Incet, cu puteri de necrezut, se ridică; victima lui se găsește pe marginea din afară. Iși deschide ciocul și țipă cât poate de tare; fratele din cuib se vaită și el. Cucul își continuă neturburat opera; își împinge victima tot mai departe — la ce folosește orice opunere? Puiul de pitulice e deacum dincolo de marginea cuibului. Se apără cum poate; se luptă amândoi. Aripile golașe ale cucului par brațe. Ei luptă până când își istovesc puterile. Unde sunt

Inainte de a-şi lua zborul

părinții, dece nu vin în ajutorul copiilor lor?

Cucul a învins. Puiul de pitulice nu se mai apără; el stă afară din cuib, sub razele dogoritoare ale soarelui de Iunie. In câteva ore va fi mort. Invingătorul se trage îndărăt în cuib; se clatină de oboseală, și totuși opera lui nu-i împlinită. Cu forțele încordate se îndreaptă către al doilea frate. Și acesta, cu toată împotrivirea e ridicat în sus și dat afară—amândoi stau acum dincolo de marginea cuibului și nu mai încearcă o opunere zădarnică. Ucigașul se târăşte iar înapoi, în fundul cuibului, care-i aparține acum pe deplin.

Vin înapoi părinții; amândoi aduc hrană. Cucul își desface larg ciocul și primeşte totul singur.

E de necrezut: instinctul de mamă nu există! Părinții nici nu observă victimele depe marginea cuibului — pe copiii lor cari mor! Ei hrănesc pe cuc, parazitul din cuibul lor; forța brutală a învins. Părinții sboară spre a aduce mereu hrană pentru cel nesățios. Fotografiile sunt gata, sguduită mă întorc acasă. Nu pot înțelege soarta. La ce-ar folosi să pun îndărăt în cuib, pe cei doi în agonie? Mâine ei ar fi iar dați afară și la ce bun să prelungesc moartea aceasta îngrozitoare?

După 3 săptămâni

15 Iunie. — *Trei zile n'am mai fost la cuib; nu pot uita drama la care am asistat aci. Astăzi mai iau o fotografie a cucului. Au început să-i dea pene; curând va fi tot atât de mare ca și părinții săi adoptivi.*

Victimele n'au mai lăsat nic o urmă, de bună seamă au căzut depe marginea cuibului în iarbă. Nu pot să-i caut, căci părinții mă observă de pe copacul apropiat. Nu vreau să-i înspăimânt zadarnic și mă grăbesc să-mi termin filmul. Trebuie să plec înapoi la Berlin.

5 Iulie. — *Cucul are astăzi trei săptămâni; Am venit iar la Spandau să-l cinematografiez înainte de primul sbor. Acum pricep dece natura l'a sortit să fie ucigaș; cuibul de pitulice ar fi fost mic pentru cele trei păsărele, cucul singur îl umple.*

Și nici puterile părinților n'ar fi fost îndestulătoare spre a strânge hrană la câteși trei. Astfel natura vrea să-și apere unul dintre copii cu jertfa celorlalți.

Renul și premiul de literatură Goncourt

Se știe că frații Goncourt murind, au instituit un premiu pentru cea mai bună carte de literatură, apărută în fiecare an în Franța.

Anul acesta premiul a fost luat de un tânăr romancier Maurice Bedel, cu faimoasa sa carte: „Jerôme, 60° latitude Nord", faimoasă prin factura la care a dat loc după apariția ei. Pe de o parte norvegienii, — căci despre ei era vorba în roman — scandalizați, că un strein le-a interpretat temperamentul într'un mod prea arbitrar, punându-le femeile într'o lumină de moralitate... nu prea morală, iar pe de altă parte ceilalți nenorocoși ai premiului, strigând, că nu tocmai Maurice Bedel ar fi meritat să fie laureat.

Iată însă acum un epilog nostim al acestei decernări de premiu.

Primarul unei comune din Franța, care încearcă să aclimatizeze în munții din departamentul Haute-Savoie, pe renii polului Nord, în amintirea cărții lui Maurice Bedel botezase un ren-mascul, cu numele de Jérôme.

Intr'o bună dimineață observă că Jérôme rupsese gardul terenului în care era închis, luând drumul pădurilor.

Orgoliu? Elan romantic? Nevoie ...literară de a evada? Cine știe! Jérôme nu poate însă fi nicăeri găsit iar primarul disperat se întreabă:

— „Ce-i lipsea oare? Aranjasem așa de bine terenul încât te puteai crede, pe bună dreptate la pol.

Un turist trecând pe acolo și auzindu-i plângerile, îi răspunse cu un aer de cea mai perfectă candoare:

— „Ce-i lipsea? Firește, 60° lititudini nord!".

Papagalul lui Napoleon

LONDRA. — Acum câteva zile a fost călcat de o trăsură ce trecea în goana cailor, prin orășelul Brighton, un papagal.

Și despre acest papagal au scris apoi ziarele din toată lumea. Banalul accident punea capăt unei vieții, pe care o mângâiase de atâtea ori marele corsician, Napoleon I.

Papagalul, un dar al consulului Massena, fusese distracția cea mai plăcută a genialului războinic, în orele sale de destindere intelectuală.

Ajuns la respectabila vârstă de 180 ani, colorata și guraliva pasăre, își ducea tihnit bătrânețele într'un cochet *cottage* englezesc, când roțile unei trăsuri și copitele unor cai, i-au pus capăt vieții.

Singura survivantă a vremurilor napoleoniene, a rămas acum broasca țestoasă din insula exilului, Sf-ta Elena.

Noul pensionar al grădinei zoologice din Berlin

Figura expresivă a noului urangutan din grădina zoologică din Berlin

Femina

Soţiile aviatorilor care au trecut Oceanul, pe bordul vaporului „Dresda", îndreptându-se spre New-York.

Dela stânga la dreapta: Doamna Violeta Fitzmaurice, fetiţa ei Patricia şi d-na Elfriede Köhl.

Ce se poartă

Se poartă fulare de toate culorile şi în cele mai variate combinaţii. E foarte şic armonizarea fularului cu pălăria.

Sunt la modă gulerele şi manşetele cu

chenar sau în falduri, ajurate sau garnisite cu benzi.

Pălăria modernă e în genere mică, strânsă pe cap şi are o garnitură de flori sau ornamente de pene.

Pantoful elegant e de piele în două culori de constrast. Pentru seara combinaţia crepe-de-chine-ului cu chevreau argintiu sau mătase cu pantofi aurii e cât se poate de distins.

Ciorapii în timpul zilei au tot coloarea marou deschis până la galben-pai. Pentru rochia de seară ciorapul e preferabil să

aibe o coloare corespunzătoare rochiei.

Pentru după amiază este elegantă mantila din mătase moirée neagră.

A. S. Principesa Ileana la Iaşi

A. S. Principesa Ileana, a făcut o vizită Iaşilor. Fotografia noastră a fost luată pe când A. S. se găsea la masă, la ferma d-lui gen. Saragoiu, împreună cu d-na Alice Voinescu, d-na şi d. gen. Saragoiu, d. aghiotant Păiş şi d. Mircea Bădărău, prefectul poliţiei Iaşi

AMERICANISME: Veneția nu mai e la modă și la Miami se încearcă — ce nu se poate face cu ajutorul dolarilor — să se dea plajei un aspect egiptean. Transporturi de piramide, sfinxi și alte opere egiptene pentru decorațiune, sosesc mereu.

Raidul unei rândunici

Peste 4000 de km. cu un mesagiu

Toamna, trecută, când au plecat rândunelele, un minier din Sain-Avald, Lorena, (Franța), a fixat sub aripa unei rândunici, care își avea cuibul sub streașina locuinței sale, un bilet, pe care scrisese următoarele:

„In timpul verii lui 1927, am locuit la d. A. R., la Saint-Avald, Franța și trebue să-i duc la înapoerea mea, știri despre țara unde am fost".

Mesagera s'a înapoiat acum. Și-a adus răspunsul următor:

„Mi-am durat cuibul, în timpul absenții mele, la d. avocat Jordonnyer Joseph Bady, în insula Martinica. Acesta mă însărcinează să transmit salutările mele, cele mai sincere, fostului meu proprietar... de locuință".

Nu a făcut un frumos raid transatlantic rândunica din Saint-Avald?

NU SUNT PEDEPSIȚI, ci sunt picioarele unor atleți ai dansului, din Mombaso, pe coasta de est a Africei. Aceștia, spre a-și încerca rezistența maximă, își leagă de fluerul piciorului, cutii de tinichea, umplute cu pietre grele.

Chinezoaica Suravo Tchang a fost numită președintă a tribunalului din Shangai.

Inconjurul lumii în 33 zile

Cei doi concurenți japonezi cari au întreprins în acelaș timp câte o călătorie înprejurul lumii plecând din Tokio în două direcții opuse, au sosit acasă. Cel dintâi și-a isprăvit călătoria Toișiro Araki, care a întrebuințat 33 zile 16 ore și 26 minute, în direcția west-est, câștigând circa 4 zile față de rivalul său.

Itinerariul a fost: Tokio—San-Francisco—New-York—Franța—Rusia—Tokio. Cei doi concurenți s'au întâlnit pe drum la Berlin.

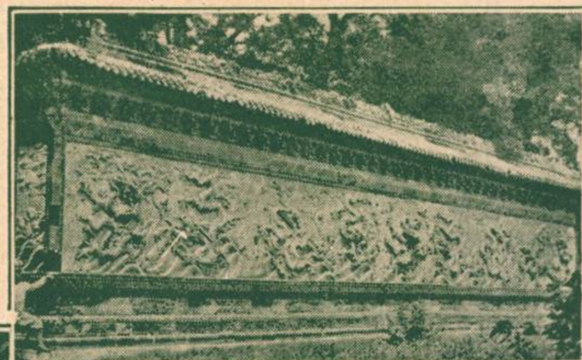
„Zidul Spiritului" în Pei-Hu

In palatul de iarnă din Pecking, dincolo de „Marea de aur", se înalță, între templele dărâmate, zidul spiritelor.

Făcut din porțelan, cu balauri colorați, pe un fond de stânci albastre pe marea verde, acest zid e o operă unică în felul ei.

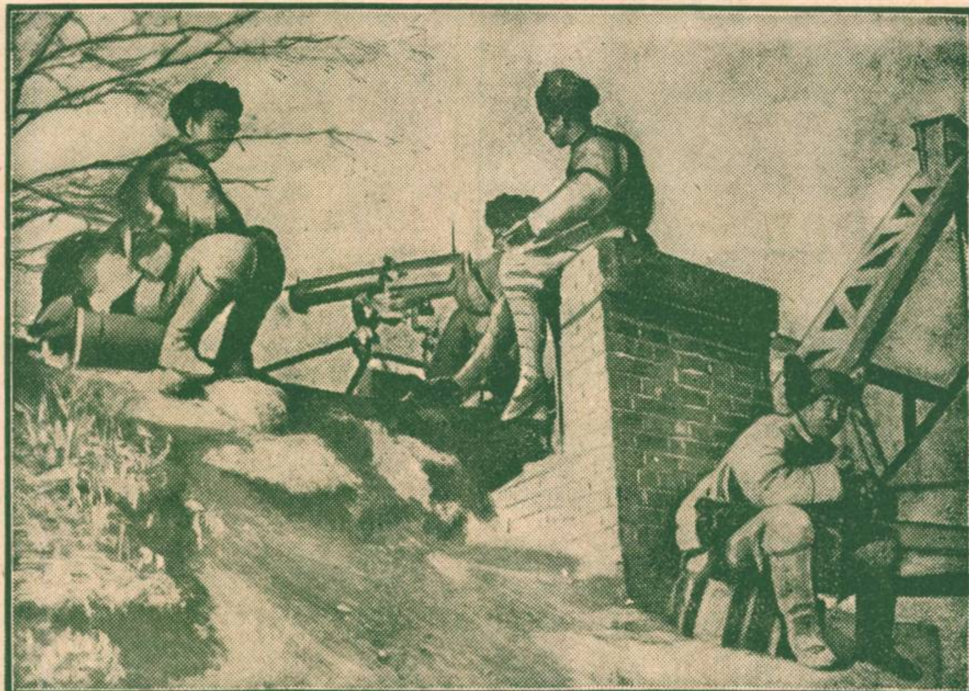
Zidul, odinioară, făcea parte dintr'un templu. Dar fiindcă, în China, totul se lasă în ruină, afară de acest zid, n'a mai rămas nimic din opera arhitectonică de odinioară.

Un haos de sfărâmături a cărămizilor de porțelan auriu e tot ce persistă din splendoarea de altă dată.

Răsboiul din extremul Orient

Avantgarda trupelor chinezeşti la post, cu mitraliere

Miliţie chinezească în marş

Ştiinţa în Tibet

UN COUÉ TIBETAN: Un medic din Lama, care-şi tămădue „la sigur" pacienţii ce i se încredinţează, prin sunete de trompetă şi de tobă. Astfel sunt gonite spiritele rele şi boala.

4.000 mile ca „epurele"

Se ştie că vapoarele şi căile ferate engleze au dat numele de „epure" pasagerilor cari călătoresc ascunşi şi fără bilet. Vaporul „Ducesa Cecilia", a plecat din Melbourne, la Cardiff (Australia-Anglia) cu intenţia să nu se oprească pe drum, în nici un port.

Această intenţie anunţată în presă, a ispitit o fată de 22 ani, pe australianca Gene Jainn, care a reuşit să se furişeze pe vapor şi să se ascundă între butoaie şi saci.

Trei zile, dela plecarea vaporului, Jainn rămânea fără hrană. Când începuse furtuna, fata, temându-se să nu fie strivită de butoaiele rostogolite, a eşit din ascunzişul ei. Comandantul vasului n'a avut încotro: nu putea spre a debarca fata să se oprească în vreun port pe drum. Şi astfel Jainn a călătorit gratuit 4.000 mile până în Anglia, lucru care era de mult visul ei irealizabil...

600 miri din America

La Pireu Grecia, au sosit 600 de tineri greci-americani, toţi îmbrăcaţi la fel: pantaloni albi, haine albastre, cu fesuri pe cap, — membrii ai organizaţiei naţionale greceşti din Statele-Unite. Scopul vizitei: să cunoască fetele cu care au angajat până acum o lungă şi vie corespondenţă. Dacă acele fete corespund fotografiilor trimise de ele în America şi dacă au într'adevăr însuşirile schiţate prin scrisori, atunci excursiunea celor 600 în Grecia se va încheia cu numeroase căsătorii.

— Fetele americane nu ne convin, — a declarat un fruntaş al acestui batalion de miri, — sunt pretenţioase, uşuratice şi cochete. Nu sunt după gustul nostru. Am visat mereu la o fată drăguţă, calmă, cu părul lung şi fără roşu pe buze de dimineaţă. De un an duc corespondenţă cu o elină care, sper, corespunde idealului meu. După fotografie — e frumoasă; am trecut oceanul singur dar, poate, îl voi mai trece înapoi, cu dânsa...

Acelaş gând au şi ceilalţi 599 de tineri.

Aurul nu strânge totdeauna legăturile între soţi

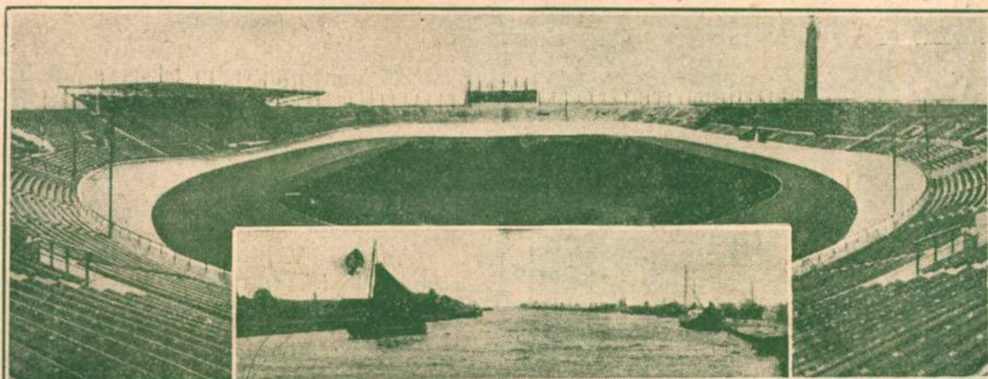
Bogata Barbara Nichols, născută Vanderbilt, al cărui bărbat a cerut tribunalului din New-York divorţul, pentru extravaganţa pe care o manifestă soţia sa.

Cronica ştiinţifică

Astronomul american Chapley a găsit centrul Universului şi afirmă că lumina ce porneşte dela acest centru are nevoe de 52 mii de ani pentru a ajunge până la noi.

Inainte de Olimpiada dela Amsterdam

A IX-a Olimpiadă la Amsterdam

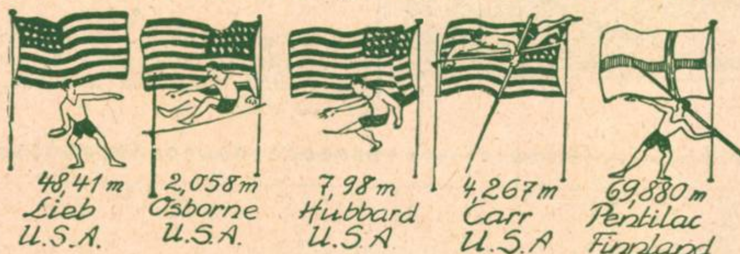

Vedere generală a stadionului dela Amsterdam. In mijloc, dedesubt, Canalul Sloden, locul unde vor avea loc întrecerile de vâslit.

Şi femeile se antrenează pentru Olimpiade: Americana Henriete Bowen, una dintre cele mai bune atlete uşoare, exercitându-se, la San Francisco, în alergarea cu obstacole

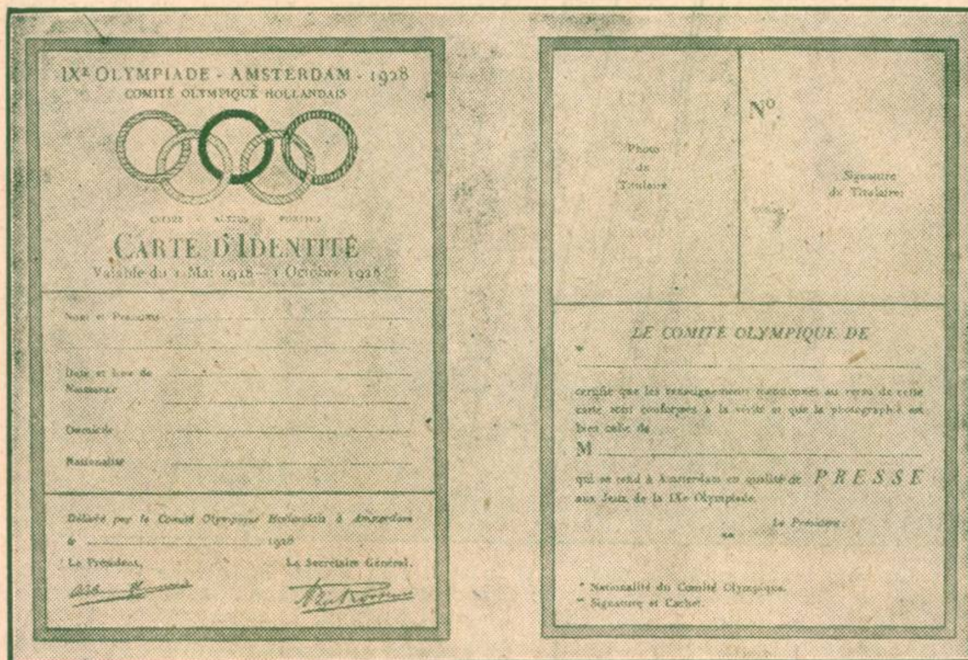
Pronosticuri pentru Olimpiadă

Un tablou indicând pe cei cu mai multe şanse în aruncarea discului, saltul în înălţime, salt în lungime, săritura cu prăjina şi aruncarea suliţei, la Olimpiada dela Amsterdam.

Antrenament pentru Olimpiadă: o săritură impecabilă, a cunoscutului englez J. Simpson

IXe OLYMPIADE - AMSTERDAM - 1928
COMITÉ OLYMPIQUE HOLLANDAIS

CARTE D'IDENTITÉ

Le Président, Le Secrétaire Général.

No.

Photo de Titulaire

Signature du Titulaire

LE COMITÉ OLYMPIQUE DE

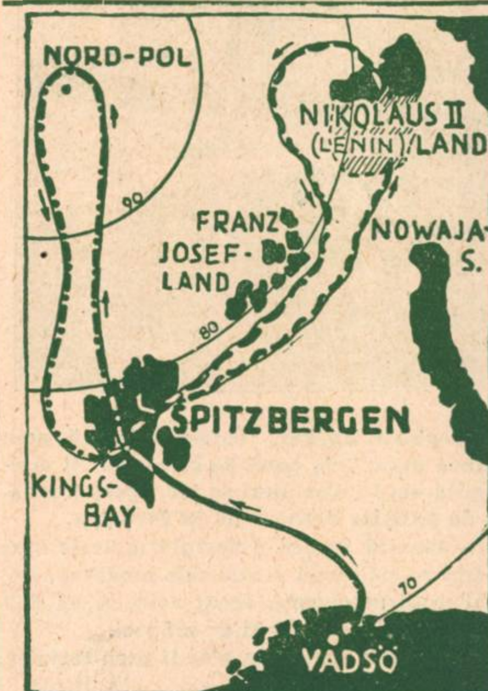
M

PRESSE

Le Président.

Legitimaţia comitetului pentru participanţii la jocurile olimpice înlocueşte paşaportul.

Ilustraţia noastră reprezintă ambele feţe ale legitimaţiei.

Balonul cu care Nobile face călătoria la Polul Nord, „Italia", a aterisat în ziua de 11 Mai în ţinutul în mare parte necunoscut: ţara lui Nicolae al II-lea sau ţara lui Lenin. De aci nava aeriană se va înapoia la Kingsbay, care e baza de pornire a lui Nobile şi se va îndrepta apoi spre Polul Nord.

Jack Dempsey bigam!

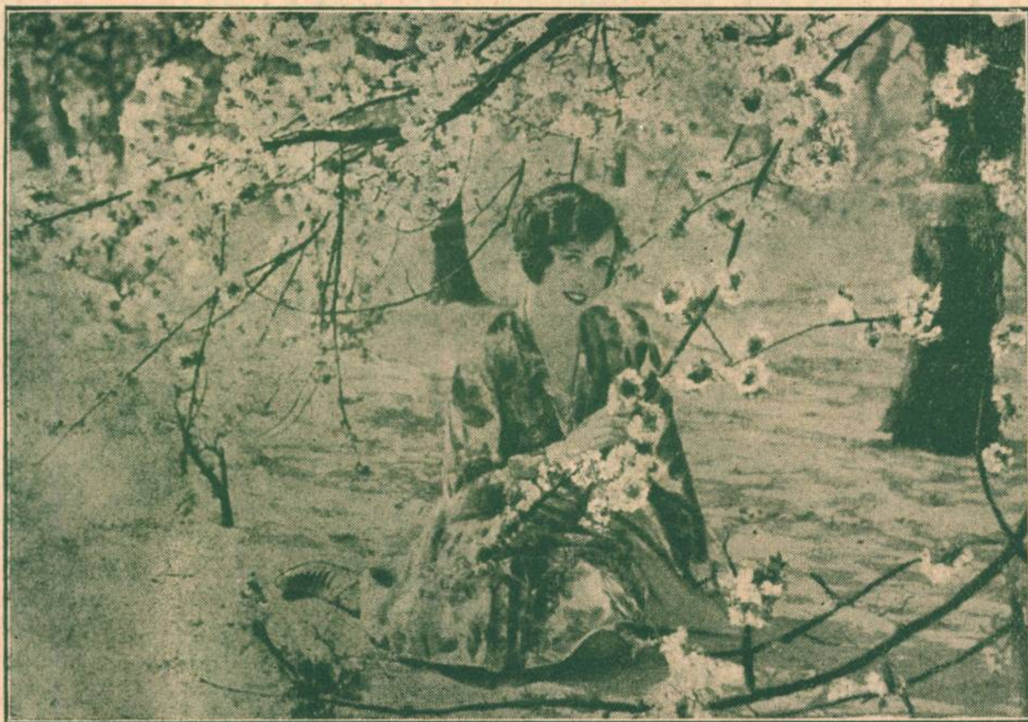
America, patria senzaţionalului, este pătrunsă de un nou fior: idolul ei, ex-campionul pugilismului mondial, Jack Dempsey, este acuzat de bigamie. Actualmente este fericitul soţ al delicioasei stele de cinema Estelle Taylor, a doua consoartă a boxerului.

Dempsey a fost însurat în 1919 cu o doamnă Gate, care, după anumite relatări, ar fi pierit, în flăcările unui incendiu, în Mexic. Nu mică a fost surprinderea lui însă, când fosta-i soţie, i se înfăţişă, nu cu prilejul unei şedinţe de spiritism, ci în timpul unui antrenament de box, anunţându-l că va fi tradus în faţa instanţelor judiciare, pentru bigamie.

In adevăr, „Jack" ştiindu-şi soţia pe celelalte tărâmuri, nu s'a gândit să scoată spre a i-o expedia dincolo — o copie după sentinţa de divorţ, pronunţată conform legilor americane. Procedura despărţirei nefiind deci complectă, sentinţa este atacabilă.

Fostul campion, care se simte minunat în compania actualei sale tovarăşe de viaţă, nu pare dispus a furniza amănunte asupra incidentului. Tribunalele au prilej să stabilească o jurisprudenţă interesantă.

Primăvara

Renumita artistă de cinema Elisabeta Pinajeff

ȘTIȚI CĂ:

Bernard Shaw, marele dramaturg englez a împlinit 72 ani, și cu toate acestea e cel mai spiritual om al țării sale?

* * *

Mătasea vegetală, descoperită în secolul trecut, a fost țesută și expusă pentru prima oară, la Londra, în anul 1885?

* * *

Primul barometru a fost construit de filosoful și matematicianul Evangelista Torricelli, care a trăit dela 1608 până la 1647.

* * *

Primul rege al israeliților a fost Saul.

* * *

Mormântul lui Jean-Jacques Rousseau se află din Decembrie 1897, la Pantheonul de la Paris.

* * *

Eroina titulară din opera „Muta dela Portici", nu are nici de cântat, nici de vorbit.

* * *

Sara, soția lui Abraham, e singura femee, a cărei vârstă e arătată în Biblie.

* * *

Numele de Alah vine dela Al Ilahu, care înseamnă „divinitate".

* * *

Mahomedanii sunt împărțiți în suniți și șiiți.

* * *

Faimoasa *Armada*, flota de războí a Spaniei, distrusă de englezi, se compunea din 129 unități, iar aceia a rivalei sale numai din 80 vase.

O frunză de rochie

Josephine Backer, care-și acoperă goliciunea numai c'o pană de struț, n'ar fi mulțumită dacă i s'ar oferi în loc, această frunză de palmier care crește în Sumatra.

In această frunză e destulă materie spre a croi o rochie, nu dintre cele moderne, cari mai mult descoperă, decât acoperă, ci dintre cele vechi, lungă și cu mâneci.

E adevărat că rochia n'ar fi prea trainică.

Reginele frumuseței din șapte țări întrunite la Paris, înainte de plecarea lor în America, la concursul internațional de frumusețe. Dela stânga la dreapta: reprezentanța Franței, a Italiei, a Germaniei, Angliei, Spaniei, Luxemburgului și Belgiei.

Incercări literare

AVIATOR

Aviator plin de avânt
Spre cer mă 'nalț în sbor
Disprețuiesc târâtul pe pământ
Și nu mă tem că mor.

Ca gândul totdeauna dus
Eu am un singur dor
Să sbor mai repede, mai sus,
Și nu mă tem că mor.

Lăsând helicea să mă poarte
Prin spații fără nor,
Pândit necontenit de moarte
Eu nu mă tem că mor.

Pe drumul dintre cer și mare,
Necontenit eu vreau să sbor
Și 'n drumul meu spre soare,
Eu nu mă tem că mor.

Se 'ntâmplă însă câteodată,
Pe sus, în față să-mi apară,
Un chip iubit de fată
Și moartea mă 'nfioară.

Infiorat atunci nespus
De moarte mă feresc
Căci chipul ei pe sus
Imi cere să trăiesc.

de elev av. PENESCU GH. PETRU

Decadenţa foot-ball-ului românesc

CONSTATĂRI

Foot-ball-ul românesc, înregistrează, în ultimii ani un fenomen curios: din cauze cari nu au format încă obiectul de preocupare al forurilor competente, sportul balonului rotund înregistrează un simptomatic regres, manifestat în deosebi prin afluenţa redusă care impestriţează tribunele, de pe arenele altădată neîncăpătoare. Faptul necesită o analiză amănunţită.

Criza o constitue, după aparenţe perioada de tranziţie de la amatorismul mascat, existent în multe centre din România, la un profesionism vădit. Pilde multiple ne-au oferit diversele naţiuni continentale, astfel că negarea cauzelor cari produc aceste efecte nu prezintă suficientă chezăşie de temei. In adevăr, o seamă de jucători băştinaşi au părăsit patria, atraşi de-o pildă de mirajul ofertelor ademenitoare din străinătate. In ţară, prea puţine echipe „amatoare" îşi permit luxul retribuţiei unui jucător de circa 20.000 lei lunar. Astfel s'a renunţat în majoritatea cazurilor la serviciile unor vedete importante,, diminuându-se carburaţia echipelor. In atari condiţiuni aducerea în ţară a unor adversari redutabili, de clasă superioară, devine discreditantă. Publicul, căruia într'o vreme când entuziasmul ajunsese la paroxism i s'au oferit spectacole extraordinare şi jucători consacraţi, în concertul european, nu mai acceptă un match de calitate obişnuită, simţurile sale necesitând diversiuni mai excitante. Din aceleaşi motive partidele denumite oficiale, desfăşurate cu regularitate matematică, nu au darul să-i satisfacă cerinţele. Capriciul massei imprimă epocei străduinţa spre progres, spre oferirea unor reprezentaţii periodic superioare.

Profesionismul, mercantilizarea sportului, atâta vreme cât acesta — eronat priceput de masse — este în funcţie numai de contribuţia materială a spectatorului, devine un mijloc salutar de regenerare. In realitate el este o ficţiune, un surogat care contribue şi mai vârtos la îndepărtarea de idealul sportiv.

Actualmente, în ciclul evolutiv, ne aflăm la tranziţia, care provoacă această criză.

După introducerea şi experimentarea profesionismului, vom avea prilej a constata şi veracitatea ultimei aserţiuni. Cazul este însă în funcţie de timp, de foarte mult timp.

Vom avea putinţa să revenim.

A. V.

Cel mai bun jucător de foot-ball

Negrul Andrade, care în olimpiada din 1924, ca forward de dreapta, în echipa Uruguay, a fost cel mai bun jucător din toate echipele celor 22 naţiuni concurente. Anul acesta Andrade va juca din nou.

Foot-ball-ul la Olimpiada din Amsterdam

Cei 11 campioni ai Americei de Sud sunt argentienienii, cari au sosit în Europa de câteva săptămâni şi se antrenează aci. Ei par a fi favoriţii la Amsterdam, întrucât în ţara lor au bătut Uruguay-ul, campioana de până acum.

La alergările de cai

Publicul la alergarea Derby-ului

Derby-ul pe Hipodromul dela Băneasa

Pe hipodromul dela Băneasa (Bucureşti), s'a alergat săptămâna trecută premiul „Derby", cea mai importantă cursă de cai. Fotografia noastră înfăţişează pe învingător, jokeiul Csilag pe calul Ghiaur (grajdul Marghiloman).

Şi în cele din urmă, ce s'a întâmplat?

NOUL CONCURS ORIGINAL AL „REALITĂŢII ILUSTRATE"

După succesul extraordinar pe care l'a avut concursul nostru: „Salvaţi pe un nevinovat de la moarte!" şi celelalte concursuri ulterioare instituim acum un nou concurs care suntem încredinţaţi că se va bucura de o primire nu mai puţin entuziastă din partea cititorilor: „Şi în cele din urmă ce se întâmplă?"

Această întrebare mi-a fost pusă de un prieten nerăbdător, căruia îi istoriseam povestea de mai la vale. Şi întrebarea nerăbdătoare a avut darul să ne sugereze ideia concursului de azi.

„Găseşte singur sfârşitul logic al întâmplărei! — am răspuns prietenului meu; şi voi dragi cititori desnodământul necesar al nuvelei noastre.

Dacă am fi în Anglia, ţara cu valută forte, v'am oferi în lire sterline premiul pe care Banca de Nord îl acordă celui ce va descoperi pe un Prite. Mai săraci vom premia răspunsul cel mai bun cu aceeaş sumă în lei. Premiul al doilea va fi de 1000 lei; al treilea de 500.

Alte şapte premii vor consta din cărţi.

Intre răspunsuri identice hotărăşc sorţii. Se va ţine seamă nu numai de fond dar şi de forma răspunsului.

Concursul începe Duminecă 20 Mai şi se termină la 1 Iunie. Alegerea celor mai bune răspunsuri se va face până la 10 Iunie, iar rezultatul concursului se va publica în numărul 22 al revistei, după 15 Iunie.

Soluţiile se vor trimite pe adresa: „Realitatea Ilustrată. Str. Sărindar 7, Bucureşti".

La vârsta de 30 ani, David Prite ajunse prim casier al băncei. Sosise deci momentul când îşi putea realiza planul pregătit de vreme îndelungată.

Acum 10 ani, când intrase în serviciul „Băncii de Nord", ca registrator al casieriei, comitetul „Societăţii de Construcţie a canalurilor" depusese, la bancă, o sumă de 800.000 lire sterline. Fire răbdătoare şi metodică, vreme de un deceniu, Prite s'a exercitat să prefacă semnătura directorului acelui comitet, şi în cele din urmă izbuti cu o perfecţiune uimitoare.

O săptămână după ce fusese avansat, Prite înlocui modelul semnăturei originale, cu semnătura falsificată, adică cea scrisă de propria-i mână.

Banca rămase astfel în posesiunea unei iscălituri false.

După aceia Prite începu să scoată din banii „Comitetului", câte 2000 până la 3000 lire, trimiţându-i de fiecare dată pe la diferite bănci provinciale, în contul său propriu.

Desigur că jocul acesta periculos nu putea dura multă vreme; dar nici Prite nu era omul care să nu ştie când trebue să se oprească. In două luni dânsul avea 55 mii lire sterline, plasate pe seama lui. Era mulţumit. Prite era singur pe lume şi n'avea legături cu nimeni. Dobânda sumei pe care şi-o „agonisise", din banii Comitetului, îi asigura o viaţă liniştită.

Imediat ce-şi rotunji suma, Prite ceru un concediu, de 14 zile. Până la noul bilanţ lunar avea înaintea sa 30 zile, şi până atunci nu era nici un pericol ca frauda să poată fi descoperită.

In concediu, Prite plecă împreună cu prietenul său, tânărul Robert Ferril, nepotul directorului general al Băncii şi ajutor de casier. Robert ţinea foarte mult la Prite şi colegii spuneau în glumă că după bancă, Robert iubeşte mai mult pe lume pe David Prite.

Cei doui prieteni plecară în munţi şi voiau să-şi petreacă zilele de concediu făcând excursiuni, vânătoare, tenis şi distrându-se cum se cuvine unor tineri serioşi.

A doua zi însă, după ce descinseseră într'un hotel luxos, David intră în odaia lui Robert şi îi arătă o telegramă cu următorul conţinut:

„Marry rănită accident automobil. Rog vino imediat. Ana Damby".

— Cine e Marry? întrebă Robert.

— Logodnica mea, răspunse David scurt.

Robert se simţea jignit că David îi ascunsese faptul că are o logodnică, totuş se despărţi prieteneşte de Prite, care-i spuse:

— Cred că nu e nimic serios. D-nei Damby îi place să exagereze. Dacă nu-i grav, mă înapoiez în 2 zile. In tot cazul îţi voiu scrie...

* * *

Lui Prite i-au fost suficiente două zile ca să-şi adune banii dela cele câteva bănci şi să se îmbarce apoi pe un vapor, care pleca în America de Sud.

A avut grije, înainte de plecare, să-şi schimbe pe cât posibil înfăţişarea. Dânsul era de statură mijlocie, cam uscăţiv, cu o culoare a feţei pământie, cu mustaţa mare, care-i acoperea buzele.

Pe vapor a apărut cu mustaţa rasă şi se lupta să-şi schimbe toate „semnalmentele". Astfel bunăoară cei doi negi mici, pe cari îi avea deasupra sprâncenilor reuşise să-i acopere cu părul roşcat, pe care-l tot rădea, spre a creşte mai mare. Işi luase o pereche de ochelari înrămaţi şi, decum ajunse la Montevideo, îşi procură câteva perechi de ghete, fasonate de un ortopedist. Deşi tocuril epăreau tot atât de joase ca la ghetele obişnuite, înăuntrul lor avea o talpă, care-l înălţa considerabil. Işi schimbase şi costumul, pe care de obiceiu îl purta de culoare întunecată. Deasemenea în locul gulerului înalt şi drept, îmbrăcase acum unul îndoit şi jos. Aproape vegetarian, şi astfel slab, începu să mănânce multă carne, ceia ce-i produse în curând un pântece respectabil. Işi tunse părul şi-l purta acuma lins şi tras îndărăt, spre ceafă. Devenise în definitiv cu totul altul, şi nimeni n'ar mai fi cunoscut, după 10 săptămâni, decând se stabilise în Montevideo, în bărbatul relativ înalt, ras, cu burtă, purtând ochelari şi pieptănat lins, îmbrăcat în haine deschise, pe Prite, casierul Băncei de Nord, cel de statură mijlocie, slab, cu mustaţa stufoasă, şi lungă, cu sprâncene groase, şi îmbrăcat în haine întunecate.

* * *

Când se crezu destul de transformat, Prite se gândi să plece îndărăt, în Anglia. Deşi căutat în toate porturile, şi pe toate vapoarele, el putu sosi foarte liniştit la Londra. Ajuns aci străbătu oraşul, până la o gară din partea opusă şi luând trenul ajunse în târguşorul pe care şi-l alesese, ca să-şi petreacă viaţa tihnită, visată de dânsul de atâţia ani...

* * *

Robert Firrel după ce-a petrecut câteva zile la hotelul unde descinsese, împreună cu Prite, neprimind nici o veste dela prietenul său, s'a înapoiat la Londra şi a povestit unchiului său — directorul general — nenorocirea care se abătuse asupra casierului şef.

S'au mai scurs două săptămâni şi Prite nu s'a înapoiat. S'a făcut bilanţul lunar şi totul a eşit la iveală.

Preşedintele Comitetului „Societăţii de construcţie a canalurilor", când auzi despre sumele pe care le-ar fi ridicat, veni imediat la bancă şi dovedi repede, că se dăduse o lovitură.

Pentru bancă, chiar dacă suma nu era prea mare, neplăcerea scandalului impunea să se facă totul, pentruca vinovatul să fie pedepsit. Intr'adevăr această instituţie care dura de 128 ani se bucura de o reputaţie deosebit de bună, tocmai din pricina funcţionarilor, cinstiţi, pe care-i avea.

Comitetul Canalurilor a fost despăgubit şi o întreagă armată de detectivi a fost mobilizată, pentru prinderea lui Prite.

Dar Robert a avut ideia cea mai bună: dânsul a propus unchiului său ca, în cronica ilustrată a evenimentelor, produsă săp-

El are obiceiul să-şi frece fruntea cu dosul palmei

tămânal în faţa publicului, de casa de filme „Irridessohn", să se dea, timp mai îndelungat, semnalmentele lui Prite. In felul acesta, toţi spectatorii cinematografelor deveneau tot atâţia dedectivi, cari să pună sub urmărire pe casierul delapidator.

Trecuseră 10 zile de când Prite se stabilise în micul său târguşor, când, după ce jucase tenis şi luase masa, la hotelul unde stătea, se hotărî să se ducă la cinematograf. După 2—3 tablouri din jurnalul săptămânal, de odată apăru o inscripţie, care avu darul să emoţioneze pe Prite:

„Il cunoaşteţi? Il chiamă David Prite, a furat dela Banca de Nord 55.000 lire sterline. Cine-l va prinde, va primi 3.000 lire. Puteţi deci câştiga această sumă, dacă veţi fi, cât de puţin atenţi.

„Desigur că el şi-a schimbat înfăţişarea. Era stângaci şi căuta să lucreze cu mâna dreaptă. Dar când e emoţionat, sau mâniat, mişcă, fără voe, mâna stângă. Aşa se întâmplă când joacă golf, sau cărţi.

„Poate chiar în clipa aceasta se află alături de dv. Fiţi atenţi, şi veţi putea câştiga 3.000 lire".

A doua zi, ziarele au fost pline cu această inovaţie. Deasemenea s'a discutat mult noul sistem de a prinde pe criminali, şi la clubul pe care-l frequenta Prite. Dânsul nu se prea simţea în apele lui, gândindu-se că de aci înainte va fi nevoit să se supravegheze, ca nu cumva la jocul de cărţi să întrebuinţeze mâna stângă şi să fie descoperit.

Peste o săptămână se duse din nou la cinematograf şi regăsi însemnarea care-l interesa:

„Il cunoaşteţi?" Urma apoi textul din săptămâna trecută, însă cu un mic adaus:

„Dânsul are obiceiul să-şi frece fruntea cu dosul mâinei, ceiace nu prea obişnuesc ceilalţi oameni. Fiţi deci atenţi! Poate că tocmai în această clipă se află lângă dv.".

Prite a fost cuprins de mare emoţie. Intr'adevăr dânsul are acest obicei, şi astfel va putea fi prins.

Aceste anunţuri au făcut ocolul Angliei şi mai bine de un milion de detectivi amatori caută să găsească un stângaciu, care-şi freacă fruntea cu dosul palmei...

In săptămâna următoare, anunţului precedent i s'au mai adăogat o serie de amănunte:

„Are obiceiul să sucească şervetul cu amândouă mâinile, când mănâncă. Fiţi deci atenţi, e vorba să câştigaţi 3.000 de lire sterline".

Prite venea acuma regulat la cinematograf, în fiecare Luni. Işi ţinea mâinile în buzunar, iar mâna stângă şi-o înfăşura în batistă, pentruca nu cumva, întâmplător, săşi frece fruntea. El nu mai obişnuia să mănânce decât în odaia lui.

Iarăşi putu să citească anunţul vechi:

„Il cunoaşteţi?", unde după lunga expunere, a tuturor semnalmentelor şi deprinderilor sale, se mai adăogase:

„Vocea lui e de bariton, dar când se mânie ridică glasul cu o octavă mai sus, şi ţipă ca un tenor.

„David Prite sforăe când doarme, dealtfel ca mulţi alţi oameni. Sforăitul său are însă o particularitate: începe ca un sforăit obişnuit, dar se termină în mod comic, şuerător şi strident. Fiţi deci atenţi! acest sforăit vă poate aduce cele 3000 de lire sterline!..."

Prite ştia că pereţii odăii lui sunt foarte subţiri. Deaceia seara, când s'a culcat, s'a întors pe o coastă, — pentrucă i se spusese că numai cei cari dorm pe spate sforăe, — şi şi-a legat braţul drept, de marginea patului, aşa ca să nu se poată întoarce. Deasemenea fiindcă ştia că cine doarme cu gura închisă nu sforăe, şi-a legat gura, cu un ştergar.

Era extrem de incomod şi toată noaptea nu putu să adoarmă. Deabia în zorii zilei căzu într'un somn greu şi, când se trezi... era întins pe spate, şi cu gura deschisă!

Se coborî foarte îngândurat, în hall-ul hotelului. Un prieten îl întâmpină şi îi spuse în glumă:

„Noroc că eşti destul de înalt şi ai un pântece solid, căci altminteri s'ar putea crede că eşti Prite. Totdeauna te slujeşti de mâna stângă, când joci golf şi-ţi freci fruntea, cu dosul palmei. Numai câţiva centimetri de-ai fi mai scurt şi dacă ai semăna mai mult cu fotografia lui Prite..., poate aş încasa eu, cele 3000 de lire sterline".

— „Decât să vorbeşti prostii, răspunse David Prite, încercând să se stăpânească, mai bine ai învăţa să joci golf cum trebue!

Şi simţi, plin de necaz, că vocea lui de bariton, trece cu o octavă mai sus, la note de tenor.

In luna următoare, la anunţul devenit celebru, şi de care întreaga populaţie a Angliei era obsedată, s'a adăogat încă un detaliu: Era vorba despre părul des, pe care-l avea Prite deasupra sprâncenelor:

„El probabil, şi-a ras acest păr, dar medicii sunt de părere că, din această pricină, ochii lui trebue să sufere. Ei au devenit desigur roşii şi sensibili, şi astfel de bună seamă trebue să viziteze pe oculişti. Şi bărbierul ar putea observa locurile rase. Fiţi atenţi! Uşor puteţi — cu atâtea semnalmente să câştigaţi cele 3000 lire sterline!"

Când David Prite se înapoie seara acasă uitându-se în oglindă, observă că într'adevăr ochii lui erau roşii şi că bărbierul ar putea lesne observa negii operaţi de deasupra sprâncenelor, pe care le rădea acum.

Prite abătut, se aşeză într'un fotoliu şi începu să mediteze asupra situaţiei sale.

In definitiv ce se va întâmpla? Ce să facă dânsul.

* * *

Il lăsăm în această stare. Cititorii au acum cuvântul!

(25)

J. H. Rosny

Roman din timpurile preistorice tradus de N. C.

PARTEA III

CAPITOLUL IX

Stânca

Câtva timp Naoh are dorinţa să lovească fiarele. Ura îi frământă sufletul. Şi, străpungând cu privirea întunericul, ţine gata o suliţă ascuţită. Mai apoi, fiindcă ursul uriaş rămâne nevăzut, iar ursoaica stă departe, el se domoleşte, se gândeşte că ziua înaintează şi că trebuie să ajungă în câmpie. Atunci, cu părere de rău, se îndreaptă spre lumină. Ea sporeşte la fiece pas. Trecerea se lărgeşte şi nomazii dau un chiot, în faţa nourilor mari de toamnă cari se rostogolesc în fundul orizontului, coasta abruptă, spinoasă, plină de piedici şi pământul fără sfârşit.

Căci întreg ţinutul le e cunoscut.

Din copilărie au străbătut aceste păduri, aceste câmpii de iarbă, aceste coline, au trecut prin aceste mlaştini, au poposit pe ţărmul acestui râu, sau la poalele acestor stânci. Incă două zile de umblet şi vor a-junge la mlaştina cea mare unde se adunau Ulhamrii după expediţiile lor de război sau de vânătoare şi unde legenda tulbure le stabilea începuturile.

Nam prinse a râde ca un copil mic, Gaw întinse braţele cuprins de bucurie, iar Naoh, nemişcat, simţi renăscând într'însul atâta înăbuşeală de amintire, încât pare că se cuprind în el mai mulţi inşi deodată:

— Vom revedea oarda!

Câte-şi trei îi simţeau deacum prezenţa. Era amestecată în rămurelele de toamnă, se reflecta pe ape şi prefăcea nourii. Intreaga înfăţişare a ţinutului era cu totul deosebită de a ţinuturilor care se găseau a-colo, înapoi, în nesfârşitul Răsărit meridional. Nu-şi mai aminteau decât de zilele fericite. Nam şi Gaw cari înduraseră de atâtea ori asprimea celor mai mari, pumnii lui Fauhm, cel iute la mânie, simţeau o bună stare fără margini. Priveau cu mândrie flacările mici, pe care le păstraseră vii, prin-tr'atâtea lupte, oboseli şi suferinţe. Lui Naoh îi păru rău că trebuie să jertfească, în peşteră, cuşca lui: o vagă superstiţie mai rămăsese în adâncul creerului său.

Oare nu aducea cu dânsul pietrele, care conţineau focul împreună cu taina de a-l face să ţâşnească? Dar acum! I-ar fi plăcut să păstreze, ca şi tovarăşii săi, puţin din aceastǎ viaţă strălucitoare pe care o cucerise dela Kzammis.

Coborîrea fu grea. Toamna înmulţise lunecuşurile şi crăpăturile. Se ajutară cu securea şi ţeapa. Când ajunseră în câmpie, ultima piedică era trecută, nu aveau decât să urmeze căi simple şi bine cunoscute. Plini de nădejde, nu mai aveau atâta luare aminte faţă de întâmplările nenumărate care înconjoară şi pândesc pe cei vii.

Merseră până 'n spre seară: Naoh căută un cot al râului, unde voia să poposească. Ziua muri greoi în adâncul nourilor. O strălucire roşie se târă, tristă, şi rău prevestitoare, întovărăşită de urletul lupilor şi de chelălăitul prelung al câinilor: fugeau în haite, pândeau la marginea tufişurilor şi păduricilor. Numărul lor mira pe nomazi. Fără îndoială vre-o pribegire de erbivore i-a gonit din ţinuturile învecinate şi i-a a-dunat pe acest loc bogat în prăzi. De bună seamă l-au secătuit. Urletele lor anunţau lipsa, înfăţişarea lor o activitate febrilă. Naoh, ştiind că's de temut, atunci când sunt în număr mare, grăbea pasul. Cu vremea se alcătuiră două cete. Spre dreapta erau câinii, la stânga lupii. Pentrucă alergau pe aceiaş urmă, din când în când se opreau ameninţându-se. Lupii erau mai mari, cu ceafa groasă şi cărnoasă, câinii aveau de partea lor numărul. Pe măsură ce negurile mâncau înserarea, ochii aruncau mai multă strălucire: Nam, Gaw sau Naoh observau o mulţime de focuri mici, verzi, care se mişcau ca licuricii. Adesea nomazii răspundeau urletelor cu un strigăt prelung de război şi se vedeau atunci sclipind toate aceste licăriri.

La început fiarele rămaseră la mai multe aruncături de suliţă; cu cât creştea întunericul, ele se tot apropiau; se auzea mai lămurit sgomotul moale al labelor lor. Câinii părură cei mai îndrăzneţi. Câţiva întrecuseră pe oameni. Se opreau deodată, săreau apoi cu un chelălăit ascuţit sau dădeau târcoale cu viclenie. Dar lupii, neliniştiţi prin faptul că se vedeau întrecuţi, veneau cu toţii împreună, cu urletele lor sfâşietoare. Cât p'aci să se ia la luptă. Câinii, strânşi unii într'alţii, conştienţi de puterea numărului lor, însufleţiţi de sentimentul înaintării lor, stăteau mereu în frunte. O nerăbdare furioasă rodea măruntaele lupilor. Şi în ultima filtrare de lumină a înserării, cele două oarde şovăiau, valuri de carne vie şi svon prelung de scâncete.

Nu avu loc nici o învălmăşeală. Câţiva dintre cei mai puţin aprinşi, urmând goana, pilda lor fu urmată. Alăturate, şirul de câini şi cel de lupi se ameninţau în noapte şi foamete. Urmărirea încăpăţânată, cu timpul nelinişti pe oameni. In faţa apusului aproape negru, în mijlocul atâtor lovituri viclene, ei simţeau moartea.

O haită de câini, o luă înaintea lui Gaw, care umbla pe stângă ,şi unul dintre ei, de mărimea unui lup, se opri, îşi arătă colţii strălucitori şi sări. Tânărul, nervos, aruncă ţeapa. Ea se împlântă în coastele fiarei, care începu să se rotească, urlând prelung; Gaw îl mântui cu o lovitură de măciucă.

La strigătul de agonie, câinii se repeziră: o unire mai puternică decât a lupilor îi unea, şi când unul dintre ei era în pericol, cutezau să înfrunte şi carnivorele cele mari.

Naoh se temea de atacul întregei haite. El chemă pe Nam şi Gaw, spre a înfricoşa fiarele. Strânşi unul într'altul, nomazii rămaseră laolaltă; câinii miraţi dădeau târcoale în jur.

Dacă unul singur ar fi cutezat să se asvârle, toţi l-ar fi urmat şi oasele oamenilor ar fi înălbit pe câmpie...

Cu repeziciune, Naoh svârli o suliţă: un câine se prăvăli, cu pieptul străpuns. Voevodul, apucându-l de picioarele dedinapoi, îl svârli în mijlocul lupilor, cari goneau pe dreapta.

Rănitul dispăru în învălmăşeala, şi mirosul de sânge, prada lesnicioasă, aţâţându-le foamea, sălbătăciunile începură să sfâşie această carne vie. Atunci, câinii uitară de oameni şi se năpustiră cu toţii asupra lupilor.

In vreme ce vălmăşagul se înteţea, nomazii o luară la goană. Boarea umedă vestea râul apropiat şi Naoh, din timp în timp, desluşea sclipiri de oglindă. De două-trei ori se opri spre a-şi căuta calea. In urmă, arătând o îngrămădire cenuşie, care se înălţa deasupra malului, dânsul spuse:

— Naoh, Nam şi Gaw îşi vor bate joc de câini şi de lupi.

Era o stâncă masivă, care alcătuia aproape un cub perfect şi avea de cinci ori înălţimea unui om. Nu se putea ajunge la dânsa decât dintr'o parte. Naoh sui repede urcuşul, căci îl cunoştea de mulţi ani. După ce Nam şi Gaw îl urmară, ei se găseau câteşi trei pe un podiş neted, pe care creşteau buruieni dese şi chiar un brad, şi unde treizeci de oameni puteau poposi în voie...

Acolo, în spre câmpia cenuşie, lupii şi câinii se luptau în neştire. Urlete sălbatice, plânsete prelungi, sfâşiau aerul umed; nomazii simţeau mulţumirea siguranţei.

Lemnul gemu, focul svârli în sus, limbile sale roşii şi fumul acru, o lumină strălucitoare se răspândi pe ape. Din stânca singuratică se desfăceau două margini de ţărm golaş; trestiile, sălciile şi plopii nu creşteau decât mai departe; în aşa fel că se lămureau toate lucrurile, până la două-zeci de svârlituri de ţeapă...

Intre acestea, animalele fug de lumină şi se ascund ,sau aleargă în spre foc, fascinate. Două cucuvele se înalţă pe un copac, cu un ţipăt funebru, un nour de fluturi se ridică în vârtej, în sbor nebun vrăbii gonesc pe malul celălalt, raţe turburate îşi părăsesc cuibul şi se grăbesc spre întuneric, peşti lungi se înalţă din adâncimi, aburi argintii, săgeţi de ivoriu, învolburări arămii. Şi lumina roşiatică mai arată un mistreţ bine legat, care se opreşte în cale şi care grohăie, un elaf mare, cu spinarea tremurătoare, cu ramurile lui date îndărăt; capul viclean al unui râs, cu urechile în trei colţuri, cu ochii arămii şi sălbatici, ieşit la iveală între două crăngi de fag.

Oamenii îşi cunosc puterile. Ei mănâncă în tăcere carnea friptă, bucuroşi că trăiesc în căldura focului. Oarda e aproape! Inainte de-a doua înserare vor revedea apele marei mlaştine. Nam şi Gaw vor fi primiţi ca războinici: Ulhamrii vor afla vitejia lor, viclenia lor, răbdarea lor îndelungată, şi se vor teme de dânşii. Naoh va avea pe Gammla drept răsplată şi va fi conducător după Fauhm... Sângele fierbe într'înşii de nădejdi, şi dacă gândirea lor e domoală, instinctul e viu, plin de chipuri adânci şi lămurite. Au tinereţea unei lumi care nu se va mai întoarce. Totul e mare, totul e nou... Ei înşişi nu simt niciodată sfârşitul fiinţei lor, moartea e mai degrabă o poveste spăimântătoare decât o realitate. Se tem de dânsa numai pe neaşteptate, în clipele groasnice; apoi ea se îndepărtează, se pierde în adâncul energiilor lor.

(Citiţi urmarea în numărul viitor)

Rubrica Cinematografică

Anna May Wong în Germania

Din Hollywood a sosit în vizită la Berlin, pentru timp mai îndelungat, — deoarece este angajată pentru turnarea unui film, celebra artistă chinezoaică: Anna May Wong. Ilustraţia noastră o înfăţişează împreună cu regisorul ei Eichberg. Anna May Wong e o frumuseţe asiatică, cu păr de-un negru albăstrui, cu trăsături delicate. Ea joacă neobişnuit de natural.

Filmul care se lucrează se petrece la Constantinopol, într'un varieteu. Aci Heinrich George — care are rolul unui aruncător de cuţite — părăseşte pe sărmana iubitoarea May Wong, pentru blonda Mary Kid, în film o femee crudă şi de nimic.

Poate că în realitate Heinrich George n'ar fi procedat astfel. dar în film... trebuie.

Regisorul Eichberg

O nouă stea pe ecran, rusoaica Anna Sten, în noul film rusesc: „Cum plânge şi râde Moscova"

Dolores del Rio, frumoasa şi renumita stea a ecranului american, vrea să se despartă de soţul său.

Zero la Monte-Carlo

Pentru noi, zero e nimicul nesfârşit, e negaţiunea a tot ce există.

Tot zero e şi numărul de sute de milioane — nu numai când e aşezat după o cifră însemnată, cum ar fi în cazul lui 18 spre a forma 180.000.000 franci francezi — dar şi când înscris pe masa verde a cazinoului dela Monte Carlo, opreşte pentru bancă toate mizele ruletei.

In felul acesta cei 180.000.000 franci beneficiu net, realizat la jocuri, în cazinoul dela Monte Carlo a putut fi repartizat la cei trei acţionari (numele nu se spune). Pierre de Monaco se mulţumeşte totdeauna cu 40 la sută din câştig.

Oaspeţii au pierdut — din cauza acelui zero — mult mai mult decât 180.000.000 franci, căci cei 40.003 vizitatori câţi au fost, au lăsat la casa de joc peste 300.000.000 franci francezi (circa două miliarde lei), dar restul sumei a fost cheltuit de întreprindere, cu cei 3000 de funcţionari şi salariaţi şi daţi în cheltuelile de reprezentare.

In scaunele văpsite cu albastru, ale terasei cazinoului, stau reprezentanţii dolarilor şi ai lirei sterline, însoţiţi de un număr neobicinuit de mare de femei (lucru ce se poate observa numai din apropiere, căci dela distanţă reprezentantele sexului frumos nu se pot deosebi de fel de cei ai sexului urât). Zero-zero, aşa sună şi strigătul pescăruşilor, care-şi cer dejunul pe terasa cazinoului din Monte Carlo. Prin acest strigăt se deosibesc de colegii lor, îmbrăcaţi tot în pene şi guguitori, porumbeii, cari au fost — încă mai demult — în schimbul unui preţ mare — împuşcaţi sau chiar ...... scăpaţi. De teamă, să nu le vie şi lor rândul, pescăruşii s'au mutat pe terasa cazinoului dela Jetée.

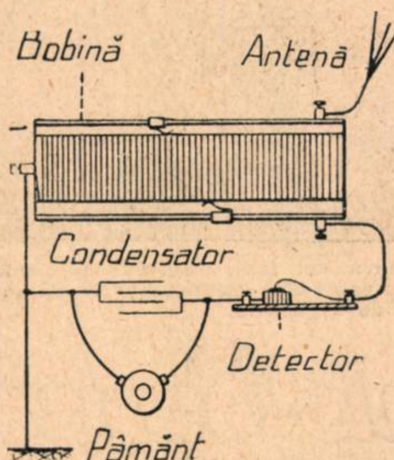
La Monte Carlo se ocheşte mai departe porumbei şi.... zero.

Rubrica de Radio

Invăţaţi să vă construiţi singuri, aparatul radiofonic

Din cele arătate, în numerele anterioare, ale „Realităţii Ilustrate” rezultă că undele emise de un post de emisiune pot fi prinse cu o antenă de sârmă, decelate (observate) cu ajutorul unui detentor şi prezentate simţurilor noastre printr'un telefon.

Nu e destul însă ca noi să aflăm că în aer există sau nu unde. Este important să putem deosebi diferite calităţi de undă şi percepe sunetele, aşa cum au fost emise.

Post radiofonic elementar

Pentru aceasta e nevoie:

1) *de o bobină de acord.*

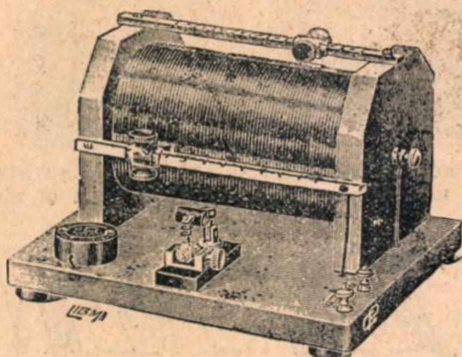
Se fac astăzi bobine de acestea în mai multe feluri. Cele mai întrebuinţate sunt bobinele în formă de „fund de coş” şi bobinele în formă de „fagure de albine”.

Bobinele de acord prelungesc antena cu atât încât lungimea căpătată să fie în raport simplu cu lungimea undei emise. Prin schimbarea acestor bobine putem acorda aparatul nostru cu diferite lungimi de unde.

Dar bobinele singure n'ar fi de mare ispravă. E nevoie încă, pentru obţinerea acordului de condensatori.

2) *Condensatorii* folosiţi în radiofonie sunt de două feluri: a) condensatori fixi şi b) condensatori verticali.

Dacă legăm detectorul de bobină, pe aceasta o legăm de antenă şi pământ, iar în circuit introducem — după cum se vede în schemă — condensatorul şi telefonul, vom obţine primul post radiofonic, cel mai simplu care poate sluji la prinderea diferitelor unde, când sunt transmise cu destulă intensitate.

Ilustraţia noastră reprezintă postul de recepţie cu galenă construit, după schema noastră. Acest aparat e aparatul de bază. Celelalte sunt modificări, perfecţionări ale acestuia.

Intr'adevăr bobina de acord se poate înlocui cu două selfuri (bobine de self construite în formă de fagure) iar în afară de condensatorul fix se poate adăuga şi un condensator variabil. Dacă detectorul va fi o lampă cu trei electrozi, avem un post selectiv şi cât se poate de bun.

Deoarece la un asemenea post e nevoie de acumulatori şi baterii anodice, lăsăm descrierea aparatului pentru numărul viitor.

Un tată îşi găseşte fiul, după 13 ani, cu ajutorul radio-amatorilor

Aviatorii germani cari au trecut Oceanul Atlantic, — după cum se ştie — au aterisat forţat pe Greenly Island, o insulă îngheţată a Canadei.

Aci a venit întru întâmpinarea lor — printre alţii — şi aviatorul Duke Schiller.

Faptul acesta a fost relatat în ziare şi atunci d. Theodor Schiller, un refugiat din Rusia, care trăeşte la Zagreb, a rugat revista Radio-welt, din Viena, să cerceteze dacă nu cumva acest Duke Schiller e fiul său, dispărut din anul 1915.

Revista Radio-Welt a publicat un anunţ cerând amatorilor de radio să ajute bietului tată.

In străinătate, nu numai că se îngăduie orcui să-şi instaleze aparat de recepţie radiofonică, dar se permite şi montarea — de către amatori — a aparatelor emiţătoare, pe lungimi mici de undă.

Amatorul emiţător E. A. K. Y., a trimis imediat, cu aparatul său un mesaj prietenilor din America şi aceştia i-au răspuns — bineînţeles tot prin radio — dând relaţiuni precise despre Duke Schiller.

In câteva zile d. Theodor Schiller din Zagreb a putut afla, ceiace-l interesa şi ajutat de amatorii de radio, el poate, ple ca azi să-şi regăsească fiul pierdut acum 13 ani.

Hazuri

CONFIRMARE

Nici odată n'o să uit mutra prostească pe care ai făcut-o, când îmi cereai mâna.

— Cred că tot nu păream atât de prost, pe cât eram de fapt.

RĂSPUNS PROMPT

Un preot spiritual, la un banchet, spune vecinei sale o doamnă tânără: „Biblia ne invaţă că bărbatul a fost creat înaintea femeei. Eticheta socială cere însă, să dăm întâietate femeii. Cum s'a putut oare ca bunul Dumnezeu să creeze pe bărbat mai întâi?“

„Foarte simplu, domnule preot“, — răspunse doamna, fără a pierde prezenţa de spirit — oricine vrea să creeze o operă perfectă, face mai întâi o schiţă.

Radio-Suplimentul „Realităţii Ilustrate“

Revista noastră îşi va mări în curând formatul actual„ apărând cu un supliment de radio: „RADIO — SUPLIMENTUL „REALITĂŢII ILUSTRATET“.

Acest supliment de 4-6 şi 8 pagini săptămânal, va cuprinde: programul oficial pe o săptămână înainte, al tuturor posturilor de emisiune din Europa, câte pot fi prinse cu un aparat mare, la noi în ţară; informaţiuni radiofonice; instrucţiuni pentru începători; perfecţionări de aparate; recepţie şi emisiune, ecouri din lumea radiofonică; comunicări; discuţii între cititori; anecdote din istoria radiofoniei; etc. etc.

Astăzi când radiofonia, acest admirabil instrument de civilizaţie, a luat — în toate ţările — avântul considerabil pe care-l vedem, se cuvine ca şi în România să se facă ceva mai mult, decât s'a făcut, pentru popularizarea celui mai modern mijloc de comunicaţie între oameni.

Iată ce a determinat hotărîrea noastră, care se va transforma în fapt, la începutul lunei viitoare.

„Realitatea Ilustrată“ a şi angajat, pentru suplimentul său radiofonic, un număr de colaboratori specialişti.

A început sezonul zborurilor transoceanice.

(Simplicissimus-Mũnchen)

„De ziua ta îţi dăruiesc 18 perle, numărul anilor pe cari îi împlineşti.“

„Numai 18?“

„Dar mama ta îmi spune că azi împlineşti deabia 18 ani...“

„Doamne! N'o ştii pe mama? ea uită atât de lesne!“

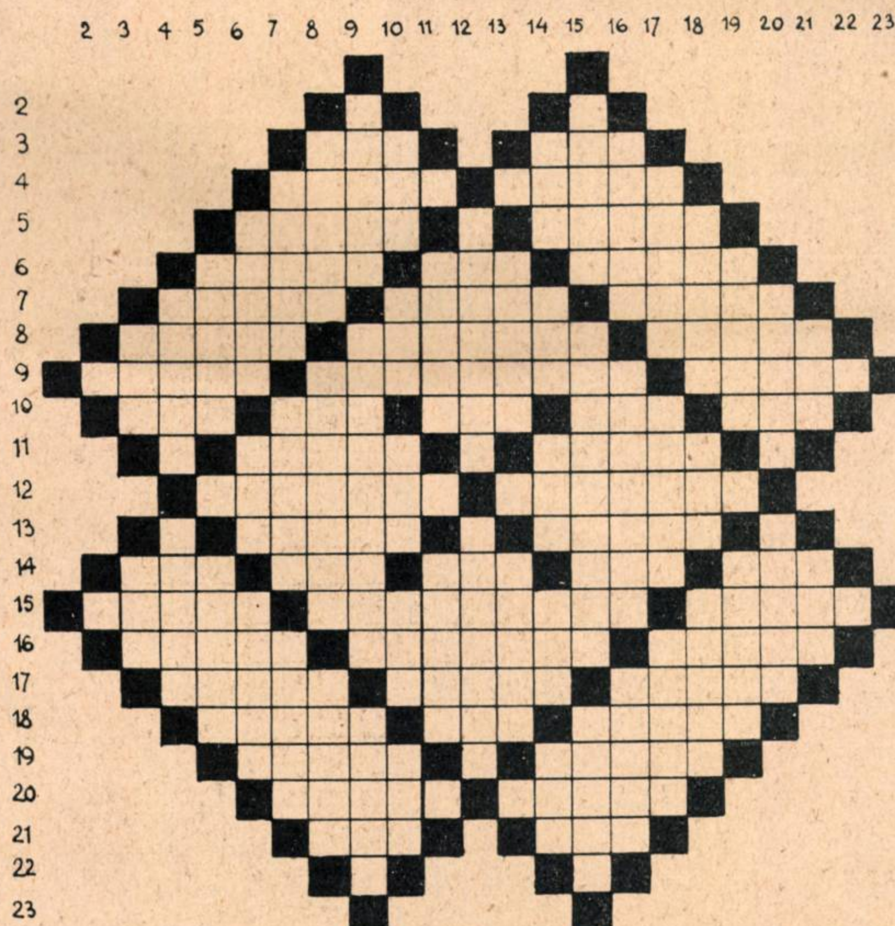

Sub conducerea d-lui CONSTANTIN MASSU

Joc No. 1

Cuvinte încrucișate, trimise de M. Ștefănescu Tighina

(10 puncte)

Orizontal : 2) Consoană ; 3) Intuneric (fig) — Guvernatorul unui ținut în Austro-Ungaria ; 4) Secretar la o Universitate — Zece topuri de hârtie; 5) Vas de sticlă — Consoană — Munte în Asia; 6) Apartamentul rezervat Doamnei și femeilor curții (od) — Desert (fig) Titlul unei demnități eclesiastice ; 7) Târg — Bordeiu — Plin de lut; 8) Surprins — Relativ la mamele — Fluviu în Turkestan; 9) Căldare mare de spălat rufe — Fără conture — Insemnat; 10) Providență (fig) — Deslușit — Față — Apucătură ridiculă (fig) — Animal; 11) Consoană — Adunare — Vocală—Caracudă — Consoană; 12) Se zice de călugării ce se'nchină numai la o mănăstire — Brotac; 13) Consoană — Titlu onorific la Turci — Consoană — Varietăți de grâu — Consoană; 14) Fluviu în Europa — Parte integrantă (fig) — Arbust — Fluviu în Africa — Personaj Biblic; 15) Ce ține de câine — Mizerie — Necioplit (fig) ; 16) Plantă — Ceeace face pronunțarea armonioasă — Arbore din India; 17) Apucătură capricioasă—Client — Carte sfântă la Mahometani; 18) Situațiune din care nu se poate ieși (fig) — Crustaceu — Unitate de greutate; 19) Sfânt (fig) — Consoană— Râu în România; 20) Ochiu de mare — Bucată; 21) Listă — Pronume; 22) Consoană — Consoană.

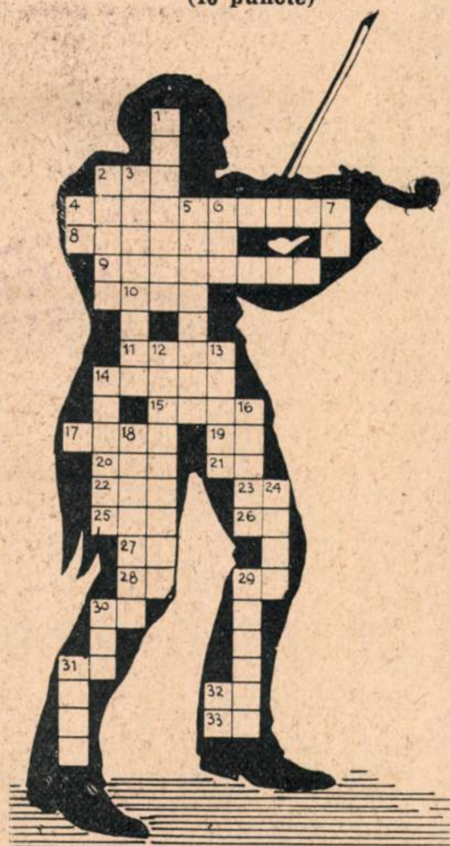
Vertical : 2) Consoană — Consoană ; 3) Plantă—Ogor; 4) Compozitor francez (1838-1875) — General Atenian; 5) Sac de păr de capră — Consoană — Nume masculin; 6) Crap — Sultan — Operă de V. Bellini; 7) Hoț de mare — Funcționar public — A aplana (Mold) ; 8) Poteraș — disprețuit — Păzitor de rău; 9) Mulțime — Figură retorică—Anotimp; 10) Animal—Stofă de lână fină — Torent (fig) — Pasăre — Scop; 11) Consoană — Pesmet moale — Vocală — piatră scumpă — Consoană; 12) Brânză — Strălucit; 13) Consoană — Artist de cinema — Consoană — Interval de timp — Consoană; 14) Petrecere — Ședere statornică (fig); Un fel de gabrioletă — Foițe fine de metal Personagiu Mitologic ; 15) Fără lustru — Văgăună — Oțel întrebuințat de podoabă ; 16) Chimist suedez (1833-1896) — Asuprire — Boală de dinți; 17) Lipsit de sgomot — Intermediar (fig)â 18) Profet ebreu — Fiul lui Adam — Faimos demagog (1744—1793); 19) Fericire — Consoană — Gramatic latin (sec. IV); 20) Pasăre—Soldat nou; 21) Țărm — Nerod; 22) Consoană—Consoană.

Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 Iunie cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 16, 17, 18 și 19 va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători, primesc câte un volum din operile autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 25 Iunie 1928.

Joc No. 2

Trimis de **V. Turculescu, Craiova**

(10 puncte)

Orizontal : 2) Oraș în Ungaria ; 4) Oraș în Grecia antică; 8) Imitațiune exactă; 9) Care ajută; 10) Animal; 11) Cetate în Siria; 14) Capsulă; 15) Fiul lui Isac; 17) Fluviu în Europa; 19) Pronume; 20) Materia ce se prinde de lână la spălat; 21) Secol; 22) Nume femenin; 23) Insulă în M. Mediterană; 25) In muzică (invers); 26) Oraș în Chaldeia; 27) 2 litere din: escadron; 28) Haină țărănească; 29) Pană de despicat lemne; 30) Ființă; 31) Monedă romană; 32) Pronume; 33) Numerar.

Vertical : 1) Oraș în Oceania ; 2) Cărți sacre ale Indienilor; 3) Rege al Spartei (398—361 a. Cr); 4) Pronume; 5) Familie bizantină (1221—1261); 6) Monedă veche; 7) Pronume; 12) Regina Egiptului (67—30); 13) Cronici; 14) Oraș în Europa; 16) Poet latin (sec. III a Cr.); 18) Ucenic al lui Issus; 24) Haină bărbătească; 29) Împărat roman (361—363); Alt nume al Cybelei; 31) General spaniol (1508—1582); 32) Pronume.

Revista „Realitatea Ilustrată" și-a mutat redacția și administrația la București. Rugăm ca de aci încolo orice corespondență pentru revistă să fie adresată în str. Sărindar No. 9, București. Telefon 7/69.

„REALITATEA ILUSTRATĂ"
revistă săptămânală

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
București, str. Sărindar 9
Telefon 7/69

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg	**Lei 300**
Pe o jumătate de an	**„ 170**
Pe trei luni	**„ 90**
PENTRU STRĂINĂTATE	
Pentru America	**85**
Jugoslavia și Cehoslovacia	**lei 500**

Sub direcțiunea unui comitet
Secretar de redacție: N. Constantin

Dansul căderii

Ultima senzaţie londoneză o formează baletul soţilor Merton şi Balliol, dela varieteul „Ciro".
De pe un balcon situat la 7 metri şi jumătate deasupra partenerului ei, dansatoarea se aruncă jos şi e prinsă în braţe de cel care o aşteaptă. Nu există reţea de siguranţă şi astfel figura îndrăzneaţă de acrobaţie a acestor dansatori stârneşte admiraţia spectatorilor.

Bucureşti. — Atelierele „ADEVĔRUL" S. A. — Sărindar, 7—9—11

20 PAGINI

REALITATEA ilustrată

ANUL II. No. 19
27 MAI, 1928

Apare totdeauna Dumineca
Sub direcţia unui comitet

UN SOL INTR'ARIPAT

Sburătorul francez care-a adus salutul Franţei la serbările aviaţiei din Bucureşti

„Contele Ionnesco“

Personajul care, timp de două săptămâni, a dat de lucru guvernului britanic şi a alimentat coloanele presei mondiale, e un compatriot, contele Ionesco. Personajul e perfect cunoscut la noi şi totuş, — aghiotant al ex-prinţului Carol, — urmăreşte schimbarea unei ordini de lucruri în România aceasta care, cunoscându-şi poate duşmanii, nu-şi cunoaşte prietenii.

Dovadă că nu ştia de existenţa contelui Ionesco.

Domnul, totuş, există. Domnul e un aventurier de calibrul tuturor domnilor cari, trecând frontiera, devin prinţi şi baroni.

Categoria ne-a interesat şi-am mai scris despre ea.

Nu de mult, la Paris, a fost reprezintată comedia unui reputat autor care îşi botezase eroina, — o aventurieră, — cu nume românesc. Ii spunea Zina, sau cam aşa ceva, şi-o decreta contesă. In „L'Homme qui assasina“, romanul lui Farrère, un tip de secătură poartă deaşişderi un nume românesc. Iar excrocii, cocotele, proxeneţii şi peştii din lucrările altor scriitori streini, au nume româneşti şi poartă neapărat blazon.

Intâlnind astfel de eroi în paginile cărţii lumea se indignează şi crede că autorul intră în categoria celor cari ne duşmănesc sau cari nu ne cunosc. Decât că indignarea e desminţită de înşişi secăturile cari se comportă aiurea în chip neruşinat.

Indivizii aceştia trăesc din expediente, se introduc în familii, se recomandă baron de Poppesco sau conte de Ionnesco, toarnă minciuni cu ghiotura, tapează, şterpelesc niscai argintării, trag ochiade cucoanelor şi dispar cu subretele.

La hoteluri se prezintă cu aceeaş morgă, reţin apartamente, trăesc pe picior larg, se dau pe lângă americanele bătrâne, acordă bacşişuri princiare, şi nimeni nu ştie deocamdată că nobilul balcanic se împrumută de la portar, că nu achită nota aşteptând bani de-acasă, până când într'o noapte baronul, contele, prinţul valah, — pus sub discretă supraveghiere, — a coborât, nu pe scara de marmoră, ci... pe burlan.

Femeile sunt şi ele prinţese, dau târcoale mesei de joc, ramolitului cu franci mulţi, tânărului fără experienţă, şi ajung pe mâna procurorului pentru o vulgară potlogărie.

Gazetele fac zgomot, lumea discută, un romancier copiază eroul sau eroina. Cititorul român ia cartea şi, fireşte, o zvârle indignat. Suntem calomniaţi. Suntem cunoscuţi într'o lumină falsă. Autorul nu ne cunoaşte.

...Nenorocirea e că ne cunoaşte.

Ne cunoaşte nu prin ce avem bun ci prin contele Ionnesco despre care vorbesc ziarele, şi prin alţii ca el cari au dat de lucru guvernelor şi judecătorilor de instrucţie de aiurea, care au trecut prin saloane distinse şi prin puşcării ordinare.

ION PAS

BULETIN SĂPTĂMÂNAL

Meetingul de aviaţie, organizat la începutul săptămânii, în Capitală, a însemnat o sărbătoare, — sărbătoarea ştiinţei şi a curajului. Experienţele făcute sub ochii specialiştilor şi ai publicului numeros au dovedit că aviaţia noastră a ajuns la un stadiu de progres lăudabil, — progres care justifică mari speranţe în ea.

* * *

Un eveniment a însemnat vizita celor doui campioni, stăpâni ai aerului, Coste şi Lebrix, cari au plecat Duminecă dimineaţa din Capitala Franţei şi au ajuns Duminecă seara în Capitala noastră.

Au fost purtaţi pe braţe şi ovaţionaţi călduros.

* * *

Din nefericire, ziua aviaţiei a fost marcată şi de un accident: un plutonier pilot s'a prăbuşit la pământ, rămânând mort pe loc.

* * *

O zi de reculegere, de pioasă aducere aminte: Ziua Eroilor....

* * *

Urcări neobişnuite la bursă, manevre dejucate cu promptitudine.

* * *

Capitala a avut câteva zile, ca musafiri, tineretul şcolar venit din toate unghiurile ţării la concursul anual al societăţii „Tinerimea Română“.

Portul ţărănesc al tineretului a adus o notă de lumină şi tinereţă în uniformitatea cenuşie a Bucureştilor. Păcat că nu se pune mai mult preţ pe vizita aceasta a vlăstarelor fragede cari nu sunt iniţiate în tot ce Capitala poate avea şi poate oferi.

* * *

A încetat subit din viaţă, la Budapesta, ministrul României în capitala Ungariei, Traian Stârcea.

* * *

Surprinzător şi îmbucurător pentru linişt:a Europei, rezultatul alegerilor din Germania unde partidele de stânga, doritoare de pace, au repurtat un succes covârşitor.

Un fapt semnificativ e reintrarea lui Venizelos în arena politică a Greciei. Criza politică deacolo evoluiază spre constituirea unui guvern prezidat de marele cretan.

Inaugurarea şcoalei de gospodărie din Tărtăşeşti în prezenţa A. S. Principesa Elena.

Clara-viziune, în faţa tribunalului

Elsa Günther-Geffers din Insterburg (Germania), a fost chemată în faţa justiţiei fiind acuzată că — sub aparenţa supranaturalului — comite escrocherii.

De ani de zile ea pune pe păgubaşi pe urma hoţilor, căzând într'un somn adânc în timpul căruia subconştientul ei se poate deplasa în timp şi spaţiu şi dânsa povesteşte ce vede.

Martorii la acest proces — care a stârnit mare vâlvă în Germania — au depus cu toţii favorabil. Tribunalul s'a hotărît să facă o experienţă nemai pomenită în analele justiţiei. Elsa Günther trebuia să dovedească dacă poate într'adevăr să relateze întâmplări necunoscute de dânsa.

Ilustraţia noastră înfăţişează pe doamna Günther-Geffers în stare de transă înconjurată de profesori şi doctori specialişti: (dela stânga la dreapta) prof. dr. Nippe, dr Kröner şi dr. Thomer.

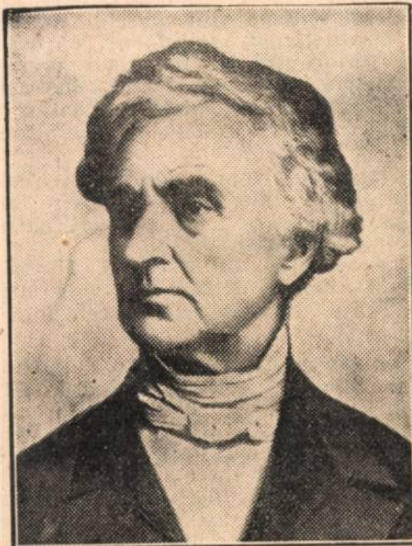
In sala de şedinţă au rămas foarte puţine persoane. Elsa Günther a căzut în transă, în mai puţin de două minute, privind fix un chibrit. Apoi a dat relaţii asupra unui furt de argintării, întâmplat în Februarie, la moşia Hensseln, şi despre care tocmai se raportase tribunalului.

Deşi acuzata, nu fusese niciodată la Hensseln, şi nu avea de unde şti despre cele întâmplate acolo, dânsa a descris cu destulă preciziune moşia, conacul, mobila şi pe cei doi proprietari. După o oarecare sforţare, a spus şi numele lor: von Reibnitz. A arătat în somnul ei că vede clar pe criminal, turnându-şi vin într'un pahar şi mâncând o bucată de carne rece găsită într'un dulap. (Toate aceste lucruri corespundeau faptelor).

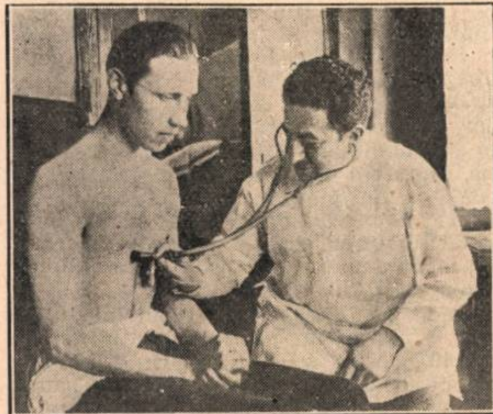
Puterea aceasta a clar-viziunei făgădueşte să poată fi folosită de oameni.

OAMENI FAPTE ȘI IDEI

ANIVERSAREA A 125 ANI DELA NAȘTEREA MARELUI CHIMIST JUSTUS LIEBIG

Savantul s'a născut la 11 Mai 1803 în Darmstadt și e unul dintre cei care a pus bazele chimiei moderne. Mai ales i se cuvin lui toate cunoștiințele pe cari le avem asupra îngrășămintelor.

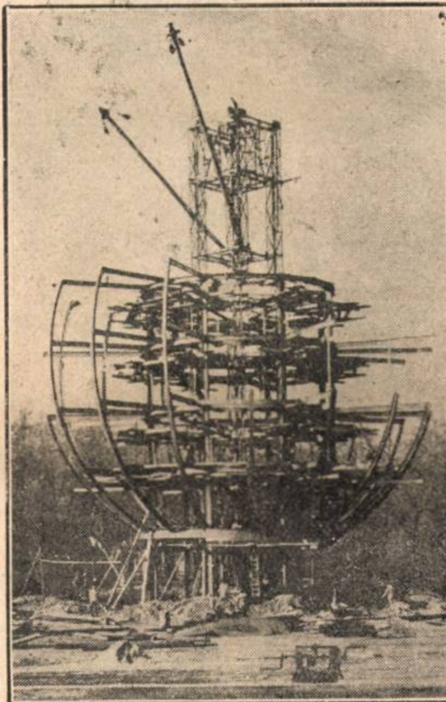

Singurul om din lume, care are inima „în partea dreaptă", este tânărul José L. Navarro din Los Angelos

FOSTUL CONDUCĂTOR AL REGIMULUI ROȘU IN UNGARIA, BELA KUHN, care trăia de câtva timp la Viena sub masca unui droghist și a fost acum arestat, pentru înapoere nepermisă în țară și identitate falsă.

Prima casă sferică

Prima casă sferică din lume se construește, în anul acesta, la Dresda

Nu-i o jucărie de copil: e noul pensionar al grădinii zoologice din Berlin.

Venitul Cazino-urilor

Cazinourile franceze cu jocuri de hazard, au avut în 1927 un venit net de 388 milioane de franci, din care Cannes 51 mil., Nizza 44, Biarritz 42 și Deauville 42 mil.

Frumoasele Europei în America

La 2—5 Iunie a. c. va avea loc concursul mondial de frumusețe, în orașul Halvestone din Texas, Statele-Unite. „Frumoasele" — în număr de șapte — alese în Franța, Belgia, Anglia, Italia, Germania, Spania și Luxemburg, se și află în drum spre Halvestone. La plecarea lor din Paris, unde au fost sărbătorite într'una, timp de o săptămână, concurentele au declarat că obținerea sau neobținerea premiilor, nu constitue pentru dânsele o chestiune de viață sau de moarte. „Frumoasa" franceză a spus:

— Dacă nu voi obține premiu, în tot cazul mă voi alege cu amintiri frumoase.

Concurentele însoțite de mamele lor călătoresc cu vaporul „Cuba".

Metode noui în gimnastica copiilor

„Scara pentru picioare slabe", mijloc de a preveni boala engleză.

In apropierea Parisului, din pricina ploilor torențiale dela începutul acestei luni, s'au produs inundații. Armata a dat ajutor populației din ținuturile inundate. Ilustrația noastră arată soldați care ajută ca o familie să se mute.

Un asasin-filantrop

Milionarul american Penzendorfer, odinioară erou al unui proces senzațional de omor, a cumpărat acum la New-York o mare întreprindere industrială, în care nu va angaja ca lucrători decât pe foștii deținuți și ocnași. Penzendorfer are astăzi o fabrică-atelier de tâmplărie unde lucrează 40 muncitori și cinci funcționari — toți foștii lui camarazi de ocnă.

Acum 25 de ani, tânărul Penzendorfer, proprietar al unei fabrici din Filadelfia, certându-se cu socrul său, într'un acces de furie l-a ucis cu un topor, spărgându-i capul. Jurații l-au condamnat pentru omor premeditat, deoarece au constatat că toporul se afla în casă, adus din timp.

Pedeapsa cu moarte prin spânzurătoare i-a fost înlocuită cu munca silnică pe viață pentrucă toată presa a scris împotriva spânzurătorii ca unealtă de omucidere „legală".

Mai apoi aceiaș presă a început o campanie în favoarea condamnatului, arătând că bătrânul omorît a fost om rău și hărțăgos: avea peste 70 de ani, deci omorul nu i-a scurtat prea mult viața, etc...

Fiind la ocnă, Penzendorfer a învățat tâmpleria și electromecanica. Lucra foarte frumos. Făcând apoi două invențiuni technice, a obținut și patentele respective, deoarece în Statele-Unite nu există lege care să nu permită unui ocnaș de a-și patenta invențiunile.

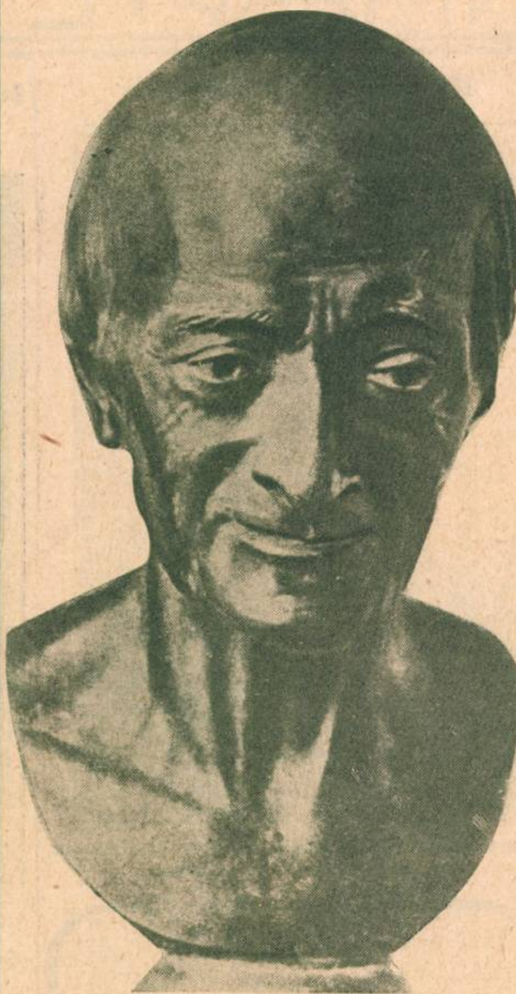
O fabrică îi cumpărase o invențiune, plătindu-i 50.000 dolari.

După 20 de ani, Președintele Statelor-Unite a grațiat pe Penzendorfer de restul pedepsei. Devenit liber, Penzendorfer a hotărît să lucreze înainte numai cu ajutorul foștilor criminali, folosindu-se de cei 50.000 dolari ,cari depuși la bancă se dublaseră între timp.

Pălăria lui Napoleon la licitație

In faimoasa sală de licitații publice, din Paris, hôtel Drouot, au fost scoase în vânzare, zilele trecute, mai multe obiecte de îmbrăcăminte ale lui Napoleon. Pălăria și aceste vestminte au fost cumpărate, — după cum atestează certificatul de garantarea autenticității, — de un anume Guillot, pe la sfârșitul anului 1814, la Constanța, (Elveția) de la un servitor al lui Napoleon I.

150 ani dela moartea lui Voltaire

La 30 Mai se împlinesc 150 de ani dela moartea marelui gânditor și scriitor francez Voltaire.

Bustul lui Voltaire de Houdon (Louvre Paris)

Inconjurul lumii în 44 de zile

Palle Huld, un copil, — deabia a împlinit 15 ani — a isbutit să arate lumei întregi, că în veacul nostru, cu mijloacele de locomoție de care dispunem, se poate face înconjurul pământului, într'un timp mult mai scurt decât i-a trebuit lui Phileas Fogg, eroul lui Jules Verne spre a face acelaș lucru.

Cu prilejul centenarului marelui scriitor francez, ziarul danez „*Politiken*", cu asentimentul guvernului, a fixat un premiu pentru tânărul de 15 ani care va lua asupră-și să înconjoare globul în mai puțin de 80 de zile câte i-au trebuit lui Philleas Foog.

Pelle Huld, deși foarte tânăr, e chipeș, are 1.70 înălțime, umeri largi, o privire limpede și pătrunzătoare, tenul bronzat, cu un cuvânt e tipul sportsmanului.

La întoarcere din minunata lui călătorie, Palle Huld a fost sărbătorit în chip strălucit, la Paris, de camarazii cercetași de-o vârstă cu el.

Dealtminteri pretutindeni tânărul Huld s'a bucurat de o primire călduroasă și în special în Japonia a fost tratat cu un entuziasm de nedescris. In călătoria sa, Palle Huld n'a luat cu dânsul decât o cămașe și o perie de dinți. El nu s'a slujit de alte mijloace de locomoție decât trenul și vaporul și niciodată n'a apelat la avion, care ar fi însemnat folosirea unui mijloc necunoscut în romanul lui Jules Verne.

Dela Copenhaga Huld a plecat la Londra, unde a fost primit de d. Boden Powell, șeful cercetașilor din toată lumea. Deaci a mers la Glascow, spre a trece Atlanticul. A străbătut Canada și prin Oceanul Pacific a ajuns în Japonia. Din Japonia, prin Corea a ajuns în China și parcurgând această țară, Siberia, Rusia, Polonia și Germania, s'a înapoiat la Copenhaga.

In Japonia contele de Sano, șeful cercetașilor japonezi, a dăruit lui Huld o copie depe ceasul împăratului. Acest ceas, se spune, c'ar avea darul să facă pe cel care-l posedă, să nu piardă niciodată trenul și tânărul „*globe-trotter*" declară că decând i s'a dăruit ceasul el n'a scăpat vre-un tren. Indienii deasemeni au primit cu multă prietinie pe Huld.

De unde pe Phileas Foog, eroul lui Jules Verne, călătoria în jurul pământului, l-a costat 19.000 lire sterline, pe Huld nu l-a costat decât 5000. E adevărat că în banii noștri această sumă face circa patru milioane lei.

Tot timpul Pall Huld a fost deplin sănătos, n'a avut de suferit nici de foame, nici de sete, de frig sau de căldură, și la înapoiere era cu 7 kg. mai greu decât la plecare. Dupăce a isbutit să străbată în patruzeci și patru de zile pământul, să parcurgă adică o distanță de 32.000 kilometri, Huld a venit la mormântul lui Jules Verne, la Paris, să depună un mănunchiu de flori pe mormântul aceluia care a fost cel mai minunat profet al vremurilor de progres pe care le trăim.

Elevii școalei superioare de comerț No. 2 din București, sub conducerea profesorilor, au făcut o excursie în Italia.

Fotografia noastră a fost luată la recepția primăriei din Genua.

In mijlocul grupului: Sig. Podesta al municipiului, d-na și d. consul Tomellini, d. C. Xeni, fost ministru, I. Constantinescu, directorul școalei și marchizul Garibaldi.

„Ai plânge dac' aș muri ?"
„Desigur, dragul meu ! Doar știi că plâng pentru orce fleac !"

Solemnitatea pioasă dela Mirceşti

Mausoleul cel nou

Sâmbătă 19 Mai, a avut loc la Mirceşti, o pioasă solemnitate. Rămăşiţele pământeşti ale marelui poet Vasile Alecsandri au fost strămutate din cripta dărăpănată în care zăceau, în mausoleul, anume cădit, de ministerul artelor.

Fotografiile noastre, luate cu acest prilej, înfăţişează:

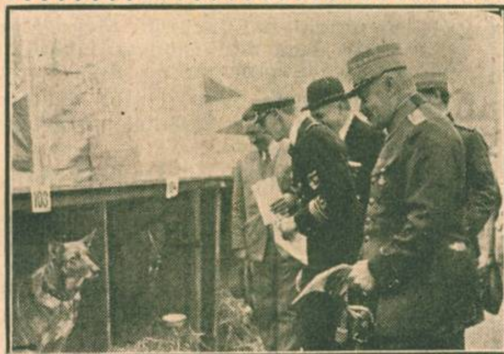
Locul în care a stat până acum sicriul cu rămăşiţele poetului. (In faţă bătrânul veteran „Peneş Curcanul"),

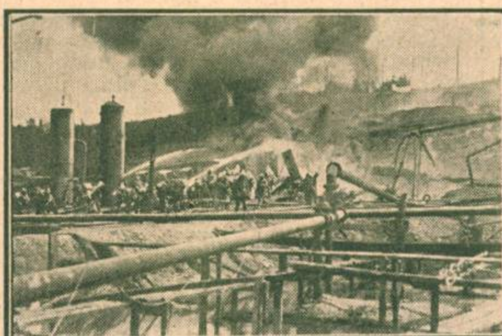
Oaspeţii în faţa palatului episcopal din Roman: 1) D. ministru Lapedatu; 2) episcopul Lucian; 3) d-l prof. Racovitză, preşedintele Academiei; 4) d-l Ghica Budeşti; 5) d-l deputat Bădărău; 6) d-l Laur primar de Roman; 7) d-l deputat Pârvu.

Casa în care a trăit Vasile Alecsandri

A. Sa Prinţul Niculae la expoziţia de câini din Capitală

Sondele dela Moreni continuă să ardă

Covorul sfânt dela Mecca

Pentru primaoară, de când există islamismul, covorul sfânt de la Mecca, aşa numitul *Kiswek,* şi care joacă un mare rol în pelerinajul la Mecca, nu va mai fi lucrat în Egipt, ci în Indiile engleze.

Anul trecut din cauza certurilor religioase, covorul anual nu a mai fost dus în oraşul sfânt al mahomedanilor. Anul acesta, Ibn Saud, regele Hedjahului şi actualmente reprezentantul legal al Profetului, a ordonat ca acest preţios covor, să fie lucrat la Delhi. Zilele trecute un vapor a plecat cu covorul dela Bombay spre Dzedah.

Prăbușirea

de **WILLI SCHÄFERDIELL**

Era târziu noaptea, — când roțile tunurilor lor hodorogiră peste podul Rhinului. Suflând din greu, vântul le arunca în față șuvoaiele de ploaie.

Soldații atârnau țepeni și grei în șei și pe chesoane, cu gulerele mari, ale mantalelor lor cenușii ridicate până sus, de-asupra șepcilor moi, de campanie.

Coifurile greoaie le uitaseră undeva, în vreo localitate mică din susul Rhinului. Le devenise totul atât de indiferent. Un singur sentiment se mai urca în ei: „Inainte... înainte..."

Și în acest „...înainte..." se aflau desigur și toate celelalte ce le resimețau suav și aproape instinctiv: patria... și liniște... odihnă.. dorința de a se fi terminat odată...

Până și în animale părea, că predomină dorința aceasta. Silnic, mergeau încet, înaintea roților.

Aproape prea încet, îi părea lui Herwarth Grawenkamp. Era mereu cu câțiva pași înaintea tubului larg al tunului.

Aici era patria! Sentimentul acesta îl învioră. Și pe el se agățase oboseala de plumb.

Se scuturase însă de pe el, adineauri, când freamătul Rhinului se amestecase cu vechea melodie a rostogolitului roților, atunci când, de departe, orașul vieței sale de mai înainte, se furișase în noapte cu primele sale lumini.

Patria!

De fapt, altfel își închipuise el această primă revedere, cu ea. Cu ceva mai multă bucurie. Chiar dacă demult nu se mai gândea, să se înapoieze cuceritor în ea.

Așa însă, în mijlocul întunericului nopții bătut de ploaie și băltoace țâșnitoare...?

Cuvintele răsunară din întuneric, lângă Grawenkamp și vorbitorul lor, locotenentul Feldermann, se scutură tot.

— „Nu se mai sfârșește odată ploaia asta? Se ridică în sus.

— Sfinte! Orașul? Când mi s'au închis ochii, mergeam în lungul unei șoseli nesfârșite?

— „Ești așa de tăcut, camarade..."

In colțul gurii lui Herwarth Grawenkamp se întinse puternic o cută.

— Tăcut...? Se poate. Dar și toate celelalte sunt în notă... Inmormântare."

Sunase aproape amar și aspru.

— „Hm...

Inmormântare...

Nu te înțeleg prea bine.

Feldermann se apropie mai tare de Grawenkamp.

— „Vorbești de război și prăbușirea lui?

— Da și nu! Nu în sensul în care îl iei d-ta. Ar însemna prea superficial gândit.

Am fost acolo și cunoaștem desigur moartea tot atât de bine, ca somnul și foamea. Asta ne-a îngustat orizontul — lărgindu-l însă, în același timp, până la infinit. De aceia prăbușirea ne atinge și altfel decât ca de pildă, pe așa numitul cetățean al țării, oarecum îi stăm față în față mult mai omenește.

— Nu, înmormântarea nu am crezut-o în cadrul cel mare al întâmplării! Am gândit'o mai concret, legată mai mult de sentimentele personale. De altfel abia acum mă limpezesc și eu. Adineauri a fost numai un prim elan al senzației; încă nu bătea clopotul."

— Aha... acum înțeleg! D-ta ești din orașul acesta, dacă nu mă înșel?

Zâmbi un pic — i -se păru că dureros—; atunci când în lumina orbitoare a lămpilor mari electrice, de pe pod, crescu un arc de triumf. Trupele trecute pe aci, murdăriseră verdeața proaspătă, până sus, cu noroi. Triste și eșite, stinse parcă, ultimele zdrențe de stegulețe și podoabe colorate, tremurau în noapte.

— „Parcă sunt rămășițele unei înmormântări"... gândi el.

Inmormântare — da, asta era. Ultimele licăriri ale unei uriașe hori a morții.

Șuvoaiele de ploaie își atârnau vălul cenușiu, cu ochetii deși, în jurul celui ce gândea, pe tunul sgomotos, căzând apoi monoton pe caldarâm. Vântul mai încetinise.

Adormite și palide, casele primiră revista trupelor, ce treceau pe dinaintea lor. Și peste tot, din rămășițele fațadelor împodobite și din goliciunea ferestrelor plouate, Herwarth Grawenkamp citi slovele negre, — aceleași — : înmormântare!"

— „La dracu! Umezeala asta îți pătrunde până în suflet."

Herwarth dădu din cap afirmativ.

Tânărul locotenent de lângă el, îl fixă puternic.

— Ei da, firește, marșul ăsta silit, de înapoiere, veșnica ploaie rece, oboseală, sosirea în străzile natale, în mijlocul nopții — fără să-ți spună nimeni: Bun sosit,—ușor ți-e atunci să zici : înmormântare !

— Da, probabil că e așa.

Glasul lui Herwarth Grawenkamp răsuna de departe. Răspunde ceva neînsemnat.

Gândurile nu-i mai erau la micul locotenent. Abia de mai dăduse seama ultimelor lui cuvinte.

Iși ținea buzele strâns și tăcu.

Celălalt tăcu și el.

Caii leoarcă de ploaie îi zguduiau pe șeile tari, înainte, pe străzile pustii.

* * *

In plopii svelți se sbăteau ultimile sdrențe ale nopții. Palide eșeau razele dimineții de sub bolta cerului, la răsărit.

Drumul șerpuia pe marginea fluviului și Herwarth Grawenkamp tresări, când în mijlocul acestei redeșteptare a zilei, țipă asurzitor clopotul unui șlep.

Doamne sfinte, era oare un copil înfricoșat de gândul unei pedepse, de rătăcea zănatic, pe aci ?

Greu își adună amintirea celor întâmplate, de când eri — lui i-se părea o veșnicie— fugise ca un nebun din casa tinereții lui.

Simțise nevoia de a se duce în cârciumile orașului vechi. Acolo erau toți cei ca el: reveniții fără patrie. Cum sugeau de dornic odăile afumate, în burțile lor lacome, roiul celor fără țintă.

Trei, patru, zece localuri erau arhipline, Și era miez de noapte, când șezu înfine într'o speluncă proastă, din port, în fața unei beri sălcii.

In aer odihnea greoi un val de miros de tutun și sudoare permanentă.

Incăperea era plină de râsete și glume obscene.

Năuc, Herwarth încremenise cu ochii la vălmășagul celor cari petreceau și țipau. Treceau toate depărtate și străine pe dinainte.

Masa lui pe care stătea numai un pahar pe jumătate golit, se afla în umbra unui colț. Abia după ce Herwarth ședea de o clipă aci, veni proprietarul paharului singuratic.

— Ei, tot mi-a venit un musafir? aruncă celui ce-l privea, peste masă.

Herwarth nu se osteni însă să dea un răspuns, cu atât mai mult, cu cât cel de vis-a-vis nu părea că așteaptă așa ceva, privirile lui pierzându-se în vălmășagul clienților.

Paharul rămase neatins înaintea lor.

Mai târziu tovarășul de masă, se adresă lui Herwarth:

— „Nu ai poftă să dansezi ?

Și cum acesta nu vorbi : „Ințeleg. Și cu mine e tot așa. Am încercat și eu adineauri. Știi însă, că tot trebue să te înveți și cu astea. Sau sângele trebue să-ți meargă mai ușor prin vine. Tot mai răsună războiul în noi. Să-l ia dracu ! cine a văzut atâta moarte în jurul său, nu se mai obicinuește ușor cu tăcerea. Zâmbești... Tăcere, crezi că e vorba de tăcere, și în jurul tău sunt atâtea strigăte și țipete. Tocmai asta e însă tăcerea, tăcerea aceea înfiorătoare ce-i poate sparge omului creerul. Ia te uită la ăștia.

In cenușiul hainelor lor mai atârnă încă noroiul și sângele războiului; capetele lor sunt încă gata în fiece clipă să se rostogolească în valurile de lut ale unei tranșee, în fața grozăviei unei granate ! Sângele lor mai e încă și acum răscolit și înspăimântat în fața țipătului scurt, ce-i aruncă dincolo de tărmul ultimului întuneric. Iar acum sunt aici.

Niciun obuz, ca să le izbească răsuflarea, nici o otravă, ca să-i secătuiască, nici un fel de flacări corosive, — îngrozitor de tăcut e în ei. Peste strada acea dreaptă, asfaltată, nu pot alerga, picioarele lor încă se mai dau înapoi din fața schijelor de obuz și aceia a cadavrelor. Nu se mai simt bine. In fața lor se cască nenumărate prăpăstii. S'a făcut tăcere în jurul lor. Ințelegi ? s'a făcut tăcere ! Asta îi cuprinde ca o spaimă nebună, uriașă și își pierd capul. De femei, nici să nu mai vorbim. Cine mai știa oare cum curge fluviul membrelor lor, cine mai știa, cum se amesteca cerul și iadul cu ele ? Da, acum omoară toți, tăcerea aceasta !"

Turnă restul de bere pe gât.

— Nu spui nimic? Tăcerea țipă și în tine, nu ? Eu vorbesc și caut să o omor astfel. Cred că stau dela amiază aici, în colț și'mi tem de trezirea acestei tăceri nebune. Dar poate că numai îmi închipui tăcerea asta, nici nu știu dacă mă înțelegi. Unuia tot trebuiam să i-o spun, altfel crăp!

Atunci Herwarth Grawenkamp căută cuvinte. Ceeace fusese, înainte, seara aceea, lunecase dincolo de el.

Necunoscutul făcuse să se pună ceva în mișcare, în el.

Se despărțiră târziu noaptea, atunci când valurile orgiei lacome se involburau până la tăcerea lor. La eșire, picioarele lor trebuiră să se așeze cu grije pentru a nu călca pe corpuri omenești svâcninde, crispate, nerușinat desgolite.

trad. de **O. G.**

PAGINA SPORTIVĂ

Ce este cupa Davis?

Cititorii noştri au avut prilejul, în repetate ocaziuni să întâlnească, în coloanele revistei, expresiunea „cupa Davis". In numărul trecut publicând diverse fotografii ale unor jucători de tennis, am relatat că România a învins Belgia, în vederea unei competiţiuni mondiale. Nu este lipsit de interes a furniza câteva detalii în legătură cu aceasta, cari învederează rostul sportului în concertul relaţiunilor internaţionale, în cari mişcarea în aer liber frizează cu cea mai fină diplomaţie.

Tânărul campion american de tennis, Davis, în care sălăşluia, încă acum câţiva zeci de ani, germenele cosmopolitismului specific Statelor Unite, a oferit un preţios trofeu tennis-ului, o cupă de aur, care a luat numele generosului donator. Această cupă a fost sortită unei dispute amicale, între toate naţiunile de pe glob.

Participarea a fost îngăduită numai jucătorilor masculini, urmând a se susţine câte cinci matchuri în fiecare an. Primele partide au opus pe arenă numai reprezentanţii Statelor Unite şi pe cei ai Marei Britanii. In scurt timp Australia îşi dă adeziunea de participare. Timid, concurenţii se încumetă a înfrunta faima rachetelor consacrate şi azi cupa oferită de actualul secretar de stat american, bătrânul politician Davis, întruneşte laolaltă 25 de naţiuni.

Pentru prima oară însă cupa a fost adjudecată de un concurent din Europa în 1927, de faimoşii reprezentaţi ai tennis-ului francez, cari au învins pe Tilden, denumit de compatrioţii săi americani, „torpila".

Ţara noastră, care progresează simţitor pe acest tărâm, a fost acceptată să participe în 1922. Până în 1928 sorţii nefavorabili, nu ne-au îngăduit obţinerea unei victorii. In cursul lunei curente însă rachetele româneşti au repurtat cel mai desăvârşit succes, recoltând o victorie categorică asupra belgienilor.

Cupa disputându-se prin eliminare, zilele acestea va începe desfăşurarea tour-ului secund, în care România va întâlni Italia. Invingătorii din întreaga lume vor continua să-şi dispute matchurile, până în finala care va consacra pe câştigătorul anual al cupei.

Opinăm că Franţa va repurta o nouă victorie.

Foot-ball Rugby la Bucureşti

Echipa Sportul Studenţesc, învingătoare în lupta pentru cupa Tennis-club 1927.

România şi Olimpiada dela Amsterdam

La 17 Mai s'a inaugurat la Amsterdam falnica desfăşurare a jocurilor Olympiadei a IX-a. Au trecut deci două săptămâni de când naţiunile participante cari şi-au trimis în timp util adeziunea, concurează în diversele probe.

Din motive multiple — cel mai peremptoriu este argumentul aprigului custode al visteriei noastre, d. Vintilă Brătianu — tricolorul românesc nu fâlfâe încă alături de pavilioanele naţionale arborate. Unele păreri din ţară — şi nu din cele mai puţin autorizate — opinează pentru abţinerea României de la actualele competiţiuni olympice. In favoarea tezei lor invoacă lipsa totală de pregătire a atleţilor noştri şi mai ales infimii sorţi de izbândă ce avem în vastul concert al concurenţilor mondiali.

Dacă această din urmă afirmaţie, care învederează insuficientă concepere a problemei sportive ne scuteşte de orice comentariu, prima pare a prezenta mai multă seriozitate.

In adevăr, exceptând foot-ball-ul, decăzut în ţară în ultimii doi ani, atletismul este ramura în care reprezentanţii noştri au posibilităţi a concura. Şanşele noastre sunt minime. Totuşi o pregătire dibace şi deplasarea celor mai valoroşi pensionari ar fi constituit o ameliorare a calităţii noastre. Lupta alături de reprezentanţii cei mai notorii ai universului, cunoaşterea de aproape a stilului şi a mijloacelor lor, nu poate fi decât de real folos pentru atleţii unei ţări care abia licăreşte pe firmamentul palmares-ului internaţional. Nu este totuşi exclus ca un aruncător de disc, de talia ardeleanului *David* (a depăşit 45 m.) antrenat de stat să egaleze pe cei mai de seamă discoboli (părere emisă anul trecut şi de un apreciat critic german). *Peter*, sprinterul nostru, recordman pe 100 m. plat, în societatea companiei de la Amsterdam are de asemeni cel mai fericit prilej a constata că recordul său de 10 sec. 6/10 se poate ameliora. Un fondist ca *Petrescu*, recordman naţional pe diferite distanţe, alături de duzinele de Popeşti obscuri nu va reuşi niciodată să depăşească modestul nostru cadru. Amsterdam îi oferă o prielnică ocazie de a-şi îmbogăţi ştiinţa.

După atletism, România are sorţi de prezentare onorabilă la scrimă. Succesele răsunătoare repurtate de spadele şi floretele noastre anul trecut ne îndrituesc a spera că vor recolta bogate victorii.

Tirul în care românii au excelat întotdeauna este o nouă ocazie de relevare. Insu-şi pe tărâmul pugilistic, unde ţara noastră este în faza debutului, avem luptători cari la Olympiadă nu se vor fi eliminat în primul tour.

De obiceiu guvernele noastre acordă subvenţiile necesare cu câteva clipe... înainte de plecarea ultimului tren. In atari condiţiuni vitrege de nepregătire, o reprezentare demnă devine imposibilă. Din motive de propagandă trimiterea unei echipe se impune cu toate acestea. Dela Amsterdam, mai răsună încă chemarea: faceţi jocurile, domnilor!

In curând:

Nimic nu mai cade!

LOOPING-UL CU ROATA, UN APARAT DE ANTRENAMENT PENTRU SPORTSMANI. Exerciţiile în această roată pun la contribuţie fiece muşchi şi astfel alcătueşte cel mai complect sport.

Tânăra campioană în aruncarea greutăţii, Ruth Lange, merge la Amsterdam

La alergările de cai, cu obstacole

Şi jokeii şi caii îşi pun viaţa în pericol. In Anglia, în ultimele cinci săptămâni, 14 pur-sânge de obstacole au căzut frângându-şi care un picior, care gâtul, care şira spinării, aşa încât medicul veterinar a fost nevoit să le scurteze suferinţele, ucigându-i. Pierderea materială e considerabilă.

Fericirea în căsătorie

Iată mai întâi cele zece dorinţe ale bărbatului:

1. Fă-te şi pentru mine frumoasă, nu numai pentru vizita streinilor.
2. Nu mă face răspunzător de faptul, că prietenelor tale le merge mai bine decât ţie.
3. Nu economisi lucrurile frumoase, cumpărate de mine, pentru a le arăta sau oferi numai străinilor.
4. Inţelegeţi meseria ta de menajeră tot aşa de serios, ca şi eu pe a mea.
5. Aibi grije, ca atunci când mă înapoiez acasă, să fie gata masa. Foamea face rău pe om.
6. Grijile şi durerile tale spune-le numai mie. Nu-ţi făcea confidente din prietene.
7. Nu avea mai multă milă de obiectele de menaj şi celelalte obiecte moarte, decât de nervii bărbatului tău. Bărbatul nu ţi-l poţi înlocui.
8. Să nu ai niciodată un secret cu străinii sau cu rudele tale împotriva bărbatului tău. Bărbatul îţi este cel mai bun prieten.
9. Scoală-te dimineaţa de vreme, ca să fi gata, când plec eu de acasă. Vreau să vorbesc dimineaţa, nederanjat, un cuvânt cu soţia mea.
10. Nu te lăsa dusă de mânie să spui cuvinte urâte sau fraze jignitoare.

IATĂ ACUM ŞI PE ACELE ALE FEMEII

1. Nu pleca de acasă, fără să-mi spui, unde te duci.
2. Nu mă certa în faţa străinilor.
3. Fi de partea mea, atâta vreme cât mai sunt şi alţii de faţă, chiar dacă nu am dreptate.
4. Spune-mi cele ce ai de spus, cu cuvinte amicale.
5. Nu da vina pe mine, de toate ce se întâmplă în casă.
6. Nu mă lăsa să-ţi aştept zadarnic înapoierea, ci înştiinţează-mă, dacă vii mai târziu.
7. Fi delicat cu mine, tot atât cât eşti cu funcţionarii sau colegii tăi.
7. Ingăduie-mi să cumpăr unele lucruri şi să am unele distracţii, cari mi-ar făcea plăcere.
9. Rămâi politicos şi cavaler faţă de mine, chiar dacă suntem căsătoriţi de mai mulţi ani.
10. Dă-mi o parte din timpul tău liber, ca să ştiu, că pentru tine însemn recreaţie şi destindere.

Tezaure din fundul oceanelor

Statisticele americane au ajuns la concluzia că, în fundul mărilor şi oceanelor, se află cel puţin 10 miliarde de dolari în aur, monede şi bijuterii. In curând pleacă din New-York o expediţie, condusă de H. Baudomen, inventatorul unui „automat-scafandru", cu scopul de a ridica unele din tezaurele scufundate. De 12 ani Baudomen lucrează la un „costum", din oţel şi aluminiu, care va permite scafandrilor să ajungă până la adâncimi neobişnuite: până la 400 metri!

Scafandrii vor avea projectoare electrice în frunte şi pe umeri. In loc de mâini — au nişte cleşte uriaşe. Toate încheieturile sunt apărate de „căptuşeală de oţel" în stare să reziste presiunei apei.

Mai întâi vor fi examinate locurile unde s'au scufundat: „Lusitania' 'şi „Egipt".

Cu ocazia acestei expediţii, presa americană aduce aminte de unii „vânători ai tezaurelor" din trecut.

Din vasul „Ocean" scufundat lângă Gibraltar s'a scos până acuma aur de 4 mil. dolari. Din „Laurentic" scufundat de germani, în apropiere de ţărmul Scoţian, s'a şi ridicat argint şi aur de 25 milioane.

„Luzitania" ducea 6 milioane dolari în aur, plus alte valori mari din care numai monedele de aur fac 2 milioane.

Expediţia lui Baudomen e echipată după ultimul cuvânt al technicei, şi are toate şansele să reuşească.

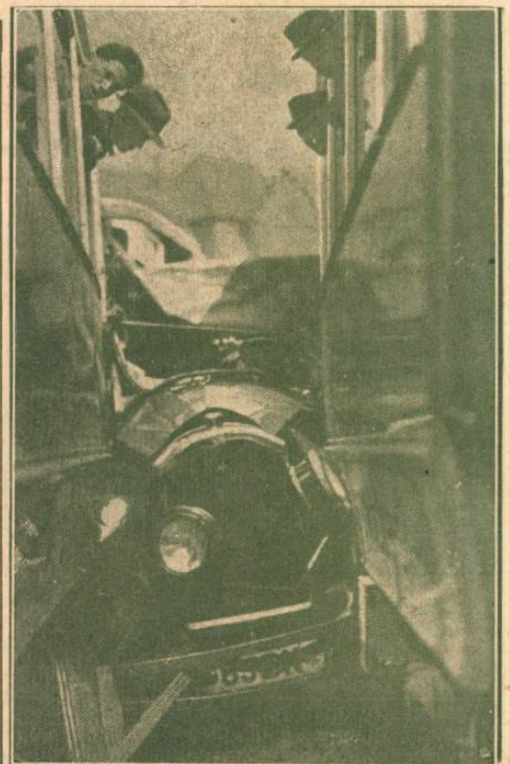

Jeanna d'Arc pe rug

Artista, d-ra Falconetti şi-a sacrificat părul, spre a întrupa mai bine pe eroină. E adevărat că, după moda actuală, sacrificiul n'a fost prea mare.

Aviatorii cari au trecut oceanul în sbor, au fost sărbătoriţi în toată America. Ilustraţia noastră înfăţişează mulţimea privitorilor, care se apără cum poate de cantităţile imense de hârtie care cad dela toate ferestrele sgârie-norilor.

La Laussane s'a petrecut acest curios accident: un automobil a fost prins între două tramvaye şi sfărâmat. Şoferul a scăpat cu viaţă.

Femina

Cum devine celebră o femeie

Sunt, evident, multe căi pentru o femee, de a deveni celebră — și dată fiind firea ambițioasă a femeii, de multe ori preferă gloria fericirii. In secolul nostru al recordurilor de tot felul, în special al celor sportive, nimic mai simplu pentru o femee intreprindă ca numele ei să fie pe buzele tuturora, fotografia ei reprodusă în toate ziarele, revistele, chipul ei să zâmbească de pe ecranul cinematografic lumii întregi. Știința și Arta sunt tot atâtea domenii pe care se pot distinge o femee, ajungând la celebritate — dar toate acestea cer un efort personal, daruri firești, talent, training, muncă, răbdare.

Dela stânga la dreapta: d-na Ionescu, cu fetița ei, d-ra Didica Ionescu, d-na Lupescu și tânărul Ștefan Sadoceanu

Doamna Lupescu îngrijindu-și păsările

Calea cea mai lesnicioasă pentru a ajunge celebră, e să fii tovarășa unui personagiu sus pus, în jurul căruia se stârnește vâlvă. Razele aureolei de glorie, ce încoronează capul acestuia (aureola poate fi și de tinichea poleită, in lipsă de aur veritabil) se răsfrâng și asupra acelei, ce împărtășește soarta ilustrului bărbat.

Capetele încoronate, prinții în exil, au fost întotdeauna obiectul interesului general. In urma recentei aventuri engleze a exprințului Carol, Elena Lupescu e și ea la ordinea zilei. Desigur că împărtășește frământările sufletești ale tovarășului de viață, dar îi împărtășește în acelaș timp și gloria... Ziarele din lumea întreagă se ocupă de ea, stăruie asupra o mulțime de amănunte din viața ei, amănunte ce n'ar fi prezentat nici un interes pentru nimeni, dacă întâmplător doamna Lupescu ar fi rămas cine era și n'ar fi adăogat numelui său necunoscut, titlul de exprințesă morganatică.

Dar acest titlu are o atracție magică și desigur că privind fotografia ei, multe femei și fete vor visa și ele o celebritate analoagă, căzută din cer, fără nici un fel de sforțare, nici intelectuală, nici fizică a acelei ce constitue subiectul de conversație ale tuturor cercurilor sociale din lumea întreagă.

„Ziua Modei" la alergările de cai

Un model dintre cele prezentate la ziua modei, pe hipodrom. In general modelele n'au fost prea interesante.

Manechine defilând în fața publicului.

Moda de primăvară

BLĂNURI COLORATE. — FULARURI IMPRIMATE

Cu toate că foarte plictisiți de capriciile unei primăveri care își ascunde mereu fața de cochetă sub văl des de nori, marii croitori ai Parisului credincioși tradiției calendarului și-au scos noutățile în galantare.

E o orgie amețitoare de culori. Printr'un contrast cu vremea mereu răcoroasă, fabricanții de mătăsuri diafane și-au lansat prospetele lor invenții, iar la cursele de primăvară, cum a fost de pildă dăună-zi la noi, „Ziua Modei" nu puține tinere „manequine" au tremurat în superbe rochii de fular și crèpe de chine.

Totuș însă, suveranii ce decretează moda s'au înduioșat de supusele ei și pentru a le feri de numeroasele gripe ale bosumflatei primăveri, au dat la iveală mantale, pardesus-uri cu vaporoase, ușoare blănuri de vară.

Această garnitură din care se fac gulere vaste, manșete și chiar părțile întregi din fața mantoului de casha, sunt de nuanțe palide ca „banane" gri-albăstrui, „beige"-clair.

Nu se știe cărui animal au aparținut în viață dar astfel transformate, au grația fulgilor, a polenului de pe flori și sunt în adevăr blănuri de vară.

Iar fiindcă vorbim de fularuri dăm aci modelul unei umbreluțe gen japonez din mătăsică chinezească cu pastile de două mărimi.

Șălutul de gât la fel. Acest soi de „imprimé" se va purta mult. Bleu pe crême, marron pe beije, verde pe fraise, va fi foarte modern.

Printre mărunțișurile care împodobesc o rochie, jabourile și manșetele din crêpe georgette sau crêpe de chine ca ambele noastre modele sunt destinate a transforma o rochie.

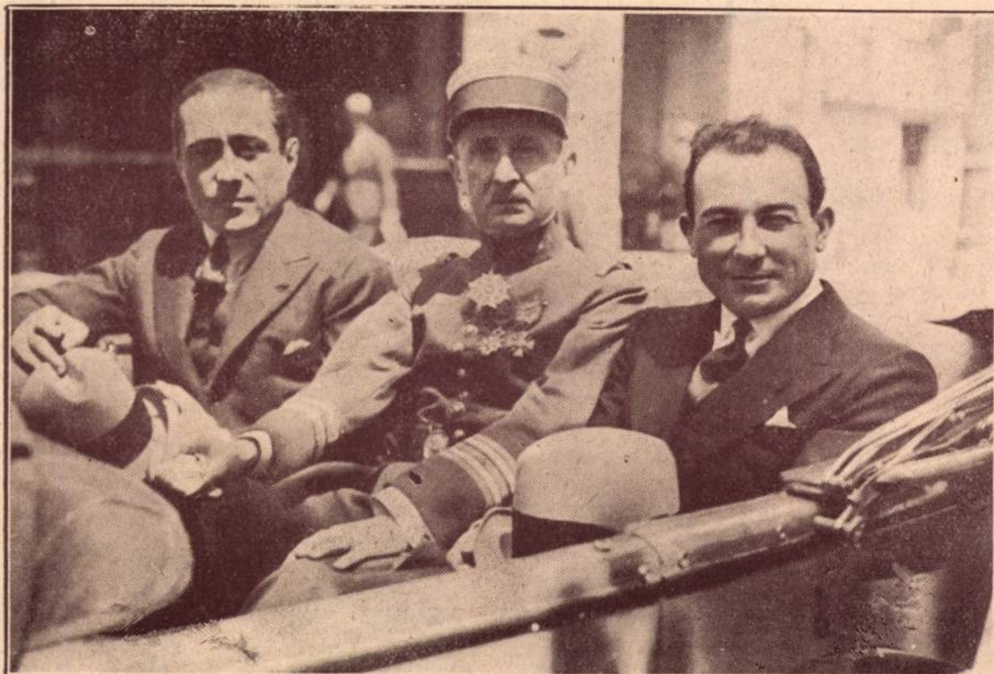
Impreună cu ele dăm un mantou de primăvară din mătase luisantă „crèpe satin" cu garnitură mată din aceiași stofă. Atragem atenția asupra tăieturei de gust.

Iar ca încheiere nu uităm și pe micuții noștri.

O rochiță pentru o fetiță de trei anișori în două nuanțe de stofă și o pyjama de casă încheiată la o parte pentru surioara mai mare sunt foarte ușor de executat.

LAURA

Actualitatea în ilustraţiuni

Aviatorii francezi Costes (la stânga) şi Lebrix (la dreapta) împreună cu ataşatul militar francez (în mijloc), după ce au fost în audienţă la palat.

Dela congresul „Tinerimei Române". Fată tânără sunând din bucium.

Cu prilejul serbărilor aviaţiei, la Bucureşti, au sosit în Capitală celebrii aviatori Costes şi Lebrix. Instantaneul nostru îi înfăţişează la sosire, pe aerodrom.

Costes şi Lebrix în mijlocul camarazilor români.

Zece Mai la Berlin

Recepţia de zece Mai, dela legaţia română din Berlin.

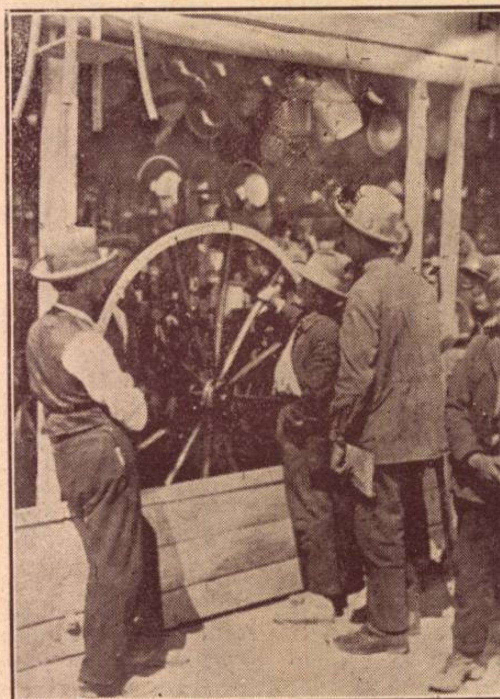
Joi 5 Mai, după amiază, A. S. principele Nicolae şi S. Sa Patriarhul Miron Cristea au făcut o vizită, cu prilejul sfârşitului de an, la Oficiul Naţional de educaţie fizică. Inalţii Regenţi au fost primiţi de corpul profesoral în frunte cu d. colonel Bădulescu, directorul O. N. E. F.-ului, şi au vizitat institutul asistând la producţiile elevilor.

Pitorescul Bucureştilor

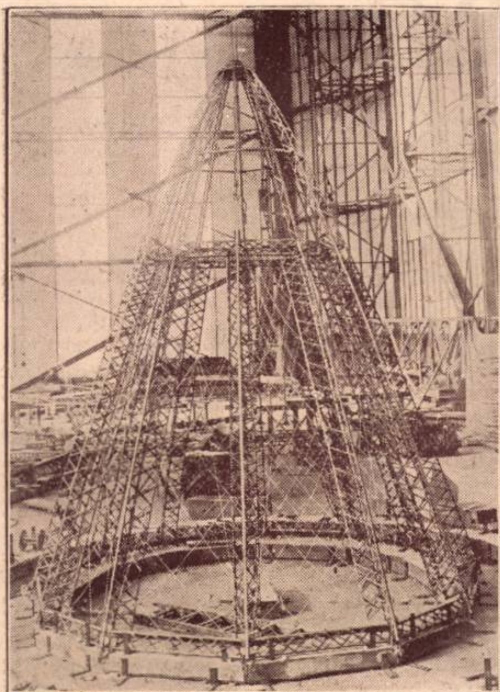
Câmpul de gunoaie

Târgul Moşilor

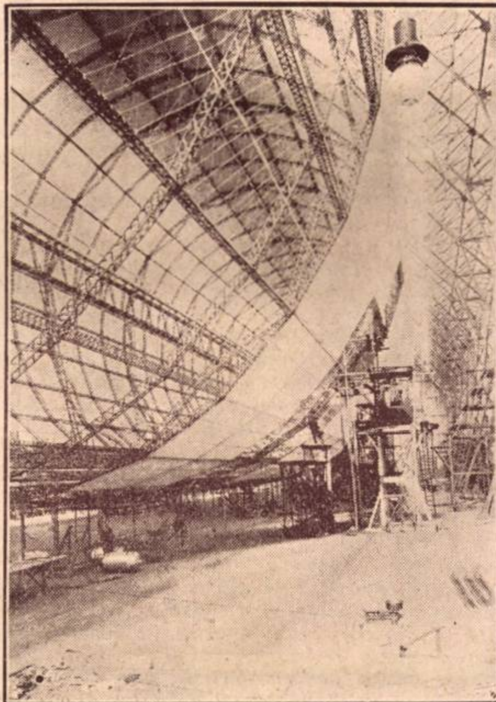

In Bucureşti s'a deschis târgul tradiţional al Moşilor. Ilustraţia noastră reprezintă o scenă dela Moşi: „Roata Norocului".

Noul Zeppelin în construcție

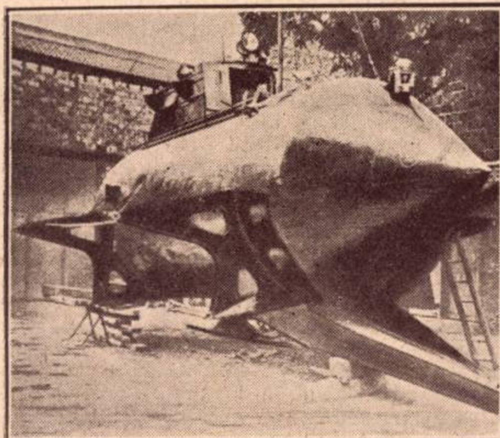
Un nou Zeppelin se construește în Friedrichsafen și e aproape terminat.

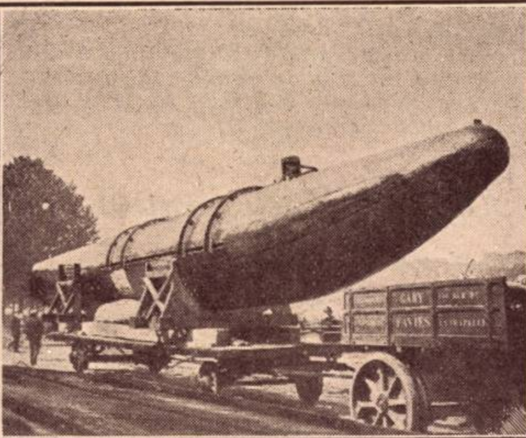

Ilustrația noastră înfățișează o parte din scheletul balonului.

Uriașa navă aeriană, aproape de terminare.

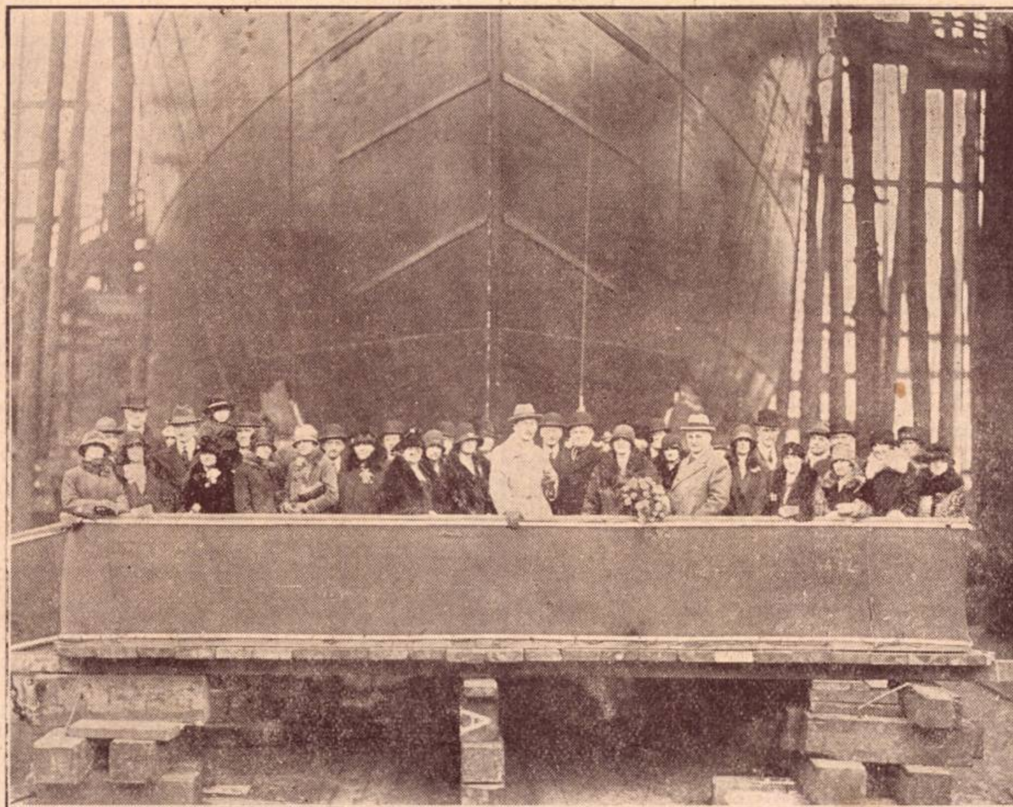
Inginerul francez Rony a inventat un glissor pe apă care poate străbate mările cu o iuțeală extraordinară: în 60 de ore oceanul Atlantic din Europa în America. Ilustrațiile noastre arată, în stânga, trupul acestui glissor, iar în dreapta unul dintre cei doi plutitori ai glissorului.

BALONUL ITALIA SPRE POLUL NORD

Nava aeriană plutind deasupra ghețarilor.

SOLEMNITATEA BOTEZULUI UNUI NOU VAPOR ROMÂNESC

Noul vapor românesc „Oltenia" a ieșit de curând din șantierele dela New-Castel (Anglia). Ilustrația noastră reprezintă festivitatea botezului.

Aviatorii germani în America

Fiind ziua de naștere a lui Hünefeld, aviatorii au primit în dar o tortă, pe care o împart frățește.

„RADIO-ILUSTRAT"

Supliment gratuit la revista „Realitatea Ilustrată„

Apare sub îngrijirea d-lui Inginer E. PETRAŞCU

Incepem

Dela apariţie „Realitatea Ilustrată" a a-rătat — de câte ori s'a ivit prilejul, — că revista pe care o facem nu e a noastră, a editorilor sau colaboratorilor, că ea apar ţine cititorilor ei.

Consecvenţi acestui punct de vedere, — pentrucă marea majoritate a cititorilor ne-au cerut-o — am hotărât să publicăm, ca supliment la „Realitatea Ilustrată", „Radiofonia Ilustrată", un buletin săptămânal de radio, în patru, şase, opt sau douăsprezece pagini, după cum va fi de trebuinţă.

„Radiofonia Ilustrată" pe deoparte va ţinea pe amatorii de radio în curent cu ultimele perfecţionări în domeniul telefoniei fără fir.

Pe de altă parte va prezenta în mod gratuit, un curs de radio-electricitate, plecând de la cele mai simple noţiuni şi urcându-se pe o pantă foarte lină, până la cele mai complexe fenomene din această branşe a electricităţii, atât de populară în occident.

Ne vom ocupa de asemenea şi de noutăţile privind evoluţia radiofoniei la noi în ţară. Până acum e just, ele n'ar putea constitui de cât o rubrică infim de mică faţă de celelalte ţări, însă desvoltarea acesteia stă în legea firească a progresului. Perioada de amorţeală, care după un prim entusiasm, urmează radiofoniei, va fi mai curând sau mai târziu învinsă de elanul ce s'a manifestat în toate ţările avide de cultură, de artă şi de informaţii.

Depinde numai de cei cari conduc azi destineele radiofoniei, ca aceste progrese să provină din îndrumările lor. — Revista noastră va fi fericită să contribue la sporirea interesului pentru radiofonie şi la normalizarea acesteia, cu o oră mai de vreme. Vom căuta ca prin experienţa ce posedăm să familiarizăm pe cititorii noştri cu fenomenele atât de delicate ale undelor electrice şi ale captării lor. Am fi satisfăcuţi dacă oarecari directive pornite de aici şi-ar găsi ecou în publicul radio amator.

Un lucru însă, revista noastră ambiţionează, mai presus de toate: să fie un organ care să satisfacă din ce în ce mai mult dorinţei cetitorilor şi diverselor nevoi technice şi sociale, ce ei o simt pe terenul radiofoniei.

Vom căuta pentru aceasta să venim cât mai intim în legătură cu ei. Vom răspunde tuturor doleanţelor sau nedumeririlor lor prin revistă şi vom fixa şi anumite zile pe săptămână spre a veni direct în contact cu ei, pentru a discuta diversele chestiuni la ordinea zilei.

In rezumat, vom căuta ca experienţa noastră să aibă un ecou în opinia radio-amatorilor, dar vom căuta mai mult să fim şi un ecou al opiniei acestora.

Scurtă privire asupra evoluţiei Radiofoniei

In ţările civilizate şi la noi

Sunt mai bine de 6 ani, de când în ţările occidentale, perfecţionările aduse radiotelegrafiei, graţie eforturilor technice făcute în timpul războiului mondial, au fost puse la îndemâna marelui public procurându-i la domiciliu distracţii şi mijloace de a se instrui.

Sunt ani, de când societăţi, organizate comercialiceşte aşa cum ştiu englezii, americanii sau germanii să facă, distribue graţie undelor electrice muzică şi cuvinte instructive milioanelor de ascultători cari varsă în schimb, acestor societăţi, taxe judicios calculate pentru întreţinerea programelor artistice, ce se emit prin radio.

In ţara noastră abia acum 3 ani s'a votat o lege care permite publicului român să uzeze de aparate de radio pentru audiţii. Este legea pe care o cunoaştem cu toţii, pe care am criticat-o cu toţii cei cari ştiam calea ce a urmat această chestiune în alte ţări, este legea care în aparenţă pretindea că permite desvoltarea radiofoniei în România, cu condiţia de a salvagarda interesele siguranţei statului dar care în realitate s'a dovedit a fi o pânză de păianjen contra pericolelor, însă o cuirasă contra radiofoniei.

Graţie acestui regim dupe 3 ani numărul de abonaţi a ajuns la circa 8 mii, pe când numai la germani, de exemplu, numărul abonaţilor noi, se cifrează în 1926 la o medie de 2000 pe zi.

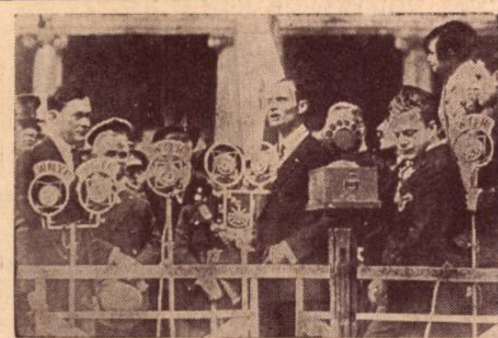
Şi mai trebue să adaog că comisia însărcinată cu eliberarea permiselor este în general largă în autorizări, căci dacă ar fi să aplice legea stricto senso nu am avea nici pe sfert câţi avem.

Tot acest regim este şi una din cauzele că toate încercările făcute în cursul acestor 3 ani de a se înfiinţa la noi o societate de difuziune cu concursul publicului subscritor au eşuat în mod lamentabil.

Abia de câteva săptămâni de zile avem o atare societate.

Sarcina actualei societăţi de difuziune nu e însă de loc uşoară. Indeplinirea misiunei sale se prezintă în condiţiuni mult mai grele ca în cazul când societatea s'ar fi format acum 3 ani şi sub un alt regim. Cauza este că publicul care de acum înainte *este şi trebue să rămână mica sursă de existenţă materială a societăţei* şi-a schimbat de 3 ani profund psichologia în ceiace priveşte radiofonia.

Ca unul ce mi-am consacrat activitatea răspândirei radiofoniei în ţara noastră, am avut ocazia să urmăresc această evoluţie

Baronul V. Hünefeld, aviatorul care a trecut oceanul din Europa în America, îşi ţine în faţa aparatului de radio cuvântarea de mulţumire, adresată camarazilor yankei, pentru primirea făcută.

din an în an atât în Capitală cât şi în provincie.

Acum trei ani când d-l profesor Hurmuzescu şi cu mine am luat iniţiativa fundărei „Asociaţia Prietenilor Radiotelefoniei" entuziasmul publicului era de nedescris.

Radiofonia îi apărea ca ceva mirific, ca o minune a timpurilor moderne. Publicul era dispus la toate sacrificiile pentru a beneficia de această invenţie.

In toate oraşele din provincie unde mergeam spre a inaugura filiale, atmosfera era aceiaşi:

La Brăila în 24 ore s'au strâns fondurile necesare pentru cumpărarea unui post mic de difuziune pentru acel judeţ. La Cluj s'au strâns fondurile unui alt post de emisiune, la Cernăuţi de asemeni şi aşa mai departe.

Acest entuziasm a fost un fenomen general care s'a manifestat în toate ţările la începutul radiofoniei. Imi reamintesc de audiţiile ce făceam la Paris în 1923 ale postului dela Turnu Eiffel: Pianul semăna izbitor cu un ţambal, modulaţia era mult inferioară aceleia ce se obţine acuma, iar conţinutul programelor destul de mediocru. Aceasta însă nu scădea de loc entuziasmul viguros al mulţimei, care grupată în cercuri de amatori, sau individual, se interesa de însăşi invenţia, îşi procurau sau confecţionau pe întrecute aparate.

Fiecare cartier îşi avea magazinul sau magazinele sale de radio; industrii puternice se născură sub acest imbold şi graţie legei absolut liberale din Franţa care dispensa pe amatorul de radio nu numai de formalităţi *dar chiar de taxele pe aparatele* ce posedau, numărul amatorilor crescu vertiginos.

De aceste momente s'a profitat în Anglia, Germania, Austria, etc., spre a se lansa societăţile de radiofuziune. Acestea îşi propuseră ca prim program de activitate, mărirea interesului recepţiunilor de radio atât în ce priveşte calitatea lor cât şi interesul artistic, pentru a satisface amatorii.

In stadiul actual al radiofoniei recepţiile sânt în general cu atât mai pure cu cât energia electrică primită este mai mare şi cu cât aparatul de recepţie este mai simplu şi amplifică mai puţin (posturi cu galenă simplă sau cu o lampă). Perturbările parazite de tot soiul, atât de supărătoare auzului, sânt astfel puţin amplificate şi înăbuşite de energia electrică considerabilă primită. Cum posturile acestea de recepţie au însă dezavantajul de a fi puţin sensibile soluţia la care s'a recurs a fost de a împânzi ţara respectivă cu posturi de putinţă mijlocie (1 kilowat la 1½ kw.) care să permită pe o rază relativ redusă în jurul său, recepţia cu aparatele simple.

Aceste aparate au şi avantajul enorm că costă eftin.

Recepţiile devenind astfel ieftine şi de bună calitate au contribuit la extinderea gustului de radio în populaţie.

Tot pentru a satisface dorinţele amatorilor cari deveneau din ce în ce mai exigenţi, programele se îmbunătăţiră devenind tot mai interesante. Societăţile se ţineau direct în contact cu amatorii în acest scop.

Astfel concerte şi chiar opere întregi fură transmise din diversele săli de spectacole; seri întregi destinate istoriei muzicei sau unui compozitor fură transmise, pe când servicii de informaţii ţineau la curent pe amatori cu ultimele nuvele din lumea întreagă.

In modul acesta *entuziasmul neofiţilor făcu treptat loc necesităţii* de a avea la domiciliu ştiri şi muzică.

Un aparat de radio, deveni în occident încă un aparat servind confortul modern.

Ca o urmare logică numărul amatorilor crescu şi mai mult, cifrându-se azi cu milioanele în ţări ca Anglia şi Germania şi cu sutele de mii în ţări mai mici ca: Austria, Cehoslovacia, Italia, etc.

Situaţia societăţilor devenea astfel din ce în ce mai înfloritoare: Astfel în Germania numărul amatorilor încă după *primul an* de funcţiune, 1923-1924, era de 250.000. Fiecare plătind câte o taxă de 24 mărci aur pe an făcea un venit de 6 milioane mărci aur, adică circa 180 milioane lei. In Germania azi sânt peste 2 milioane de amatori. In Anglia existau la finele lui 1924, 930.000 de abonaţi aducând un venit pentru acel an de 250.000 lire sterline din care preluându-se un procent de 7 ½ la

sută a acţionarilor, rămâne o sumă care evaluată la cursul leului de atunci reprezinta circa 230 milioane de lei. Azi numărul amatorilor s'a triplat.

In faţa acestor rezultate societăţile se gândiră să mărească putinţa postului de emisiune aflător în jurul capitalei ţărilor lor şi astfel se ajunse la construcţia câtorva posturi între 7 şi 12 kw. Aceste posturi transmiteau programele din capitală fără să excludă pe celelaltă posturi după cum marile cotidiane din centru nu exclud ziarele regionale.

Posturile acestea pot fi primite şi în exteriorul ţărilor respective până la distanţe mari pe posturile relativ simple: de 3 lămpi.

In general această cale însoţită de o legislaţie liberală a fost urmată în mai toate ţările pentru a mări numărul amatorilor şi interesul emisiunilor.

Iar mărirea putinţei postului a decurs ca o urmare logică a măririi veniturilor ei.

Cu totul altul a fost mersul radiofoniei la noi:

Realizarea făcută graţie efortului diverselor iniţiative particulare se izbea de veto hotărît al autorităţilor cari trebuiau să le consacre. Nici un post de emisiune regional nu fu autorizat. Cercuri de amatori nu se puteau forma din cauza rarităţei acestora. Posturile de recepţie se acordau cu multă parcimonie.

Natura formalităţilor făceau pe mulţi să renunţe de a le mai întreprinde, iar cei ce obţineau un post de recepţie, din pricina absenţei unui post local sau de emisiune, sau măcar apropiat, erau forţaţi să plătească enorm un post de recepţie cu mare amplificare care odată cu muzica amplifica şi toate turburările atmosferice dimprejur. **Contrar rezultatelor la cari se ajunsese în străinătate recepţiile la noi costau scump şi erau de calitate dubioasă.**

Entuziasmul amatorilor scăzu automat şi necesitatea de a auzi regulat emisiuni nu se născu ca în alte părţi. După un an şi jumătate afară de rarii amatori posedând posturi de recepţie, ceilalţi se mulţumeau să asculte când aveau ocazie şi... răbdare.

In aceste condiţii se încercă după un an şi jumătate de atare regim pe la finele lui 1926 lansarea unei societăţi de difuziune. Numărul amatorilor nu trecea pe atunci de... 2000. Rezultatele sunt cunoscute: In loc de 20 de milioane cât trebuia să se strângă de la publicul subscriitor, nu se strânse nici... două sute de mii de lei. Nu insist nici asupra modului cum s'a încercat lansarea societăţei, nici asupra dscuţiilor ce am avut pe atunci cu acei însărcinaţi cu aceasta.

Chestiunea căzu şi rămase astfel încă un an şi jumătate când statul, direcţia generală P. T. T. şi câteva bănci făcând din ea o chestiune de ambiţie naţională s'au decis să pună umărul şi să înjghebeze noua societate.

Contrar însă societăţilor similare din străinătate cari aveau rolul să satisfacă cererile publicului radio-amator, născut dintr'o legislaţie liberală, societatea română de difuziune este chemată să făurească un curent de radio şi să ridice nivelul unui entuziasm scăzut, să creeze radio amatori pe cari să-i satisfacă.

Dacă s'a găsit capitalul veniturile societăţei, sunt actualmente o problemă pe care nefastul regim de până acum al radiofoniei o îngreunează. In ce priveşte revista noastră vom căuta cu toate mijloacele să luptăm la răspândirea radiofoniei în ţara noastră, la desvoltarea interesului pentru această activitate atât de populară în occident şi care stagnează la noi, vom lupta pentru obţinerea singurului mijloc de înviorare a ei: complecta libertate a radiofoniei.

Amplificatorii de telefonie fără fir utilizaţi la gramofonie

Gramofonul a devenit un aparat demn de atenţia unui amator de T. F. F. Multe persoane mai consideră actualmente gramofonul ca un instrument demodat de a face sgomot şi comparaţia unui instrument muzical oarecare, cu un „fonograf" e puţin măgulitoare.

Această reputaţie actualmente foarte discutabilă s'a făcut mai ales din cauza deformărilor ce rezultă din reproducţia sunetelor cu ajutorul pâlniilor, a căror vibraţie proprie precum şi a coloanei de aer ce conţin, intervin atât de inoportune. De asemeni vibraţia cutiei de rezonanţă a gramofonului nu are totdeauna un efect fericit. In gramofonul cu reproducţie electrică nici pâlnia nici cutia gramofonului nu mai intervin. Placa singură e utilizată.

Ceeace doresc să examinăm actualmente este gramofonul cu reproducţie electrică lăsând la o parte pe acel cu diafragmă. Această diafragmă este actualmente înlocuită cu un mic aparat pe care englezii îl numesc Prick-up şi germanii doză electrică.

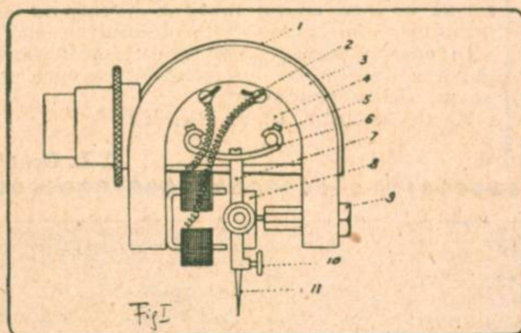
Principiul general al Prick-up-urilor este următorul:

Deplasarea unei armături solidare cu un ac produc o variaţie de curent electric a cărui intensitate şi formă sânt legate de poziţia armăturei. Aceasta se produce în special în 2 cazuri, ceiace ne face să împărţim dozele în două categorii: electromagnetice şi electro-statice. Ne vom ocupa în numărul de faţă de primele. Acul ce mişcă armătura va aluneca peste placa de gramofon, urmărind toate şanţurile imprimate pe aceasta. Pentru fidela reproducere trebue să nu utilizăm decât plăci de gramofon imprimate electric.

Ştim că deplasările unei armături de fer în faţa unui magnet produce o variaţie a fluxului magnetic.

Dacă bobinăm un mare număr de spire împrejurul unui pol al magnetului *variaţia fluxului* acesteia, va produce un curent în înfăşurare. Acest curent e nul când armătura nu se mişcă, fiindcă variaţia flux e nulă. Fluxul e constant. Orice deplasare a armăturei va creia un curent cu atât mai întins cu cât amplitudinea mişcărei sale va fi mai mare.

In fine o deplasare alternativă va creia un curent alternativ de formă riguros legată de mişcările acului. Curentul telefonic născut fără nicio amplificare e deja suficient pentru a da o amplificare confortabilă în casă. Calitatea acestei audiţii e excelentă. Multe din doze au armătura mobilă împrejurul unui ax. Unul din braţe se apropie de un pol pe când cellalt se depărtează de cel'lalt pol. Acest din urmă fiind de nume contrar primului; dacă dispunem bobina pe ambii poli, culegem un curent dublu pentru aceeaş greutate, volum şi deplasare a acelui. Fig. 1, ne arată un atare Preck-up. Mişcările armăturei mobile sunt amortizate cu ajutorul unei membrane de cauciuc (6). Cu acest mijloc se elimină şi vibraţiile proprii ale paletei de fer (8).

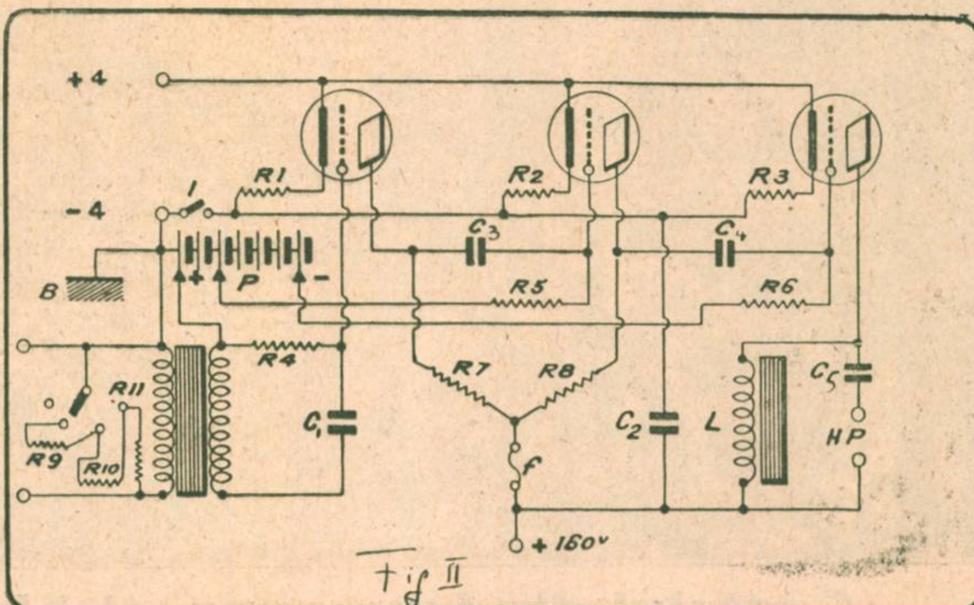
Să vedem amplificarea curentului ce rezultă. Va trebui să găsim amplificatori cari să nu introducă nici-o distorsiune fiind cu toate acestea puternici. Şi iar nu trebue uitat că ceiace iese din doză nu este identic cu aceia ce iese dintr'un post de radio. La plăci diferenţele de la piano la forte sunt mult mai mari.

Dacă la posturile de radio avem variaţii de la 1 la 100 între curentul direct piano de acela de forte, la doză avem variaţii de 1 la 500.

In ceiace priveşte frequenţele sunetelor înregistrate, placa înregistrează foarte fidel, discul conţine toate fragmentele audibile. Dacă nu le auzim pe toate este că nu posedăm încă aparatul care să le facă sonore.

Dar pe măsură ce perfecţionăm procedeele existente, găsim din ce în ce mai multe frequenţe ascuţite, cari contribue atât la rotunjimea oricărui sunet. Din nefericire aceste frequenţe sânt în general absorbite de transformatorul de joasă frequenţă de intrare.

Va trebui deci să începem prin a alege un atare transformator de bună calitate care să transmită tot atât de bine frequenţele de 30 ca cele de 20.000 de perioade. Vom examina deci curbele caracteristice ale unor atari transformatori înainte de a-i cumpăra. Iată acum după inginerul *Cremaillah* un dispozitiv amplificator de tipul acesta:

Incepând cu numărul viitor, „Radio-Ilustrat" va publica în mod regulat, programul audiţiilor de radio, detailat, pe o săptămână întreagă înainte.

Doza e branşată direct de bornele primarului unui transformator report 1]8 a cărui rezistenţă este de circa 5000 w. Secundarul care are o rezistenţă de 10.000 ohmi, atacă grătarul unei lămpi A 410 prin intermediul unui condensator ce e de 20 miimi de microfarad şi filamentul printr'o pilă de polarizare de 1,5 v.

Curentul eşit de aci atacă un B. 406 apoi un B. 403 după schema alăturată. Grătarul lui B. 403 este negativat cu circa 27 volţi. Curentul telefonic este separat de curentul continuu, graţie unui joc de self şi capacităţi. Curentul continuu trece printr'un self cu fer, care opreşte curentul telefonic. Acesta din urmă trece printr'un condensator C 5 de 4 la 6 micraforozi şi prin haut-parleur. Celelalte valori sânt de ordinul acelora întrebuinţate în amplificatorul cu rezistenţă pentru joasă frequenţă.

R_4, R_5 şi R_6 câţi-va megliomi.

R_7 şi R_8, au 70-80 mii de ohmi

Condensatorii C_3 şi C_4 au 0.5 microfarad şi este o rezistenţă de control care poate fi suprimată.

Rezistenţele R_9, R_{10} şi R_{11} sânt rezistenţe shuntând primarul transformatorului de intrare pentru riglajul volumului. Fiecare din ele poate avea circa 500 ohmi. Acest sistem poate fi şi suprimat.

Totul poate fi construit într'un cufăraş 30×30×20 cm.

In numărul viitor vom descrie detailat un atare amplificator pentru sălile mari de dans sau localuri publice.

Testamentul unui amator român de radio

Acesta e testamentul meu de radio-amator, făcut în deplină posesie a facultăţilor mele mintale, cel puţin după câte mi-au confirmat până acum cei din anturajul meu.

Las nepotului meu transformatorul meu de joasă frecvenţă, raport 1/5. Prin minune acest transformator n'a deformat niciodată sunetele nici nu a amplificat numai paraziţii. Niciodată nu a provocat trosnituri în timpul recepţiilor mele în haut-parleur. Las aceluiaşi două rezistenţe reglabile cari deasemeni prin cea mai miraculoasă întâmplare nu zgârie sunetele când le potrivim.

Ii las şi supradina mea gata de a fi pusă în funcţiune cu toate accesoriile şi superbul meu post C119. Toate acestea spre a-i proba afecţiunea profundă care m'a legat de el în viaţă.

Vecinului meu căreia pe patul de moarte, am mărturisit în mod ipocrit că îi ert toate suferinţele ce mi-a procurat cu fluerăturile perfide ale detectoarei sale cu reacţiune în antenă, ce posedă, îi las ca răsplată următoarele posturi:

1) O Super-reacţie cu No. 101 pe care m'am căsnit s'o construesc fără să ţin socoteală de sfaturile acelora cari se ocupă şi o cunosc de aproape.

2) Un post montaj reflex etichetat 170 pe care deasemenea am vrut să'l construesc după o schemă imaginată de mine.

Numitul vecin va încerca în faţa notarului meu să prindă un post european. Va deveni stăpânul acestor posturi când va reuşi în mai puţin de 50 de încercări. Cred cu aceasta să-i înapoiez toate fluerăturile ce mi le-a trimis zilnic când eram în viaţă.

Direcţiei G-le P. T. T. las tot ferul vechi ce posed (se va găsi cca. 700 kgr.) şi compus din cca.: borne desperechiate, bobine tăiate, transformatori arşi, condensatori, clacaţi, 300 de lămpi arse şi uzate, o jumătate de stâlp de antenă, şi o baterie de acumulator sulfatată gata, pentru ca suszisa direcţie să le facă cadou nouii Societăţi de difuziune ce îşi ia aripi sub oblăduirea sa.

In ceeace priveşte splendidul meu hautparleur „Safar" îl las soacră-mii spre a-i da un demn concurent.

Făcut de mine, în 23 Mai 1928.

T. L. Graf

Voci neperitoare

Radio-receptoarele societăţii Marconi, au reuşit să recepteze programul unui radioconcert, după ce unda lui a trecut în jurul lumii, *de trei ori*. Se constată că orice sunet trimis în spaţiu, continuă să tot facă ocolul pământului şi „sună", „sună" fără încetare, însă tot mai încet, până la imperceptibil. Dacă actualele radio-receptoare ar fi de extremă sensibilitate, ele ar putea înregistra orice sunete „stinse" demult, şi să reproducă din nou, programele executate acum o lună, un an şi mai mult. In munţi noi auzim ecoul repetat până şi de 12 ori şi „stins" apoi, evident, numai treptat, deşi noi nu-l mai putem auzi. De fapt însă, sunetul nu se stinge ci se repetă tot mai slab, până la infinit. Inventatorul radioului modern dr. de la Forest afirmă că undele sunetelor fără fir, odată apărute, nu mai dispar, după cum nu dispar nici undele mării. Dar ele sunt prea slabe şi nu pot fi prinse de actualele noastre receptoare. Se poate admite de pe acuma, că în viitor se va putea restabili şi auzi cu ajutorul radio-ului, vocile oamenilor cari au murit de mult...

Se pot auzi gândurile omeneşti?

Aşa susţine un savant american, profesorul universitar dr. Lee Travis, care cu ajutorul colegului său, radio-technicianul dr. Hunter, — şi el profesor universitar, — a parvenit să construiască un microfon, cu o placă receptivă hipersensibilă, cu care apoi *aude* misteriosul proces al gândirii, din creer. Acest microfon e în stare să mărească de nouăsute de mii de ori (!) sunetul gândului.

Minunea nu se opreşte însă aici: savanţii americani au parvenit să transmită prin radio aceste gânduri „captate şi auzibile" aşa încât să le cunoască fără ajutorul banalului grai, mii de ascultători, instalaţi în faţa unui aparat de radio!

Castelul din Lausanne şi Alpii din Savoia

Un „trei lămpi" ultra puternic

In general vorbind, nu e recomandabil să dăm numai aceleiaşi lămpi mai multe funcţiuni diferite. Bunăoară o lampă care amplifică în înaltă frequenţă, trebue să funcţioneze în anumite condiţii, mai precis pe o anumită porţiune a caracteristicei sale, şi una care detectează într'alte condiţiuni. O lampă detectoare nu va putea efectua amplificarea în condiţiuni ideale. Pe de altă parte o operaţiune anumită din postul de recepţie este preferabil să o îndeplinim cu minimul de lămpi. In afară că de multe ori consumaţia e mai redusă, însă fiecare lampă în plus, împreună cu circuitele sale de legătură şi funcţionare, sunt cauze de deformare, mai ales în joasa frequenţă. Ori un post de recepţie clasic redus la cea mai simplă expresie este chemat să îndeplinească trei operaţiuni: o amplificare în înaltă frequenţă, o detecţie şi o amplificare în joasă frequenţă.

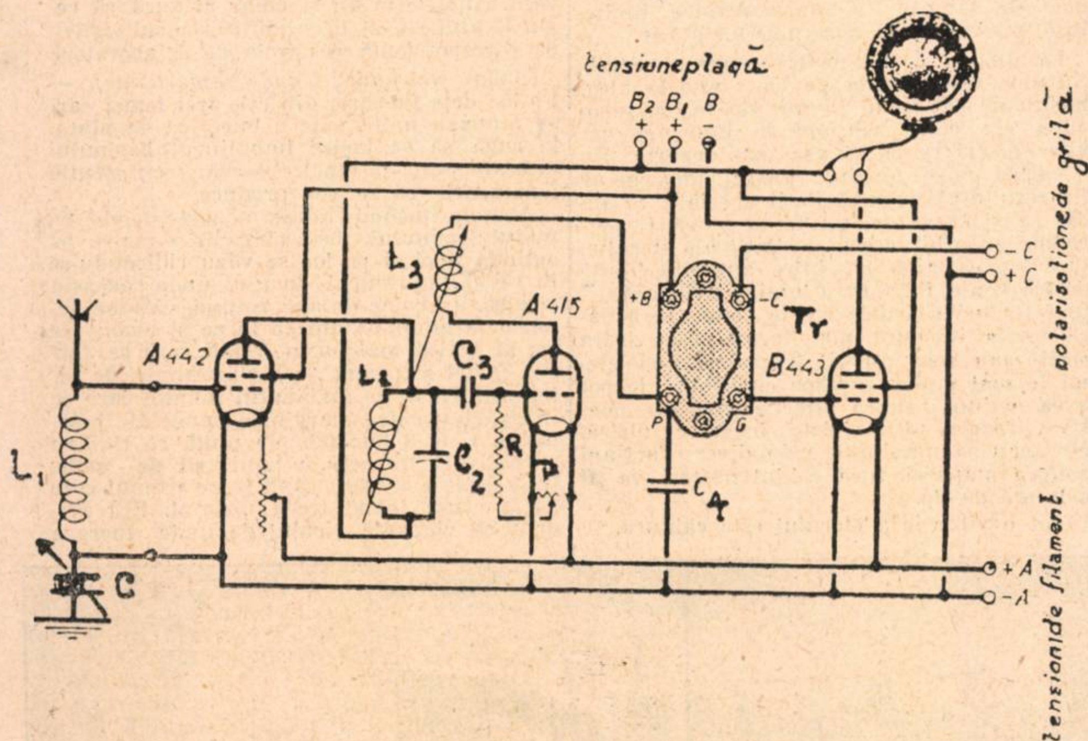
Un post cu 3 lămpi deci pare a satisface suficient considerentele de mai sus, cu condiţia... ca să fie destul de puternic.

Călăuziţi probabil de tendinţe analoge fabricele de lămpi mai importante, Tungsram, Phillips, Telefunken, etc., construesc lămpi cu factori de amplificare enormă, 100 sau 150, funcţionând atât în înaltă cât şi în joasă frequenţă.

Vreau să dau în numărul de faţă detalii radio-amatorilor asupra unui post construit de mine şi care funcţionează actualmente la Institutul Electrotechnic, şi care e compus din 3 lămpi: O amplificatoare bigrilă de înaltă frequenţă montată în rezonanţă, o detectoare cu reacţiune şi o joasă frequenţă.

Am ales pentru lampa de înaltă frequenţă un A. 442 Phillips, de construcţie specială, cu două grătare şi cu un coeficient de amplificare de circa 150, şi ca lampă de joasă frequenţă un A. 443 Phillips cu 3 grătare şi cu un coeficient de amplificare de circa 100. Ca lampă detectoare, o lampă obicinuită un Telefunken R. E. 074 sau un Phillips A. 415, etc.

Schema este următoarea:

L_1 = Self Gama No. 1 bis. (sau self cu 45 spire. Diametru 80 mm.).

L = Self Gama No. 2. (sau Self cu 60 spire. Diametru 80 mm.)

L_3 = Self Gama No. 0 bis. (sau self 22

C_1 = Condensator variabil de 0,5 milimicrofarad.

C_2 = Condensator variabil de 0,5 milimicrofarad.

C_3 = Condensator fix de 0,02 milimicrofarad.

C_4 = Condensator fix de 1 milimicrofarad.

R = Rezistenţă de 3 sau 4 meg-ohmi.

P = Potenţiometru de *400* de ohmi.

Tr = Transformator „Phillips" tip 1003. Raport ⅕ sau un transformator obicinuit raport ⅓. In cazul acesta punctele P şi +B. sunt bornele primarului, G şi—C bornele secundarului, iar valoarea condensatorului C_4 se va determina prin tatonare în aşa fel în cât recepţia să nu fie turburată prin trosnituri repetate sau acrozaje).

Observaţii generale. — L_2 şi L_3 sunt montate pe un vario cuplor permiţând variaţia distanţei dintre ele. Conexiunile bobinei de reacţiune L_3, la P şi la placa lămpei de detecţie se vor face în aşa fel încât apropierea sa de L_2 să mărească volumul audiţiei. In caz contrar se vor inversa conexiunile sale.

La lămpile cu 2 grătare se va face distincţie între grătarul extern şi intern. Grătarul extern este acel mai apropiat de placă. La lămpile A. 442 el se termină la conexiunea la care de obicei se termină placa. El va fi legat la conexiunea B, adică la circa 70 volţi, pe când grătarul intern (cel apropiat de filament) sau cel normal, se leagă la antenă.

La lămpile A. 443 grătarul exterior este fixat la o mică piuliţă situată lateral pe baza lămpei.

Grătarul exterior se numeşte câte odată şi suplimentar.

Ca alimentare este necesar: Pentru filament o baterie de acumulatori de 4 v. şi circa 20 amperi ore. Pentru tensiunile plăcilor o baterie de 150 v., la care se vor conecta diversele tensiuni. Vom avea astfel: Intre —A şi +A. 4. volţi. Apoi se vor lua 2 baterii anodice ce se vor pune în serie. Punctele —B, + C şi — A se vor lega împreună şi se pune la un voltaj anumit al bateriilor anodice (împrejurul lui 15 volţi). Punctul — C. se va conecta la 0 al bateriei anodice, (astfel că grătarul lămpei de joasă frequenţă să fie negativat cu circa 15 volţi). Borna + B. la circa 80 v. şi + B2 la circa 150 v.

Rezultate: Pe o antenă unifilară de 15 m. se obţine în haut-parleur extrem de tare majoritatea staţiilor europene.

Pentru staţii ca Breslau, Lipsca, Stuttgart, Königswusterhausen, nici nu avem nevoe să beneficiem de întreaga amplificare dată de reacţiune. Reacţiunea făcându-se pe a doua lampă postul nu produce nici un deranjament vecinilor.

Circuitul antenei având un amortisment relativ mare nu se cere un reglaj extrem de precis decât la circuitul oscilant L_2 C_2, ceeace uşurează căutarea posturilor şi reglajul aparatului. Selectivitatea sa este suficientă. Toate posturile se caută în haut parleur.

Postul merge şi pe antena interioară bi sau trifiliară, de câtiva metri tot în haut-parleur mai slab, cu condiţia de a avea o bună priză de pământ.

Regele Radio-ului

In prezent se află la Paris David Sarnov, directorul celei mai mari societăţi americane de Radio-comunicaţii, sosit aci în interesul noului Radio-trust, în care intră Radio-întreprinderile din America, Anglia, Franţa şi Germania.

Fiind interviewat, Sarnov a schiţat rolul pe care-l ocupă radio-industria, în mijlocul celor mai mari organizaţii mondiale technice.

E deajuns să ştim că numai în Statele-Unite, în 1927, Radio-întreprinderile au folosit un capital de peste 500 milioane dolari. Peste 700 de staţii radio-telegrafice produc zilnic concerte şi colportează noutăţile. Receptoare s'au instalat în 9.000.000 de case!!! Anul acesta radio-industria va înflori în mod neaşteptat. Cauza? Rolul pe care îl va juca în alegerile preşedinţiale din Statele-Unite.

Viitorul radio-ului e grandios. Invenţia şi introducerea transmiterii prin „undele scurte" e o cucerire uriaşă a Radiotechnicei. Incurând se vor transmite prin Radio, orice ilustraţii. Numai în câteva clipe vor trece deasupra oceanelor şi a continentelor, foi întregi de ziare, fotografiate, vederi uriaşe, acte şi documente autentice şi originale etc. Intr'un cuvânt, spaţiul va înceta să mai existe.

Ecouri din lumea radiofoniei

Intre companiile telegrafice de cablu şi rivala lor T. F. F. se dă o luptă aprigă. Lucrul s'a învederat în ultima consfătuire din Londra unde au avut loc discuţiuni aprinse între delegaţii guvernului britanic şi cei ai Dominionilor.

Un alt episod al luptei îl formează cumpărarea de către o companie de cablu americană, a staţiei de T. F. F. din Sayville (Long Island). Această staţie va sluji să dubleze prin radio, comunicările transmise prin cablu şi pentru aceasta compania americană va înfiinţa staţii receptoare pe coasta europeană a Atlanticului.

Se poate prezice ce se va întâmpla foarte curând: companiile de cablu se vor transforma pe rând în companii de T. F. F.; cablurile vor putrezi în fundul mărilor, uitate de toată lumea, iar publicul va trebui să plătească multă vreme amortizarea materialului pierdut.

Unii librari englezi, intenţionează să instaleze, în oraşele mai mari, posturi de emisiune speciale, de unde să vorbească publicului despre cărţile lor, nou apărute. In afară de critica literară, pentrucă publicul să fie în curent, cu ultimele noutăţi, se vor citi şi pasagii din aceste cărţi.

Un record trist

După statistice făcute de societăţile de asigurare automobilul, numai în Statele Unite, în anul 1927, a costat viaţa a 25.000 oameni. La această cifră impresionantă trebue să adăogăm încă şi circa un milion de răniţi, rămaşi în viaţă.

Desigur nu automobilul singur e de vină şi încă mai puţin automobilismul, întreaga răspundere o au proasta organizaţie a circulaţiei, părinţii cari nu-şi supraveghează copiii şi mai ales graba veacului nostru. Fiecare dintre noi voieşte să ajungă cât mai repede şi astfel riscă să scurteze o viaţă, care trăită în înfrigurarea vitezei trece fără să ştie când.

ABECEDARUL TELEFONIEI FĂRĂ FIR

Introducere

Fenomenele electrice ce se manifestă la distanțe enorme fără nici o legătură materială și de cari lumea se ocupă azi cu atâta entuziasm în occident, par a constitui spectacolul cel mai extravagant la care omul în vîrstă de 60—70 de ani este chemat să asiste. Și totuși acest om, în tot cursul vieței lui a trecut din minune în minune.

A văzut cum lumina desenează pe o peliculă într'un timp câte-o dată inferior unei sutimii de secunde, portrete mai fidele, peisagii mai detaliate decât ori ce artist le-ar realiza în lungi săptămâni de lucru. A învățat grație electricității se se lumineze fără flacără, să se încălzeasc fără foc, pe două fire de aramă transmite vorba sau sau puterea căderilor de apă transformată în mii de cai vapori destinat să ne tragă trenurile și tramvaele.

Pe două cercuri mânate de pedale și conduse de un ghidon s'a pus să fugă mai iute și mai mult timp ca animalele și ca vechiculele trase de acestea.

Și iată că de o dată sub ochii lui trăsurile au început să fugă singure pe drumuri și iar diligențele să sboare la 2 mii de metri altitudine, mult mai sus și mai iute ca păsările.

Lumea infiniților mici s'a deschis larg omului de când Pasteur i-a făurit cheia. Știm acum să punem la treabă un microb cum punea mai înainte la lucru un bou. Ii ordonăm să facă vegetații, pâine, vin, alcool, curele, brânze etc. după formula care ne place iar baccililor feroci le-am pus botniță.

De o jumătate de secol feeria strălucește din toate părțile.

La drept vorbind, în lista aceasta de sigur așa de incomplectă la care jumătatea de secol trecută a fost martoră, ce fenomen oare e inferior în măreție telegrafiei fără fir? Ce fenomen e inferior telefoniei fără fir prin stupefecția pe care a produs-o în spiritul nostru? Nici unul. Apoi încet, încet fie-care ne-a devenit familiar. Câți-va ani mai târziu am crezut viața imposibilă fără el.

Minunile se transformă iute în banalități. Ele ne par extraordinare doar atâta timp cât le trebuie ca să se transforme în ordinare.

Transmisiunea energiei, fără fir, este pentru noi azi, minunea viitorului. Și într'adevăr o mare revoluție se anunță după acum în comunicații. După acum, oriunde ați fi pe pământ, în apă, în aer, e posibul ca să vi se trimeată prin spațiu dintr'un punct oare-care fără nici o legătură materială un semnal, un discurs chiar un concert. In incursiunea ce vom face împreună în domeniul radio-electricității va trebui să ne armăm cu un fel special de a înțelege, căci vom fi pusi în prezența fenomenelor, pe cari spiritul uman nu le poate admite dacă le cere să-i satisfacă simțurile sale.

La drept vorbind, cu nici unul nu venim mai des în contact, însă trăim în el, prin el și de obicei fără să o știm.

Simțurile noastre nu sunt decât niște antene specializate fie-care cu funcțiunea ei și pe care izbesc unde particulare.

Sunetul rezultând din comoția pe care *undele aerului* o dau nervilor noștri auditivi. Sunetul e mai mult sau mai puțin ascuțit după numărul de unde ce vin într'o secundă să isbească urechea noastră. (Altfel zis după frecuența undelor).

Și încă pentru ca simțurile noastre relativ rudimentare să le perceapă trebuie ca frecuența acestor unde să fie cuprinsă între anumite limite.

Sub 20 de vibrații pe secundă reprezintă sunetul cel mai jos și deasupra 2000, cel mai ascuțit, urechea noastă e surdă: Putem vedea la o lampă sau o coardă un număr de vibrații în afara acestor limite, însă nu vom mai auzi nici un sunet.

Lumina e de asemeni rezultatul comoțiunelor ultra-rapide pe care undele altui mediu de cât aerul (numit de cei ce se ocupă el: eter), vibrând le imprimă nervilor noștri optici și așa mai departe. Nu e exclus ca și pipăitul, gustul, mirosul să fie rezultatul unor oscilații speciale. Și încă, ca și la sunet, pentru a putea fi percepute cu ochii, eceste oscilații ale eterului trebuesc să aibă loc între anumite limite de frequențe, între care lumina defilează toate culorile ei dela roș la violet. Insă dacă oscilațiile sunt mai încete (raze infra roșii) sau mai repezi (raze ultra-violete) nu le mai putem percepe cu ochii. Ele pot avea acțiuni asupra altor organe ale noastre (razele ultra-violete înegresc pielea, etc.) sau se manifestă prin diverse acțiuni asupra materiei, însă ochiul nostru va fi orb față de ele.

Tot o vibrație a eterului este căldura.

prezintă însă foarte multe analogii cu acela al undelor sonore, luminoase și chiar cu acelea ce le provocăm într'alte medii de cât aerul sau eterul: de pildă cu acelea ce le provocăm într'un lac producându-i o agitație într'un punct dat.

Cum se manifestă aceste unde? Cum le captăm, cum le facem perceptibile simțurilor noastre? Cum le utilizăm nevoilor noastre practice?

Am să vă povestesc o istoroară în care un popă, cu mult înaintea telegrafiei fără fir și chiar a aceleia cu fir, un abate dela Curtea lui Ludovic al XVI-lea, căuta să utilizeze undele produse într'un lac pentru a realiza corespondențe.

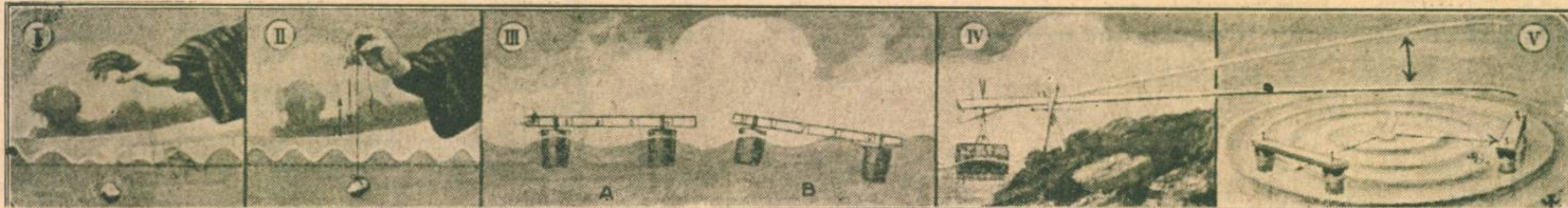
In această istoroară pe care o știu dela un mare vulgarizator de știință ce se numea Henry de Saunier, vom vedea pe abate recurgând față de undele din lac la multe din trucurile la cari recurgem actualmente spre a utiliza undele electrice.

Intr'o zi de toamnă prin anul 1786, cum d-na de Lamballe se plimba cu două prietine în parcul din Versailles, zări prin stufiș un om în costum de abate, culcat pe burtă pe marginea unui basin. El arunca din când în când câte o piatră în apă și părea că urmărește cu o mare băgare de seamă atât căderea pietrei cât și undele pe care acestea le desvoltau până la cealaltă margine a lacului.

Ea se apropie încet de abate, care surprins și intimidat se ridică cu vioiciune. D-na de Lamballe recunoscu pe abatele Rochon, astronom optician al regelui, membru la Academia regală de științe. Abatele îi spuse că face studii asupra propagării undelor la suprafața basinului și că crede să descopere astfel un mijloc de corespondență prin semnale. D-na de onoare scuzându-se că întrerupe niște experiențe cari vor contribui la gloria regelui, îi ceru favoarea să asiste cu prietenile sale la lucrările ilustrului savant. Abatele primi și chiar asigură că cerul îl ajută, căci în studiul oricărui sistem de corespondență e nevoie de colaboratori.

(Șiruri de unde; unde amortizate). — Pe loc dete fie-cărei din cele trei femei cari se amuzau mult, câte o bucăție de plută, le rugă să se înșire împrejurul basinului și să le pună pe apă, observând cu atenție fenomenele ce se vor produce.

Abatele Rochon rămase departe de ele pe malul basinului, lăsă să cadă o piatră pe oglinda apei și pe loc se văzu ridicându-se în relief împrejurul lacului unde aceasta căzuse, un colac de apă rotund, care se depărta lărgindu-se din ce în ce și urmat de un al doilea mai puțin înnalt care se, lărgea la fel și urmat de o succesiune, de altele din ce în ce mai puțin înnalte care se îndepărtau către marginele opuse ale basinului. Cele 3 bucățele de plută se ridicau succesiv la trecerea acestui **șir de unde,** însă mult mai mult când trecu primul cerc decât atunci când trecu ultimul. Era evident că vigoarea șirului de unde mergea

Prima noastră datorie e să ne convingem că mecanismul uman nu e apt să înregistreze toate fenomenele vieței și că sistemul nostru nervos rămâne indiferent față de marea majoritate a manifestărilor ei.

In domeniul undelor

In studiul ce vom face vom pronunța des cuvântul de „unde". Unde electrice, unde electro-magnetice, etc.

Acest domeniu însă nu e nou pentru noi.

Numărul de vibrații a-l acestora însă e mai mic de cât acela a-l luminei și de aceia ea nu mai e sensibilă ochiului nostru însă impresionează o altă parte a organismului nostru: pielea și nervii acesteia.

Tot o vibrație a eterului sunt și undele electrice.

Numărul ed vibrații al acestora însă este mult mai mici ca acelea al luminei și căldurei.

Ele nu mai sunt percepute le simțurile noastre de cât prin intermediul diverselor aparate. Modul de manifestare al acestora

scăzând dela primul cerc la ultimul. Abatele Rochon le boteză **unde amortizate.** (fig. 1.)

(Recepție bună și recepție rea)... Două dintre damele de onoare declarară că se amuz foarte mult. Insă frumoasa d-nă de Lomballe nu împărtășea aceeași părere. Ea declară contrariată că separată în linie dreaptă de abate de insulița din mijlocul basinului, bucățica ei de plută abia se mișca. Ea declară astfel că *primea prost unde.*

(Citiți continuarea în numărul viitor)

Un monument... cartofului

In orăşelul german Braunlage din Harţi, se înalţă un monument cu următoarea inscripţie:
„Aci, la 1748, s'au făcut primele încercări de cultivare a cartofilor. Numele de „ogor al cartofilor „aminteşte despre această 1885"
Astfel onorează germanii alimentul lor fundamental.

O greşeală de bursă

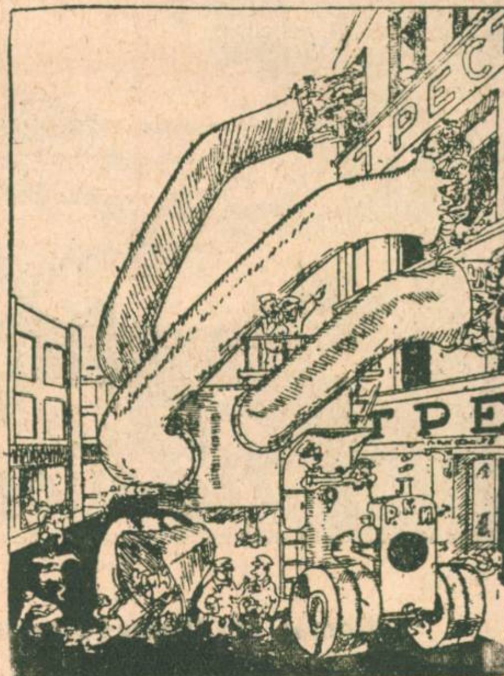
La bursa de cereale din Chicago s'a produs o mare panică.
In ziua de 9 Mai, buletinul ministerului de agricultură a anunţat că în statul Ohio, recolta va fi cam de 1.500.000 „buşele". Iar la 12 Mai s'a publicat o rectificare: nu 1.500.000 ci 9.000.000 buşele! Insă, în trei zile, tranzacţiile încheiate au pricinuit unor cerealişti pierderi de câteva milioane dolari, din cauza acestei informaţii greşite. Păgubaşii intentează proces ministerului.

De-ale prinţului de Wales

Marele regat şi imperiu britanic îşi adoră poate mai mult decât orce alt popor din lume, pe tânărul său prinţ moştenitor. In primul rând aceasta se datoreşte extremei sale simplicităţi de maniere, cari i-a câştigat spontan popularitatea viitorilor săi supuşi.
Aşa, mai înainte, când apărea la vreun dancing, pentru a se amuza şi el un ceas, dansând, venirea sa provoca totdeauna senzaţie, până când a declarat categoric într'o zi „că nu mai pune piciorul" acolo, unde se vor face prea multe mofturi.
De atunci abia de se întorc privirile celor de faţă, spre frumosul blondin, când acesta se pleacă respectuos în faţa vreunei miss, pentru a o invita la dans.

* * *

Când s'a declarat războiul mondial, a cerut să fie — ca subofiţer — pe frontul din Franţa, împreună cu regimentul său. Evident că nu i-se putu îngădui decât şederea la cartierul general al lui sir Iohn French. Vrând să-şi viziteze totuşi regimentul, aflat pe linia de bătaie, lordul Kitchener se opuse la început. In cursul convorbirei avute atunci cu ministrul de război, prinţul îi spuse: „Am mai mulţi fraţi, aşa încât prin eventuala mea moarte, tronul nu va rămâne fără urmaş".
Răspunsul lordului Kitchener e însă şi el prompt: „Dacă aş fi sigur, că veţi cădea în război, poate aş avea dreptate să vă opresc de a merge pe front. Aşa cum e însă azi situaţia acolo, aţi putea să fiţi făcut prizonier. Cu riscul acesta nu pot însă transija".
Aşa încât prinţul a mai trebuit să aştepte o lună, până să-şi vadă îndeplinită dorinţa: aceia de a fi pe front!
Cartierele cele mai mizere ale Londrei, aşa numitele *slums,* sunt des vizitate de el.
Nu e primul membru al casei regale engleze, care face acest lucru, e primul prinţ moştenitor al formidabilului imperiu britanic, care trece pe străzile *slums-urilor* pe jos, însoţit doar de un prieten, la ore şi în zile, când nimeni nu are habar, că se duce acolo.
Vorbeşte cu locuitori, intră în casă, ajută cu bani şi vorbe bune, mângâie copii palizi şi nemâncaţi...
Şi toate gesturile sunt întipărite de acea simplicitate şi jovialitate, ce numai „le prince charmant" al Angliei, ştie să le aibă.

Maşina de aspirat funcţionari

POLIŢIA LA FAŢA LOCULUI
„Oare e crimă sau sinucidere ?"

Cum trebue să fie un film aşa numit „patriotic" spre a putea fi prezentat în toate ţările.

In luna trecută, de Sf. Gheorghe, regimentul 3 Dâmboviţa, care-şi serba patronul — s'a despărţit de comandantul său, d. col. Gh. Georgescu, care a fost nevoit să-l părăsească din motive de sănătate.
Despărţirea a fost prilejul unei duioase manifestaţii de simpatie — din partea corpului ofiţeresc şi a trupei — pentru comandantul lor.
D. col. Georgescu şi-a făcut întreaga carieră militară — vreme de 40 de ani, la acelaş regiment.
Ofiţerii regimentului au oferit comandantului lor o statuetă de bronz care simbolizează: munca, cinstea şi gloria.

(26) **J. H. Rosny**

Roman din timpurile preistorice tradus de N. C.

PARTEA III

CAPITOLUL IX

Stânca

Dacă soarta e nemiloasă, dacă năvăleşte fără odihnă cu fiarele, cu foamea, cu frigul, cu boalele înspăimântătoare, cu frământările naturei, cât ce a trecut, ei nu se mai tem de dânsa. Destul să aibe adăpost şi hrană, viaţa e atunci limpede şi plăcută ca râul...

Un muget sfâşie întunericul. Mistreţul o ia rasna în câmp, elaful sare, ţinându-şi coarnele şi mai mult date pe spate, şi sute de vietăţi au palpitat. La început e doar o formă nehotărîtă, în apropriere de apă; apoi un chip tremurător, a cărui putere se vădeşte în fiece mişcare; şi încă odată îi e dat lui Naoh să vadă Leul Uriaş. Totul a fugit. Pustietatea e fără margini. Fiara, peste măsură de mare, înaintează cu nelinişte. Cunoaşte iuţeala, luarea-aminte, simţul ascuţit, băgarea de seamă, posibilităţile nenumărate de-a scăpa, ale celor pe cari trebuie să-i ajungă. Acest pământ, de unde neamul său a dispărut aproape, e mai friguros şi mai sărac; el trăeşte printr'o strădanie istovitoare. In totdeauna foamea îi roade pântecele. Deabia de se mai împerechează: ţinuturile în care prada să ajungă unei perechi s'au rărit, chiar acolo, către soare, sau în văile calde. Şi supravieţuitorul, care dă târcoale în ţara mlaştinei celei mari nu va avea urmaşi.

Cu toată înălţimea şi asprimea stâncei, Naoh îşi simte inima strângându-i-se în piept.

Se încredinţează că focul apără intrarea îngustă şi apucă ghioaca şi ţeapa; Nam şi Gaw sunt şi dânşii gata de luptă; câteşi trei, pitulaţi lângă stâncă, nu pot fi văzuţi.

Leul-Uriaş, s'a oprit; cu labele lui muschiuloase aduse, priveşte această lumină înaltă care tulbură întunericul ca un apus de soare. N'o confundă cu lumina zilei şi încă mai puţin cu lumina aceea rece care-l împiedică la pândă. In mod nelămurit îi vin în minte flacări care mistuie savana, un copac ars de trăsnet, sau chiar focurile omului, pe lângă care a trecut, de câteva ori, de demult, în ţinuturile de unde l-au alungat ,pe rând. foametea, apele mari sau secarea lor, care face traiul cu neputinţă. Şovăie, mugeşte. coada îi biciuie coapsele cu furie, apoi înaintează şi adulmecă aerul. Mirosul e slab, căci se ridică şi apoi se împrăştie, mai înainte de-a se coborî; vântul uşor îl duce către rău. Deabia simte fumul, mai puţin încă friptura de carne; de fel mirosul oamenilor; nu mai vede decât aceste străluciri săltăreţe, ale căror străfulgerări roşii şi galbene cresc, descresc, se desfac în formă de con, curg în cascade, se amestecă în umbra bruscă a fumului. Aceasta nu-i aminteşte de nici o pradă şi de nici o mişcare de luptă; şi fiara, cuprinsă de-o teamă supărătoare, îşi deschide botul larg, peşteră de moarte din care iese mugetul... Naoh vede îndepărtându-se Leul Uriaş spre negurile unde îşi va putea întinde cursele...

— Nici o fiară nu se poate lupta cu noi! exclamă voevodul cu un râs de înfruntare.

Mai adineaori, Nam a tresărit. Cu spatele întors spre foc, urmăreşte cu privirea, pe ţărmul celălalt o resfrângere. de lumină care saltă pe ape şi se strecoară printre sălcii şi sycomori. Şi dânsul şopteşte, cu mâna întinsă:

— Fiu al Leopardului, au venit oameni!

O greutate se coborî pe pieptul voevodului şi câte-şi trei îşi aţintesc simţurile. Dar ţărmurile sunt pustii, ei nu aud decât clopocitul apelor; nu deosebesc decât animale, ierburi şi copaci.

— Nam s'a înşelat? întrebă Naoh.

Flăcăul răspunde, încredinţat de cele văzute :

— Nam nu s'a înşelat... el a zărit trupurile oamenilor, printre ramurile sălciilor... Erau doi.

Voevodul nu se mai îndoieşte; inima lui se sbate între groază şi nădejde. El spune cu glasul scăzut:

— Aici e ţara Ulhamrilor. Cei pe cari i-ai văzut sunt vânători sau cercetaşi, trimişi de Fauhm.

S'a ridicat, îşi desfăşoară statura lui înaltă, Căci n'ar sluji la nimic să se ascundă: prieteni sau duşmani, ei cunosc prea bine însemnarea Focului... Vocea lui proclamă:

— Sunt Naoh, Fiul Leopardului care-a cucerit Focul pentru Ulhamrii. Trimişii lui Fauhm să se arate!

Singurătatea rămâne nepătrunsă. Până şi boarea slabă de vânt a aţipit ca şi sgomotul fiarelor; numai pârăitul flacărilor şi glasul limpede al râului par să crească :

— Trimişii lui Fauhm să se arate! repetă voevodul. Dacă se uită aci, vor recunoaşte pe Naoh, Nam şi Gaw! Vor fi bineveniţi.

Câte-şi trei, în picioare, în faţa focului roşu, arată chipuri tot atât de lămurite ca în miezul zilei şi scot strigătul de chemare al Ulhamrilor.

Aşteptarea. Ea roade inima tovarăşilor; e plină de toate grozăviile. Şi Naoh murmură :

— Sunt vrăjmaşi !

Nam şi Gaw o ştiu bine şi toată bucuria îi părăseşte. Pericolul care-i loveşte în noaptea aceasta, când întoarcerea era tot de apropiată, le pare mai aspru. E şi mai de temut fiindcă vine din partea oamenilor. Pe pământul acesta vecin de Mlaştina cea Mare, nu presimţiau altă apropiere decât ceia a oardei lor. Oare învingătorii lui Fauhm l-au atacat iară? Ulhamrii au pierit din lume?

Naoh vede pe Gammla răpită sau moartă. Scrâşneşte din dinţi şi măciuca ameninţă malul dimpotrivă. Apoi, înfrânt, se lasă jos înaintea jarului, cugetă, pândeşte...

Cerul s'a deschis la Răsărit; luna, în ultimul ei pătrar, apare în adâncul câmpiei. E roşie şi plină de fum, enormă; strălucirea ei e încă slabă, dar pătrunde în adâncurile ţinutului: fuga la care se gândeşte voevodul va fi cu neputinţă, dacă oamenii ascunşi sunt în număr mare şi dacă au întins curse.

Pe când se gândeşte, îl străbate înfiorarea. In josul apei, a zărit un chip bine legat.

Orcât de grabnic a dispărut în sălcii, încredinţarea îl pătrunde ca vârful ţepei. Cei care se ascund sunt de bunăseamă Ulhamrii: dar lui Naoh i-ar fi plăcut mai bine să fie Mâncătorii de Oameni sau Piticii Roşii. Căci el a recunoscut pe Aghoo-cel-Păros.

CAPITOLUL X

Aghoo-cel-Păros

In câteva palpitări ale inimii, retrăi toată scena în care Aghoo şi fraţii săi se iviseră înaintea lui Fauhm şi făgăduiseră să cuceriască Focul. In ochii lor rotunzi pâlpâia ameninţarea; puterea şi cruzimea însoţia mişcările lor. Oarda îi asculta tremurând. Oricare dintre ei trei ar fi putut înfrunta de marele Fauhm. Cu trupurile lor, tot atât de păroase ca şi al Ursului Cenuşiu, cu mâinile lor uriaşe, cu braţele lor tari ca stejarii, cu viclenia lor, dibăcia, vitejia, unirea strânsă, obicinuinţa de-a lupta împreună, ei făceau cât zece luptători. Şi gândind la toţi acei pe cari îi omorâseră sau pe cari îi schilodise, o ură fără de margini cuprinse pe Naoh.

Cum să-i doboare? Dânsul, fiul Leopardului, se socotia egalul lui Aghoo: după atâtea isbândiri, încrederea în sine o avea deplină; dar Nam şi Gaw vor fi ca şi leoparzii în faţa leilor!

Surprinderea, şi toate simţimintele care năvăleau în sufletul său, nu întârziară însă hotărârea lui Naoh. Fu tot atât de grabnică pe cât e de iute săritura căprioarei prinsă pe neaşteptate în adăpost.

— Nam va pleca mai întâi — porunci dânsul — apoi Gaw. Vor lua cu dânşii suliţele şi ţepele, eu le voi svârli ghioacele, când vor fi jos de pe stâncă. Voiu duce singur Focul.

Căci nu se poate resemna — cu toate pietrele fermecate ale Nah-ilor — să părăsiască flacăra cucerită.

Nam şi Gaw înţeleseră că e vorba de-a întrece în iuţeală pe Aghoo şi pe fraţii săi, nu numai în noaptea aceasta, dar până când vor ajunge la oardă. Işi luară în grabă armele de aruncat. iar el se şi cobora pe povârniş, în vreme ce Gaw îl urma, la două staturi de om. Coborâtul fu mai greu decât suitul, din pricina lucirilor mincinoase, a întunecimilor bruşte, şi pentrucă trebuiau să pipăie în gol, să descopere ieşiturile nevăzute, să se lipească strâns de perete.

Când Nam era gata să sosiască, un ţipăt de spaimă svâcni depe mal, îi urmă un pârâit de aripi în sbor, apoi strigătul bătlanului. Naoh, plecat la marginea podişului, văzu pe Aghoo ţâşnind dintre tulpini. Venia ca un trăsnet. După o clipă apăreau şi fraţii săi, unul din miazăzi, iar celălalt din răsărit.

(Citiţi urmarea în numărul viitor)

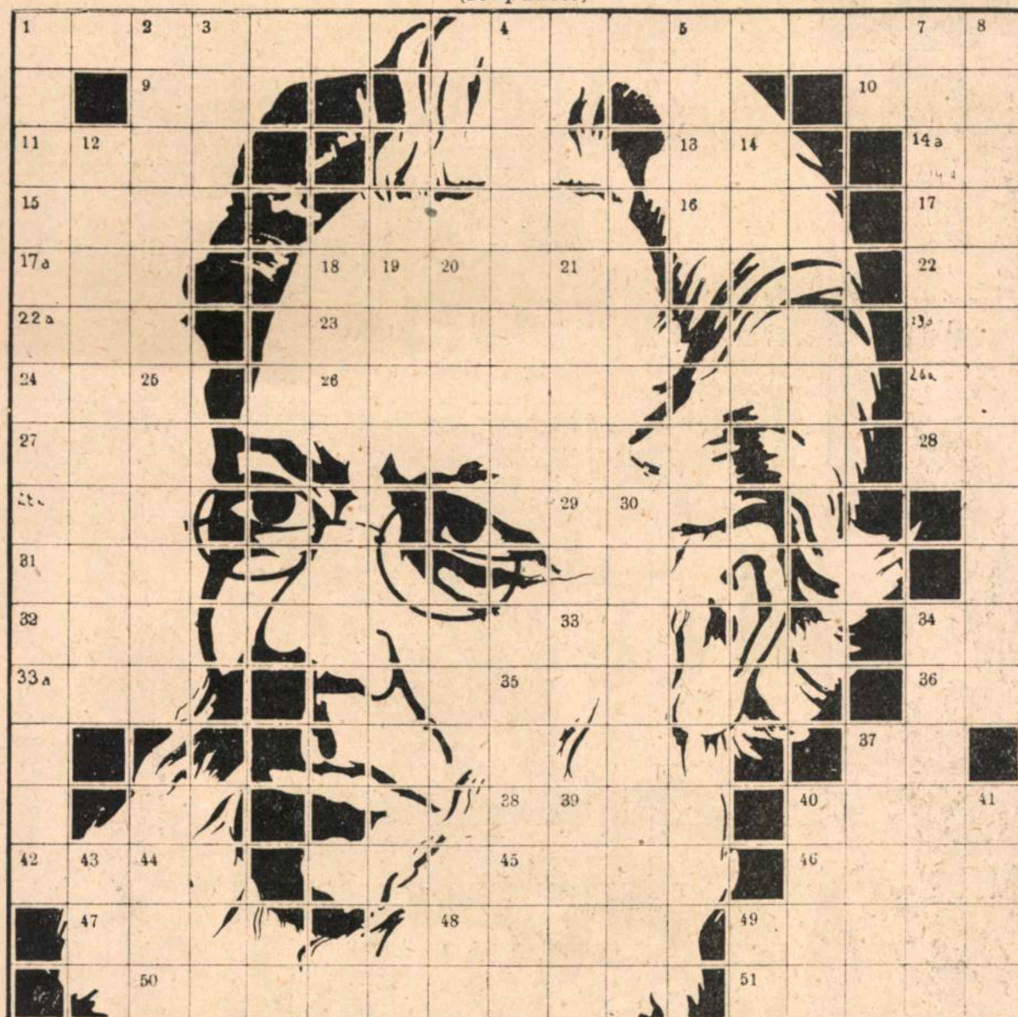

Sub conducerea d-lui CONSTANTIN MASSU

Joc No. 1

„IBSEN" de Massu Const.

(10 puncte)

ORIZONTAL: 1) Monedă turcească; 4) Neprihănită; 9) Notă muzicală; 10) Fiu (pop); 11) Plasă; 13) Pronume; 14 a) Interjecţie; 15) Incetez (fig.); 16) Articol; 17) Posed; 17 a) Conjuncţie; 18) Ce conţine sarei; 22) Lac în Africa; 22 a) Verb; 23) Canale; 23 a) Gust particular; 24) In acest loc; 26) Unitate de greutate; 26 a) Conjuncţie; 27) Dare; 28) Pronume (invers); 28 a) Ivi; 29) Notă muzicală; 31) Cursă (fig); 32) Plan; 33) Rău în Europa; 34) Propoziţie; 34 a) Pronume; 36) Zeu; 37) Adio; 38) Nimic; 40) Cosiţă; 42) Div. de timp; 45) Măsuri agrare; 46) Potolesc; 47) Localitate în Franţa; 48) Pasăre; 49) Intărâţi; 50) Excepţie (fig); 51) Mojic (fig);

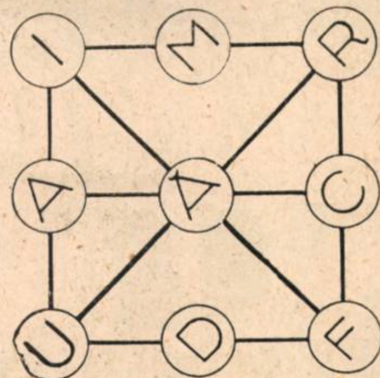
VERTICAL: 1) Caracterul celui care nu poate fi destituit; 2) Eşarpă bisericească; 3) Pronume; 4 A închipui; 5) Turn; 6) Campion; 7) Gigantică; 8) Ură infocată; 12) Lăcomie; 14) Pronume; 18) Arbust; 19) Balaur; 20) Zeu; 21) Clar; 25) Specie de grâu; 30) Săpunul (Mold); 34) Lăsată; 35) Metal; 37) Edificiu; 39) Ereziarh (280—336); 40) Pasăre; 41) Arbore; 43) Insulă în Oc. Atlantic; 44) Metal; 48) 2 litere din Rugă; 49) Lucrez pământ.

Joc No. 2

DE POPICI

trimis de **Bebe** şi **Eugen Ştefănescu-Brăila**

(5 puncte)

Opt prieteni făcură o partidă de popici. Condiţia era ca, după ce bate unul, popicele căzute să fie ridicate, astfel ca fiecare jucător să aibe în faţă nouă popice. Fiecare popic avea o literă şi anume: Respectiv, A, U, C, D, A, M, I, F, R.

Jocul începe.

Intâiu dă jos 3 popice şi găseşte un cuvânt.

Al doilea dă jos 2 popice şi găseşte un cuvânt.

Al treilea dă jos 3 popice şi găseşte un cuvânt identic cu întâiul.

Al patrulea dă jos 3 popice şi găseşte un cuvânt.

Al cincilea dă jos 3 popice şi găseşte un cuvânt.

Al şaselea dă jos 3 popice şi găseşte un cuvânt identic cu primul şi al treilea.

Al şaptelea dă jos 4 popice şi află un cuvânt.

Al optălea dă jos 3 popice şi află un cuvânt identic cu primul, al treilea şi al şaselea.

Cuvintele găsite în ordinea dată, vor forma un cunoscut proverb românesc.

Joc No. 3

SCRIITORII ROMÂNI de Const. Massu

(10 puncte).

Aşezaţi în ordine figurile acestor scriitori români, aşa încât iniţialele numelor lor, să dea numele unui alt scriitor român.

„REALITATEA ILUSTRATĂ"
revistă săptămânală

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 9
Telefon 7/69

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg	Lei 300
Pe o jumătate de an	„ 170
Pe trei luni	„ 90

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America	85
Jugoslavia şi Cehoslovacia . . .	lei 500

Sub direcţiunea unui comitet
Secretar de redacţie: N. Constantin

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Iunie cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 16, 17, 18 şi 19 va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători, primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 25 Iunie 1928.

SERBĂRILE TINERIMEI ROMÂNE: Copii din toate unghiurile țării, în porturi românești, s'au adunat la București.

București. — Atelierele „ADEVĔRUL" S. A. — Sărindar, 7—9—11

REALITATEA

ANUL II. No. 20
3 IUNIE, 1928

ilustrată

20 PAGINI
Apare totdeauna Dumineca

Dela Serbările Tinerimei Române: Idilă de primăvară în Cişmigiu.

Prețul 8 lei

De vorbă cu un câine

Grivei a mers cu mine la expoziţia celor de-un neam cu el. De-un neam cu el e un fel de-a vorbi căci expoziţia canină oferă exemplare aristocratice, cu nume englezeşti şi cu nume de calendar (Saint-Bernard), unii cât un viţel de lungi, alţii cât un manşon. Grivei nu-i un câine de rasă, dar e un patruped cumsecade: e, adică, devotat bătăturii şi nu face treabă mare sau mică în salon.

Deaceea la expoziţie n'a mers decât în calitate de spectator de rând, şi deaceea a putut să facă unele reflexii pe cari, deşi nu le-a putut exprima acolo, mi le-a împărtăşit când am ajuns acasă. Avem un fel anume de-a ne 'nţelege.

Grivei e subversiv uneori deşi nu citeşte o anume literatură şi o anume presă. Dar Grivei are o judecată proprie, un simţ al realităţilor dezvoltat foarte mult, şi o filozofie care-l împiedică să vadă lucrurile în culori prea roze sau în culori prea negre.

Oamenii îl uimesc totdeauna. De pildă, el nu ştie pentruce omului care e prost i se spune, în batjocură, bou, când boul e doar vrednic. Şi nu ştie de ce omului rău i se spune că are o inimă de câine, când câinele devotat şi blând. (Că unele exemplare se răsfaţă şi dorm pe perne moi, nu sunt ele de vină ci sunt stăpânii lor...)

Acum câinele meu e nedumerit de o altă ciudăţenie omenească. In timp ce, cu surle şi tobe, e deschisă expoziţia câinilor — fără surle şi tobe dispare Societatea pentru protecţia câinilor şi, în genere, a altor animale.

Oamenii acordă interes neamului patrupedelor, investesc sume în expoziţii, se deranjează până la expoziţie, vorbesc şi scriu despre animale, şi în acelaş timp uită că ele aveau şi au nevoe să fie ocrotite. S. P. A. — societatea pentru protecţia animalelor, — izbutise cândva să-şi asigure unele titluri la recunoştinţa dobitoacelor pe cari omul cu suflet, nu de câine, ci cu nărăvuri de porc-de-câine le brutaliza inconştient şi laş.

Pe-atunci nu se organizau expoziţii la cari, pe dinaintea animalelor, să treacă doamne şi domni din lumea bună, trimiţând patrupedelor surâsuri şi bezele umanitare, dar se găseau câteva doamne şi câţiva domni cari, cât de cât, se opuneau ca un cal de saca să fie ars cu biciul plumbuit şi ca un câine să fie alungat cu o tinichea de coadă.

Grivei se miră şi mă întreabă. Ce i-aş putea răspunde?

— Grivei, eşti îndrăzneţ... Grivei, eşti imprudent. Şi eşti naiv ca o fată de pension. Te miri că oamenii se dau, din când în când, în vânt şi deschid expoziţii, şi organizează congrese în cari se ocupă de voi, de rasa voastră, de viitorul vostru, — uitând, până una alta, de interesul pe care l-aţi avea de-a fi ocrotiţi imediat.

Eşti nedumerit că, în timp ce expoziţiile de animale se succed cu fast, societatea care vă mai păzea, dispare.

Dispare S. P. A., şi te miri, — şi eu nu mă mir că până în prezent nimeni nu s'a gândit să înfiinţeze şi o S. P. O., societate pentru protecţia oamenilor. Căci sunt şi oameni cari au nevoe de ocrotire, tot ca şi voi, poate mai mult ca voi. Dar eu nu-s îndrăzneţ, imprudent şi naiv ca o domnişoară de pension.

ION PAS

BULETIN SĂPTĂMÂNAL

Pe frontul internaţional a stârnit intemeiate îngrijorări manifestaţiile antiitaliene din Jugoslavia şi manifestaţiile antijugoslave din Italia. Au fost sparte geamuri şi au fost molestaţi supuşi ai statelor respective. Spiritele sunt şi de-o parte şi de alta în fierbere, — şi, în interesul liniştei de care Europa are nevoe, restabilirea legăturilor de bună vecinătate între un stat şi altul e de dorit.

* * *

O catastrofală explozie s'a produs la Hamburg. Victime numeroase.

* * *

Nu se mai ştie, în momentul când scrim aceste rânduri, nimic despre soarta dirijabilului „Italia" pornit, sub conducerea generalului Nobile, să exploareze Polul Nord. Emoţia Italiei e împărtăşită de întreaga lume civilizată.

* * *

Incercările pentru formarea unui guvern Venizelos în Grecia au eşuat. Zaimis va conduce mai departe treburile Statului şi va prezida viitoarele alegeri.

* * *

Presa românească a încercat o pierdere prin moartea lui Titus Enacovici, directorul ziarului „Cuvântul".

* * *

Au fost eliberaţi cei patru ziarişti cari fuseseră depuşi la Jilava cu prilejul adunării dela Alba-Iulia.

* * *

Au fost în cursul săptămânii două importante congrese la noi: congresul de talassoterapie şi congresul arhitecţilor.

Câteva cazuri de tifos exantematic au fost semnalate la Iaşi.

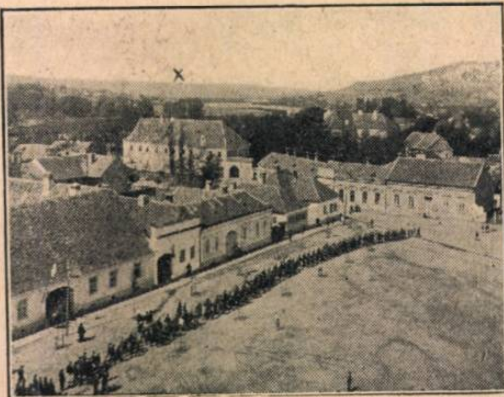
* * *

O ploaie torenţială căzută acum câteva zile asupra judeţului Prahova a pricinuit mari stricăciuni grădinilor, viilor şi semănăturilor.

In comuna Creţeştii de Sus (Fălciu) s'a ridicat de curând — din donaţiunea soţilor Eugenia şi Marin Benghiuj, învăţătorii şcoalei — un monument pentru eroul necunoscut. E cel înfăţişat de fotografia noastră.

Serbările dela 3|15 Mai la Blaj

Ca în toţi anii ziua de 15 Mai a fost sărbătorită la Blaj. Ilustraţia noastră reprezintă defilarea elevilor. In fund se vede reşedinţa mitropolitană.

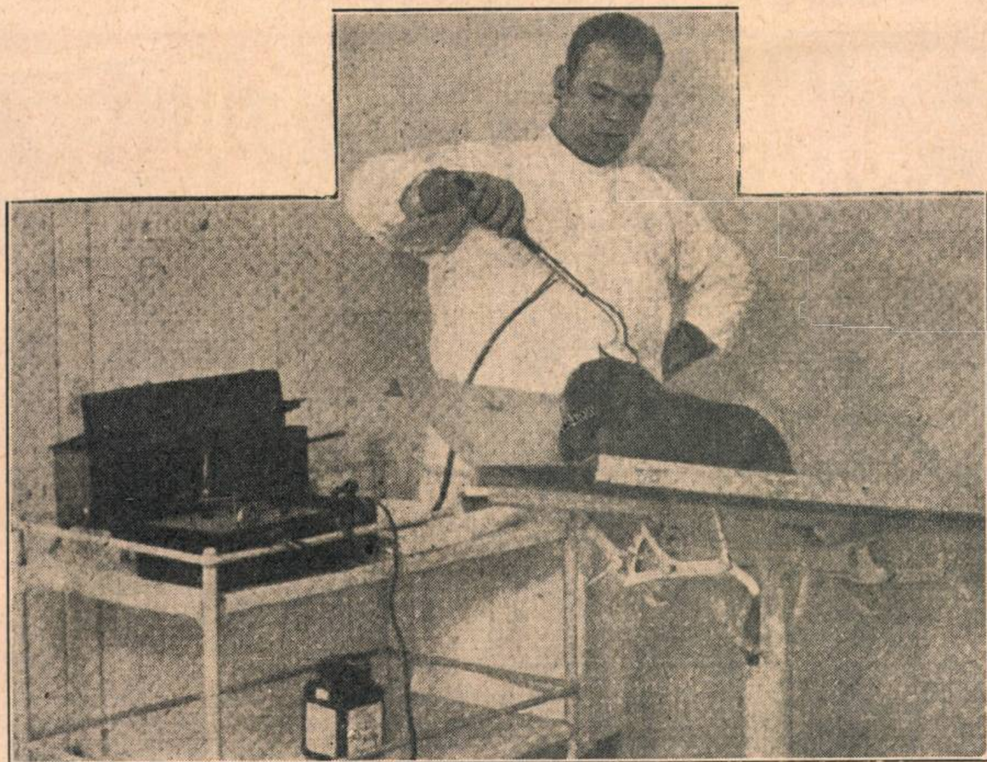
Fetele liceului din Blaj executând exerciţii gimnastice libere, în piaţă.

La întrecerile gimnastice dela Blaj — cu prilejul serbării din 3 Mai — a ieşit învingătoare echipa liceului „Gheorghe Bariţiu" din Cluj, care a câştigat astfel cupa de argint.

Fotografia noastră o înfăţişează (x), defilând în faţa autorităţilor.

Sanatoriul pentru câini

CU CEL MAI MODERN UTILAJ TERAPEUTIC

Expoziţia de câini din Capitală, deschisă acum câteva zile şi vizitată de foarte multă lume, dovedeşte că românul e bun şi milos cu animalele. Cu multă dreptate s'a spus că, gradul de civilizaţie al unui popor se poate cunoaşte după felul cum se poartă cu animalele. Popoarele, care au ajuns la o treaptă mai ridicată de cultură, au o mare solicitudine pentru suferinţele animalelor, chiar şi pentru acele care nu aduc vre-un folos practic, cum sunt: câinii de lux, pisicile de Angora, papagalii, etc. Astfel, americanii, — novatori, nu numai în domeniul practic al afacerilor, — au inovat şi în domeniul sentimental, instalând sanatorii pentru câini şi pisici, sanatorii înzestrate cu cel mai modern şi mai perfect utilaj terapeutic. Se aplică cele mai noui descoperiri ale ştiinţei, pentru salvarea acestor animale. Deosebit de medicamentele obişnuite: poţiuni, pilule, injecţii, ce se pot administra şi la domiciliul „pacienţilor", sunt tratamente ce necesită internarea, pentru ca bolnavii patrupezi să poată fi supuşi, de către un personal specializat, la diverse tratamente de duş, aer cald, curenţi de înaltă frecvenţă, raze ultraviolete, etc.

Dacă mai adăogăm intervenţiile chirurgicale, băile antiparazitare şi altele, se justifică pe deplin necesitatea caselor de sănătate pentru câini şi pisici. Inutil de adăogat, că, „javrele", cum numim noi uneori cu dispreţ, rasa canină, sunt îngrijite, sub raportul higienei, al personalului, medicamentelor şi hranei, cum la noi, în Bucureşti, în zadar am căuta să găsim, la spitalele pentru oameni.

Numărul 7 în medicină

După Hippocrate, în natura umană există 7 vârste: prima copilărie până la 7 ani, timpul când se schimbă dinţii; copilăria, până la 14 ani, vârsta pubertăţii; adolescenţa până la 21 ani, timpul când creşte barba; tinereţea până la 28 de ani, sfârşitul creşterii, vârsta adultă până la 49 de ani (7 ori câte 7), când organismul atinge perfecţiunea şi înfsârşit bătrâneţea.

Există şapte deschideri pentru simţuri, aşezate în cap: doi ochi, două urechi, două nări, gura.

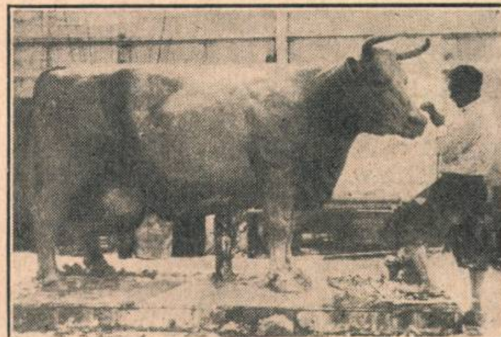
Există şapte organe vitale: doi plămâni, inima, ficatul, splina, doi rinichi.

Statistică americană

Ministerul de agricultură al Statelor-Unite a stabilit statistica ouălor produse într'un an în această ţară.

Numărul total e de 26 miliarde, adică 50.000 de ouă pe minut, cam 830 pe secundă. Produsul aviculturei înseamnă 16 la sută din totalul comestibilelor în Statele-Unite.

Statuă vacei

Trăim în epoca recordului şi omenirea se entuziasmează şi de recordul dansatorului neobosit, al celui care poate înghiţi mai multe halbe de bere, într'un timp determinat, care poate sta mai multă vreme nemâncat sau — cum au făcut americanii — de recordul bătut de o... vacă. Aceasta dădea mai mult lapte decât toate suratele sale — circa 12.000 litri pe an — şi la moartea ei i s'a ridicat un monument.

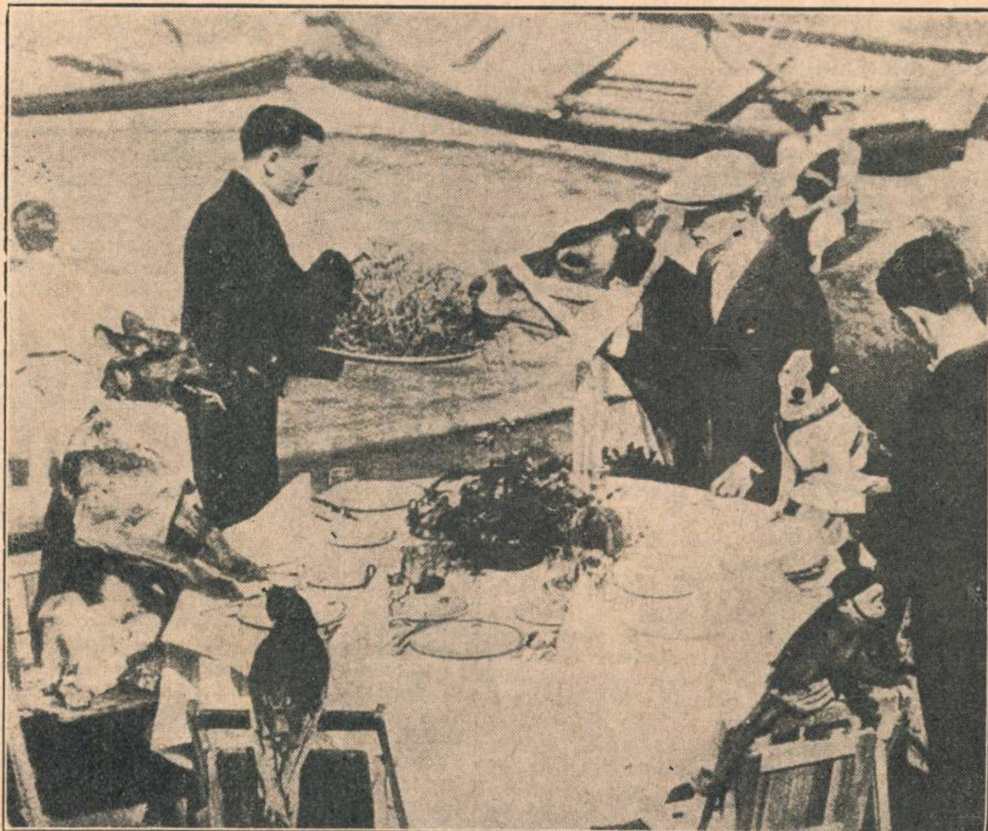
Ilustraţia noastră înfăţişează pe sculptorul Potter din Los Angeles, în California, lucrând cu grabă la statuia vacei campioane Segis Pietratze prospect. Monumentul poartă o inscripţie: „Aci a trăit şi a slujit omenirea, Segis Pietratze Prospect, vaca de lapte campioană, născută la 1913, decedată în 1928."

Cum proceda Napoleon

In 1808, Napoleon — îngrijat de multele incendii care distrugeau pădurile — scrie prefectului unui judeţ: „Domnule prefect, sunt încunoştinţat că mai multe incendii au isbucnit în judeţul pe care vi l-am încredinţat spre administrare. Imi veţi face plăcerea să dispuneţi ca, oricare individ, dovedit a fi pus foc, să fie imediat împuşcat. Pe deasupra — dacă se vor repeta, voi avea grija să vă caut un urmaş".

Deatunci nu s'au mai produs incendii.

Banchetul animalelor din film

In Los Angeles — bine înţeles — s'a dat o masă de sărbătoare pentru artiştii din regnul animal, cei mai renumiţi. Animalele s'au purtat la acest banchet în chip cu totul civilizat.

Ritmul vieții moderne

Caracteristica vremii de astăzi este viteza.
Cu iuțeala cu care parcurgem astăzi viața, trăim mult mai mult decât strămoșii noștri.

Tot ce ne înconjoară e mișcare. Până și materia, socotită multă vreme ca inertă — fără mișcare—ar fi în esența ei—după știința modernă — vârtejuri de eter, care se rotesc mereu. Toate caracterele materiei, greutate, nepătrundere, divizibilitate, ar atârna de iuțeala acestei mișcări. Dacă o forță supranaturală ar putea, la un moment dat, să oprească această mișcare, a părticelelor care alcătuesc până și oțelul cel mai tare, toate corpurile, tot ce ne înconjoară, ar dispărea, și n'ar mai rămânea nimic, din ceeace vedem, nici măcar fumul cel mai slab, am dispărea și noi și lumea întreagă ,universul nesfârșit s'ar preface iarăși în eterul imaginar, din care s'a format.

* * *

Ca și materia, noi trăim numai dacă ne mișcăm. Cu cât vom ști să ne mișcăm mai cu folos, mai iute, într'un timp mai scurt, cu atât vom trăi mai mult.

In mecanică există o formulă de mare importanță, care se scrie prescurtat asfel:

$$T = \frac{m v^2}{2}$$

și prin care se stabilește o legătură între massa unui corp (m) și viteza (iuțeala) lui (V). Dacă mărim mult iuțeala, putem micșora și mai mult massa, adică putem face corpul foarte mic, și rezultatul va rămânea neschimbat.

Tot astfel în viață: oamenii activi, chiar dacă nu sunt în demnități mari, chiar dacă nu au averi, vor ajunge să întreacă pe cei leneși, pe cei cari nu muncesc, oricât ar fi numele acestora de răsunător, oricât de mari ar fi bogățiile lor moștenite.

Aerul, care e atât de slab, când e adus pe aripile zefirului, sau când stă nemișcat deasupra lacurilor, în zilele calde de vară, poate deveni mai puternic decât ghiuleaua de tun, când sosește în vânt năprasnic, cu iuțeală mare, uragan, care răstoarnă în calea sa tot ce întâlnește, mai aprig decât ciocanul de oțel.

Deasemenea sabia cea mai puternică se sfarmă, ca o jucărie de copil și nu e în stare să taie în două șuvița de apă, care căzând de sus, dela o înălțime de 2—300 metri, prin iuțeala mare cu care se mișcă, ajunge să întreacă în tărie și oțelul călit.

* * *

Desemnatorul nostru în ilustrația din fruntea acestei pagine, a voit să ilustreze rolul important al iuțelii, în viața de azi.

In vremurile vechi, se muncea domol, și fără spor. Omul făcea totul cu brațele sale și bunînțeles nici progresele nu erau mari. Orașele, templele celor antici, piramidele egiptene sau toate minunile lumii, de demult, ne uimesc astăzi numai pentru că au fost făcute în vremuri când omul nu avea la îndemână mașini. Pentru technica modernă ele ar fi astăzi simple jucării de făcut.

Dela începutul veacului trecut omul a învățat să folosească forța cuprinsă în cărbunele de piatră: cocsul și antracitul la punerea în mișcare a mașinilor sale. Prin aceasta iuțeala de producție s'a mărit enorm.

La mulțimea lucrătorilor văzuți, s'a adăugat gloata imensă a sclavilor invizibili, cu puteri mari, sclavi neobosiți și mereu mai numeroși: sunt forțele scoase din huilă și petrol.

Gustave Le Bon, filosoful și sociologul francez a arătat cu ajutorul unor calcule matematice, că în ajunul războiului, Germania la o populație de 65 milioane locuitori, avea o producție echivalentă cu aceea pe care deabia ar fi fost în stare s'o facă un miliard de lucrători, singuri, fără ajutorul huilei și mașinelor care folosesc cărbunele.

Industria germană, producea deci, cu ajutorul cărbunilor și mașinilor într'un an, cât n'ar fi fost în stare să producă întregul Egipt din antichitate — care nu cunoștea cărbunii și mașinile — în 2000 de ani, lucrând mereu.

* * *

Vapoarele și trenurile iuți, duc astăzi mărfurile, dela un capăt la altul al lumei și dau posibilitate tuturor să se bucure de binefacerile civilizației.

De bună seamă, că mărfurile circulând mai repede, negustorii, cari au mai puține cheltueli cu adusul lor și cari nu mai trebue să aștepte vreme îndelungată până le pot vinde, se vor mulțumi cu câștiguri mai mici, pentru că sunt mai numeroase. Magazinele mari de azi, cari vând sute și mii de lucruri într'o zi, cu un beneficiu de 10 la sută la marfa pe care o vând și o schimbă mereu ca alta nouă, vor câștiga mai mult decât negustorul din antichitate, care spre a ajunge dela un bâlciu la altul, spre a-și aduce marfa din Lipsca sau din Brașov, la Moși în București, trebuia să călătorească o lună, două sau un an, și care nu putea să își reînoiască decât cu încetul mărfurile. Acesta chiar cu 50 și chiar 100 la sută, beneficiu la marfa lui câștiga mai puțin. Dealtminteri nici oamenii nu-și puteau satisface toate nevoile lor și trăiau mai prost.

In acest fel, viteza, iuțeala de producție și de transport, a pus la îndemâna omului lucruri, cari îi fac viața mai plăcută, mai frumoasă.

Iuțeala de producție dă omului răgaz să se bucure de frumusețile naturei, să cugete, să caute a pătrunde tainele firii să se ocupe — nu numai de cele trupești, ci și de suflet.

Și legăturile dintre oameni, — datorită iuțelei — sunt astăzi mai strânse.

Oamenii se cunosc între ei, comunică unii cu alții și astfel trebue să se facă mai buni, să învețe mai multe.

In câteva săptămâni un om astăzi poate vedea țării muzee, popoare, câte n'ar fi putut altădată într'un an sau doi și astfel trăește mai mult decât strămoșii săi; căci are mai multe impresiuni și produce mai mult în acelaș răstimp.

Ritmul accelerat al vieții de azi, nu are nimic aface cu pripiala unora, cari grăbindu-se, frământă pământul în loc și nu face nici o ispravă. E vorba de iuțeala sănătoasă în munca cu minimul de oboseală a face maximul de lucru.

Pe un hectar de pământ, omul lucrând singur, cu vitele sale, va asuda din greu și deabia, deabia dacă va putea produce cât îi trebue lui și familiei sale.

Cu mașinele de astăzi însă, mișcate de motoare cu benzină, cu forțe înzecite cât ale noastre, nu un hectar ci zece, douăzeci poate munci un om singur. Plugul cu aburi sau cu motor, răstoarnă brazde adânci și ară—fără ca plugarul să fie nevoit să apese pe coarne și să ridice plugul de câte ori se'nțelenește. Semănătura în rânduri, scutește de alergătură pe jos de-alungul lanului, iar secerătoarea e cea mai bine cuvântată invenție de mașini pentru săteanul care nu mai e nevoit să asude în arșița zilelor de vară.

Scutindu-l de muncile prea obositoare, omului îi rămâne răgaz să mediteze asupra celor ce-l înconjoară și astfel nu numai că producția se înmulțește, dar timpul pe care îl petrece omul pe pământ se lungește, chiar dacă anii de viață nu sunt mai numeroși.

* * *

Trăim azi în epoca mașinismului. Cu oboseală incomparabil mai mică decât în trecut omul duce un trai mai îmbelșugat și mai lesnicios.

Mijloacele de comunicații repezi și ușoare, au apropiat pe oameni și au strâns legăturile dintre ei. Un lucru petrecut azi la celălalt capăt al pământului, îl aflăm azi prin ziare, prin telegraful, cu și fără fir, îl vedem chiar, prin radiofotografii, și omul, fără să vrea chiar, se deșteaptă, își îmbogățește cunoștințele. Copiii noștri și dânșii învață astăzi mult mai repede ca odinioară, pentru că metodele de învățământ s'au tot îmbunătățit și pentru că în general ritmul vieții s'a accelerat.

Și atunci, dacă omul poate trăi mai ușor, dacă, în viață, astăzi, orcare muritor de rând, știe mai multe decât cel mai înțelept filosof din antichitate, — căci învățătura a devenit astăzi bun comun — dacă omul are răgaz să cugete, să se desfăteze și să înțeleagă minunea vieții, putem spune, cu drept cuvânt, că omul trăește acum mai mult decât trăia în trecut.

CONST.

„RADIO-ILUSTRAT"

Supliment la revista „Realitatea Ilustrată„

Apare sub îngrijirea d-lui Inginer E. PETRAŞCU

Muzica undelor electrice

Undele electrice de telefonie fără fir cari străbat spaţiul duc cu ele vorba sau muzica ce le-a fost încredinţată de artişti prin ajutorul microfonului.

Acum în urmă profesorul rus Theremin a inventat un dispozitiv care permite ca undele electrice să producă singure sunete armonioase fără ajutorul vocei sau al microfonului. Spre a înţelege mecanismul acestui aparat e necesar să amintim că orice sunet este caracterizat din:

a) Inălţime. — Adică ascuţimea sa. Acesta provine din numărul de vibraţii pe secundă al aerului care ne izbeşte timpanul Urechea umană percepe sunete cuprinse între 30 şi 10.000 de vibraţii pe secundă. Numărul de vibraţii pe secundă se chiamă frecvenţă.

b) Intensitatea sunetului sau tăria lui.

c) Timbrul său. — Aceste necesită o explicaţie ceva mai lungă: Aceeaşi notă poată fi scoasă şi de o vioară, de un clarinet şi de o voce omenească. Cu toată astea vom distinge pentru fie-care notă instrumentul ce le-a produs. — Care e cauza? E drept că pentru a produce o notă este nevoe de un număr determinat de vibraţii pe secundă. Un instrument, vioara bunăoară, când emite acea notă, emite odată cu numărul de vibraţii necesare pentru a-l produce şi o serie întreagă de vibraţii suplimentare. Aceste vibraţii suplimentare se numesc armonici. Ele diferă pentru aceiaşi notă, dela instrument la instrument şi ele fac ca un instrument să fie distrus de un altul.

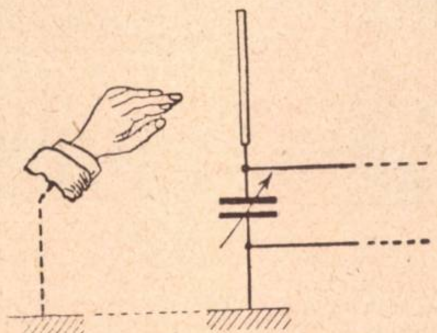
Armonicile au un număr de vibraţii pe secundă (frecvenţă) mai mare ca sunetele cele acompaniază. Ast-fel un sunet corespunzător la 1000 de vibraţii pe secundă va fi acompaniat de armonici respectiv de 2000, 3000, 4000, 5000 etc. pe secundă. Sau un sunet de 500 de vibraţii va mai avea şi alte sunete de: 1000, 1500, 2000 etc. de vibraţii pe secundă. In general un sunet de o frequenţă, va fi acompaniat de altele de frecvenţe de 2F, 3F, 4F, etc. Aceste elemente lămuresc problema ce şi-a pus-o inventatorul:

Este vorba să producem oscilaţii sonore şi să le putem regula după voe înălţimea, intensitatea şi timbrul. Fiecare amator de radio poate să producă sunete cu postul său. Este suficient pentru acesta să strângă prea tare reactiunea şi haut-parleurul său va începe să fluere sau să miorlăe.

Ce s'a întâmplat?

Inainte de a strânge cuplajul postul era parcurs de un curent alternativ de o frecvenţă foarte mare, datorit unei unde oarecare pe care antena postului o prinsese. Acest curent are un număr foarte mare de vibraţii pe secundă de ordinul a o sută de mii de exemplu. Membrana haut-parleurului nu le poate urmări şi chiar dacă inerţia ei i-ar permite să le urmărească urechea nu le-ar putea percepe după cum am văzut, însă când reacţiunea postului a fost strânsă, postul receptor, devine emiţător alt-fel zis o „heterodină" şi cum era acordat pe unda de mai sus, el va începe să emită o undă de frecvenţă vecină. Atunci cele două unde vor interferi şi postul nostru va fi parcurs de un curent rezultant. Ori, frecvenţa unui atare curent este egală cu diferenţa dintre cele două frecvenţe ale undelor componente. Ast-fel dacă unda primită de post va avea 100.000 de vibraţii pe secundă şi unda emisă de post va avea 101000 de vibraţii, curentul rezultant, după ce-l vom detecta, va avea o alternaţie de: 101000—100000=1000 de oscilaţii pe secundă. Membrana haut-parleuru-lui va fi astfel atrasă şi respinsă de 1000 ori pe secundă, emiţând sunetul corespunzător. E uşor de văzut că sunetul emis poate varia dacă frecvenţa uneia din unde variază. Lucrul de alt-fel poate fi observat de ori ce amator; dacă în timpul fluerăturilor ast-fel provocate aproape sau depărtează mâna, sunetul îşi schimbă tonul. Amatorul a schimbat frecvenţa undei emisă de post.

Aşa fiind e uşor de înţeles aparatul profesorului Thermin:

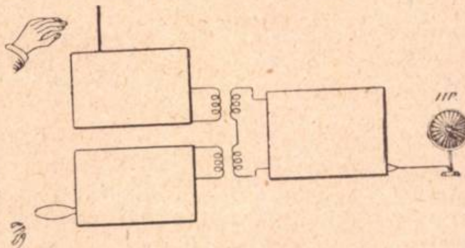
(Fig. 2). Variaţia capacităţii primei heterodine.

El se compune din două emiţătoare de unde: (două heterodine) dintre care uneia din ele îi variază prin ajutorul mâinii frecvenţa undei emise, şi cele de a doua îi menţine frecvenţa constantă.

Pentru ca apropierea mâinii să fie mai eficace condensatorul primei heterodine a fost construit în mod special, una din armăturile sale prelungindu-se afară din post printr'o vergea. (fig. 2).

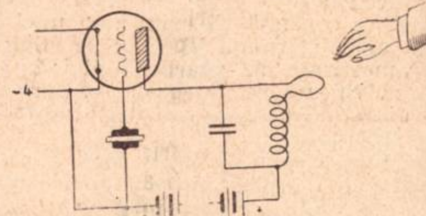
Fig. 3 ne arată în ansamblul lor cele două heterodine ale căror unde interferind produc curentul de frecvenţă audibilă.

Frecvenţa heterodinei a doua o menţine constantă graţie unui dispozitiv conţinând un cristal de quarţ. Fig. 4. Acesta impune vibraţia lui proprie heterodinei.

(Fig. 3). Ansamblu schematic al aparatului electro-muzical.

Intensitatea tonului este variată dezacordând mai mult sau mai puţin heterodina a doua faţă de vibraţia proprie a quarţului ce-l cuprinde. Frecvenţa acesteia rămâne tot aceea impusă de quarţ dar intensitatea sa deci şi a sunetului rezultant scade cu cât dezacordul este mai mare.

(Fig. 4). Variaţia intensităţii sunetului.

Acest dezacord se obţine prin apropierea celei de a doua mâini de hetorodine cu quarţ.

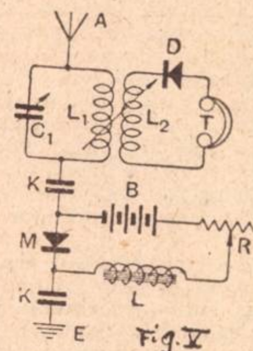
Variînd constantele electrice ale celor 2 heterodine, în special tensiunea grătarului lămpilor de emisie inventatorul reuşeşte să introducă armonice diferite în undele emise şi deci şi în curentul rezultant de joasă frequenţă ce rezultă în aparat din interferenţa acestora. Ast-fel reuşeşte să dea aparatului său diverse timbre, imitând diversele instrumente.

UN AMPLIFICATOR FĂRĂ LAMPĂ

(Brevet englez No. 259.005).

Acest amplificator cu cristal poate fi cu uşurinţă aplicat la o galenă oarecare după cum arată figura V.

Acordul postului cu galenă este analog unui sistem tesla cu un primar L_1 C_1 şi un circuit secundar format dintr'o bobină L_2 cuplată cu o inductanţă primară L_1 şi shuntată prin casca telefonică T şi detectorul D.

Conexiunea care leagă borna de priză de pământ cu extremitatea unei inductanţe de acord este cuplată la 2 condensatori K între cari se intercalează un alt detector cu cristal M.

Acestui detector i se dă un anumit potenţial cu ajutorul bateriei B în serie cu o bobină de şoc L şi o rezistenţă R.

Inventatorul asigură că cu valori convenabile ale voltajului bateriei, ale rezistenţei şi ale presiunei de contact ale detectorului M, se obţine o mare amplificaţie a curentilor şi a audiţiei în cască.

* * *

De curând în Anglia s'a petrecut faptul ca un avion plecat spre Paris, să fie rechemat prin telefonia fără fir, pe aerodromul din Croydon, pentru a lua un călător întârziat.

ABECEDARUL TELEFONIEI FĂRĂ FIR

(Urmare)

(Undele sunt ale tuturor)... Abatele deocamdată nu dădu mare importanţă acestei protestări şi scrise pe tabletele sale următoarele:

1) Undele nu pot stabili o corespondenţă privată de oarece ori şi ce persoană care se pune în calea lor poate să le capteze şi 2) Sunt situaţii în cari captarea undelor e incomodă cu toate că teoretic e posibilă în toate punctele.

Cum era însă un spirit ingenios şi tenace imediat ce constată că aruncarea unei pietre în apă determină unde ce se sting, adică amortizate, se gândi să obţină unde a căror vigoare să fie egală, cercuri cari să-şi întreţină aceeaşi înnălţime, altfel zis *unde întreţinute*.

(Unde întreţinute)... Astfel legă o sfoară de piatră şi o scobori în apă, apoi o ridică iar la suprafaţă, apoi iar o scobori... Astfel printr'o succesiune de mişcări alternative şi regulate determină la suprafaţă cercuri de apă cari se ridicau la fel deasupra şi cari lărgindu-se fugeau către malul opus.

Plutele jucau acum într'un ritm regulat, afară doar de aceea a d-nei de Lamballe care se arăta foarte leneşe la încreţiturile apei.

(Alfabetul prin unde)... Atunci abatele cu peruca pudrată după moda timpului explică tinerelor femei că cea mai galantă corespondenţă putea fi înfiinţată în modul acesta.

Urmărind numai mişcările plutelor fără să pronunţe nici o vorbă, vor putea să-i pri-

Lamballe i le trimetea erau distanţate, din cerc în cerc, cu 4 centimetri, celei de a doua doamnă cu 10 şi ale celei de a treia cu 20. Nu se puteau astfel confunda: El numi aceste distanţe între două cercuri consecutive *lungime de undă* şi îşi notă că în corespondenţa prin unde se putea identifica corespondentul cu ajutorul lungimei de undă.

(Incurcări şi paraziţi)... Cum repeta experienţa a doua oară observă deodată că bucăţica de plută începe să se agite, executând un joc neregulat şi nepermis unui instrument ştiinţific. Foarte intrigat la început, abatele descoperi repede cauza fenomenului.

Intr'un colţ al lacului, băiatul grădinarului încerca să tragă la mal o barcă şi determina astfel pe suprafaţă alte unde. Abatele notă că transmisiunea poate fi afectată de *încurcări* cari sunt o confuzie a undelor între ele. Ghinionul îl urmări şi când voi să repete a treia oară experienţa. Vântul începu să încreţească suprafaţa lacului, foile îngălbenite cădeau în apă, semnalele nu mai ajungeau clare la plută. Savantul îşi notă că transmisiunea prin unde poate fi turburată de *paraziţi* cari sunt cauze *exterioare* de perturbări ale undelor.

Cum începuse să se însereze, lăsară pietrele la marginea lacului şi intrară cu toţii să supeze la Versailles. Aici, celor 3 tinere femei cari începuseră să aibă o admiraţie pentru el, abatele le promise că le va fa-

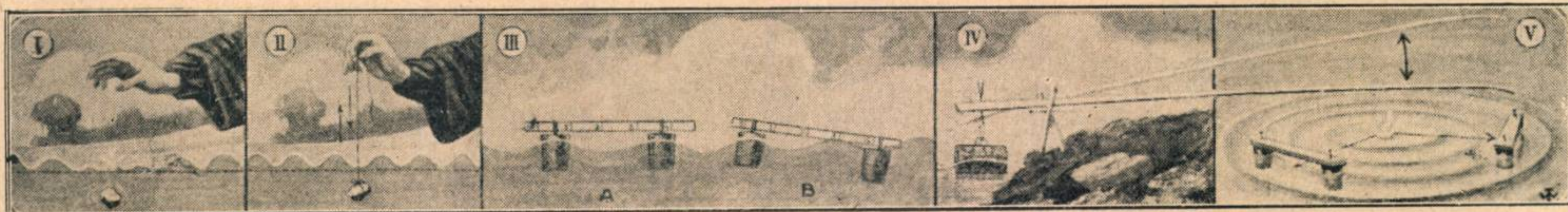
piatră legată cu un fir subţire, la 3 cm. adâncime şi începu să o ridice şi să o scoboare regulat.

Apa la suprafaţă era abia încreţită, însă piatra agitată în sânul apei determina unde violente pe care sfera le primea astfel în cât bucăţica de plută se agita violent, cu toate că împrejurul ei nu exista nici o undă. Curtea era în admiraţie iar abatele îşi notă că e posibil să se realizeze *un detector de unde* adică un ochiu care să discearnă undele invizibile oamenilor.

(Un amplificator)... Cu toate acestea d-na de Lamballe nu uitase că în timpul primei experienţe undele basinului din parcul de la Versailles veneau cu multă lene până la dânsa, astfel în cât complimentul abatelui îi sosise mai mult şters. Acesta ghici micul necaz ce mocnea în sufletul frumoasei doamne şi profită de ocazie spre a schimba în amiciţie un sentiment mai mult periculos.

Intr'una din zile când experimentau din nou pe bordul sus-zisului lac, abatele plasă pe d-na de Lamballe în locul cel ocupase în prima zi. In acest loc depuse o plută în care era înfiptă o lungă trestie orizontală. (fig. 4). Cu toate că undele trimise de abate abia ajungeau până la d-na de onoare, vârful trestiei, *amplificând* mişcarea se deplasa cu câţi-va centimetri făcând vizibile semnale.

Astfel d-na de Lamballe află în faţa Curţei reunite că complimentul „Surîsul vă e fermecător" i se adresează ei, lucru pe

ceapă mesagiul. Succesiunea undelor va fi un semnal.

Va fi suficient să înceteze din când în când producţia undelor întreţinute şi apoi să o reia pentru a trimite corespondentelor sale semnale lungi sau scurte şi a căror dispoziţie să constitue literile alfabetului. De exemplu A va fi reprezentat printr'un semnal scurt şi unul lung, B printr'unul lung şi trei scurte, etc. Fie-care literă era separată printr'un interval de timp pentru a nu se confunda cu precedenta.

In modul acesta abatele reuşi să trimeată celor trei graţii următorul mesagiu: „Aveţi surâsul fermecător".

Apoi se despărţiră, fixând pe a doua zi o întâlnire pe malul lacului din marginea satului, de oarece basinul era prea mic. Cu toate acestea abatele nu era mulţumit. Nu era mulţumit de oarece nu reuşise să transmită *fie-căreia în parte din cele 3 graţii* mesagiul ce-l merita.

A doua zi de dimineaţă însă se deşteptă surizător. Găsise soluţiunea: corespondenţa privată cu ajutorul undelor nu era imposibilă.

(Identitatea relevată cu ajutorul lungimei de undă)... Cele trei femei se scoborîră a doua zi la ora hotărîtă, împreună pe malul lacului, unde le aştepta abatele care avea la subţioară 3 pietre de mărime inegală. El se împărţi la cele trei doamne, numindu-le pe fie-care cu câte o cifră: 4, 10 şi 20 şi rugându-le să se îndepărteze la marginea lacului. Abatele explică ajutoarelor sale că acum ele vor face semnale cum l'au văzut făcând eri, iar el, întors cu spatele va putea spune dela cine vine fiecare semnal. Intins pe iarbă şi cu ochii fixaţi pe o plută, pe care şi-o pusese în faţă, abatele verifică exactitatea socotelilor din seara trecută: Undele pe care d-na de

brica până a doua zi un mic instrument, care va avea puterea de a ghici singur dela cine vin undele.

De data aceasta tinerele femei se arătară increduIe.

(Acordul)... Insă a doua zi abatele prezintă admiratoarelor sale o scândurică uşoară care purta la capete două bucăţele de plută. Acestea se puteau îndepărta după voie. El le depărta la distanţa de 4 centimetri şi după ce puse scândurica pe apă, rugă pe cele 3 doamne să repete semnalele din ziua precedentă, cu pietrele respective ale fiecăreia.

Incepu d-na de Lamballe cu piatra No. 4. Cum cercurile determinate de ea erau distanţate de 4 cm., scândurica sălta pe loc, însă rămânând mereu orizontală. Când însă începură celelalte doamne emisiunea, scândurica executa mişcări dezordonate şi chiar se dedea peste cap, astfel, încât nu se puteau citi decât semnalele d-nei Lamballe. (fig. 4). Abatele îşi notă deci că pentru a primi efectele semnalelor datorit undelor trebue să începem prin a ne *acorda cu ele*, adică aparatul de recepţie trebuie regulat pe aceeaşi lungime de unde cu emisiunea ce dorim a primi. Depărtând apoi plutele la 10 cm. nu mai primi decât undele provocate de piatra No. 10 şi aşa mai departe.

(Un detector)... Vestea jocului de-a undele se răspândi prin toată curtea din Versailles şi acum abatele îşi continua experienţele în faţa unei mulţimi adunate în jurul lacului. El anunţă într'o zi că va face să treacă prin lac unde pe cari nimeni nu le va vedea, dar cari vor face să se mişte pluta dela cealaltă margine a lacului. Intr'adevăr el legă pluta cu o vergea subţire de care era atârnată o sferă goală ce se scufunda în apă la 3 metri. La postul său de emisiune abatele scobori o

care de altfel frumoasa d-nă il bănuia.

Abatele îşi notă că se poate astfel mări *printr'un amplificator* undele cari ajung la postul de recepţie, cu o intensitate prea slabă spre a putea fi discernate.

In domeniul electricităţei

Aceste jocuri de-a valurile pot fixa lectorului oarecari principii aplicabile tuturor undelor dar nu pot fi origina unei corespondenţe între oameni. Apă nu posedăm peste tot, şi apoi pentru a le trimite la distanţe mari de sute de kilometri ne trebuesc energii enorme. Aerul nu ne dă deasemeni în atari ocazii mare lucru. Masa lui este relativ considerabilă (1200 grame pe metru cub).

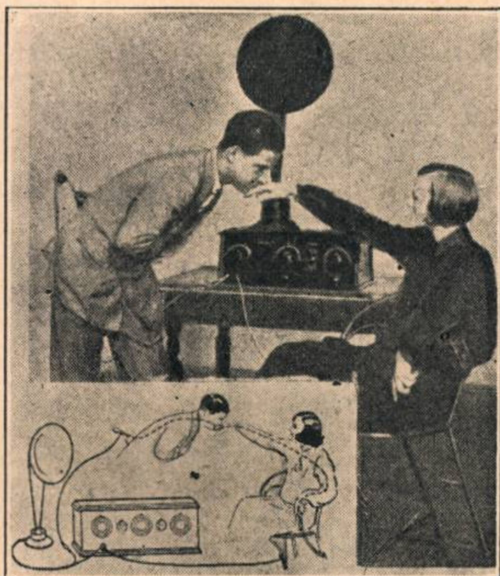
O piesă enormă de artilerie pe un vânt favorabil ar putea să mişte stratul de aer de câte-va sute de km. ce separă 2 corespondenţi. Şi apoi o corespondenţă cu tunul...

Problema deci se pune astfel: La câteva sute de km. doi oameni nu pot corespunde nici prin fire electrice, nici prin apă, nici prin aer. Vor trebui să renunţe a comunica? Nu. Un element îi reuneşte, pe care nu-l văd şi pe care simţurile lor nu îl percep căci nu are masă: eterul. Vor putea deci corespunde dacă izbutesc fiecare să clatine stratul de eter care îi separă şi să perceapă această comoţie. Suntem aşa dar conduşi la această întrebare: Ce este eterul?

Despre aceasta săptămâna viitoare.

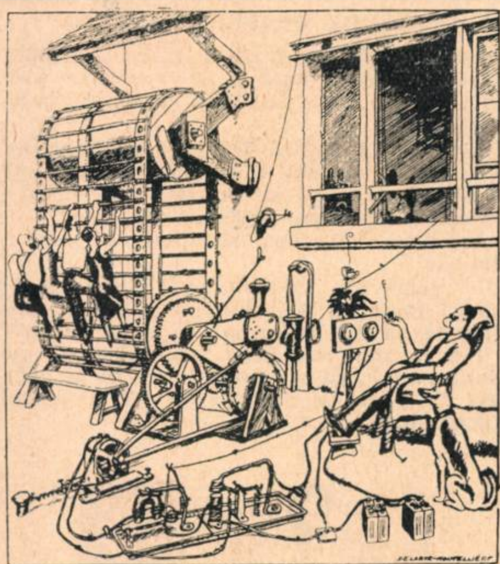
Sărutul muzical

Sărutul era considerat ca un gest patetic, poetic, foarte deseori perfid, graţie însă undelor electrice el a devenit... muzical. Candidaţii la această experienţă formează cele două capete ale circuitului de eşire dintr'un post de recepţie radiofonic.

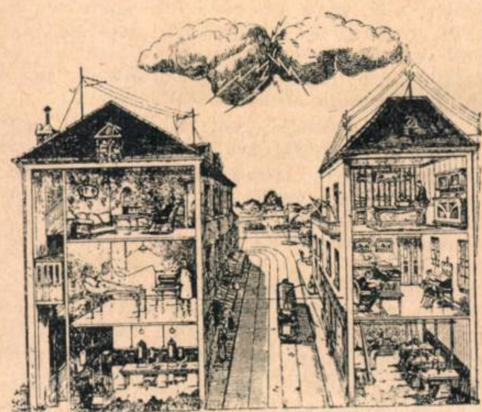
Circuitul cuprinde în serie haut-parleurul şi corpurile celor două persoane cari experimentează. Contactul acestor două închide circuitul şi face să treacă curentul după cum figurează schema de lângă fotografie. Haut parleurul intonează imediat o arie.

E just că în condiţiile acestea haut-parleurul ar putea intona aceeaş arie dacă experimentatorul ar înhăţa de păr pe experimentatoare. Acesta însă preferă sărutul. E o chestie de apreciere.

Nu vă feriţi de a primi oaspeţi: întrebuinţaţi-i la încărcarea acumulatorilor, după noul sistem brevetat S. G. D. G.

Duşmanii radiofoniei

Expoziţia de T. F. F. din Paris

Actualmente are loc, la Porte de Versailles, expoziţia industrială anuală de T. F. F. din Paris.

Toate industriile mai importante din această branşe expun ultimele lor noutăţi. Astfel cităm printre cele mai principale:

1) *La compagnie des lampes „Metal"*. — Expune între altele 2 tipuri de lămpi:

1) Micro Metal D. Z. 813 pentru amplificarea în înnaltă frequenţă.

2) Micro Metal D. Y. 604 pentru alimentarea haut parleur-ului.

Ambele lămpi au filamentul cu oxizi şi putinţa lor e dublă ca aceea pe care o furnizează o lampă cu filament de thoriu de aceiaş consumaţie.

Apoi un tip special pentru unde scurte „E 1000". Lămpi cu coarne cu montajul interior în quartz.

2) *I. Debonnière et C-ie*. — Expune un nou sistem blindat conţinând filtrul şi doi transformatori de joasă frequenţă numit „Tubheterodină" destinat să constitue amplificatorul de medie frequenţă am unei hoterodine. Aparatul e destinat să suprime sgomotul de fond a-l superheterodinei.

3) *Stabilimentele Gaiffe Gallot et Piron*.— Expune pila Ferry cu aer ca depolorizant. Se întrebuinţează atât la încălzitul filamentelor cât şi ca baterii anodice.

Pilele acestea sunt economice. Au o uzură practic nulă în circuit deschis.

Stabilimentele prezintă mai multe tipuri:

a) Pila Ferry super No. 3. Se întrebuinţează pentru încălzitul filamentelor fie în paralelă cu acumulatorii de 4 v. pentru menţinerea sarcinei acestora.

b) Pile Ferry tip. 11, compusă din 4 pile No. 3. Tot p. filamente. Asigură 800 ore de funcţionare pe un post cu 4 lămpi cu o singură încărcare cu zinc şi sare.

c) Pile Ferry No. 15, compusă din 8 pile No. 3. 800 ore funcţionare pe un post cu 8 lămpi pentru o singură încărcare cu zinc şi sare.

Pentru tensiuni de placă se prezintă tot pilele Ferry tip. O. S. care asigură o funcţionare de 1500 ore pe un post cu 6 lămpi pentru o singură încărcare de zinc şi sare.

Combinaţiile de radio şi de gramofon îşi fac apariţia şi la această expoziţie. Astfel Stabilimentele *A. Bonnefont* expun posturile zise Modulaw în super-heterodine, valize, etc., precum şi un model de pick-up, numit Phonolian în combinaţie cu posturile Modulaw.

De asemeni stabilimentele Kremmer prezintă un pick-up. denumit Gikophone.

Fabrica de lămpi Radiotechnique. — Expune lămpile sale obicinuite în plus o serie de lămpi speciale pentru amplificarea curenţilor de pick-up. întrebuinţat la reproducţia electrică a plăcilor de gramofon. Sunt lămpile: R. T. 650, E. 65 şi E 155.

Radio-Industrie. — Technicianul Cryptos autorul Cryptadinei prezintă un nou post Criptasix-ul; este un post cu 6 lămpi bazat pe aceleaş principiu ca Cryptadina.

De asemeni prezintă Cryptadresul o cutie de alimentaţie de la sector.

Stabilimentele Gaumont. — Un nou aparat „Elgedyna". Difuzoare printre cari cel mai interesant „Lumière" şi un pick-up.

Stabilimentele Pericand. — Prezintă pe lângă cunoscutele sale isodyne un aparat nou „Trisodyna". Este un schimbător de frequenţă cu lampă trigrilă.

Aci lampa cu 3 grătare îndeplineşte simultan două roluri: amplificare înnaltă frequenţă şi schimbare de frequenţă. Media frequenţă este astfel redusă la un etaj. Suflul care însoţeşte deseori recepţiile în superheterodină dispare astfel.

Stabilimentele prezintă de asemeni pick-upul „Clearest".

Stabilimentele S. I. C. R. A. — Expune între altele un aparat Sicra IV cu 4 lămpi cu o bigrilă pentru înalta frequenţă cu circuit compensat o detectoare şi 2 joase frequenţe polizate. Apoi un alt aparat Sicra VII, schimbător de frequenţă cu 7 lămpi reglaj automat şi mediile frequenţă cu lămpi bigrile.

Vom da în numărul viitor restul caselor cari expun.

Corespondenţă pe unde de 10 metri?

Se pare, cel puţin dupe cât afirmă revista engleză „Wireless World" că s'a puputut stabili o conversaţie pe lungime de undă de 10 metri între d-nii Atwater (N. U. 2. T. N.) din Upper Mondclair în America şi Pierre Auschitz din Arcachon Franţa.

Cei doi operatori au fost angajaţi într'o conversaţie de jum. oră cu semnale de bună intensitate de audibilitate de ambele părţi.

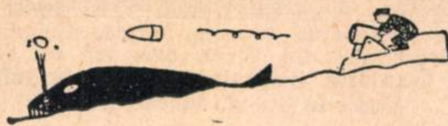
Dacă lucrul se adevereşte el va aduce o adevărată revoluţie în concepţia propagării undelor scurte şi a situaţiei stratului reflector al lui Kennelly-Heaviside. Dupe teoriile în curs nu se mai putea obţine o corespondenţă îndepărtată pe lungimi de undă mai mici ca 14 metri.

Dar iar ce afirmă amatorii de radio trebue să primim cu bunăvoinţă dar şi cu beneficiu de inventar.

Şi Afganistanul ni-o ia înainte

Regele Afganistanului a declarat că are de gând să construiască, în ţara sa, 4 posturi de emisie, dintre care unul de 4 kw. în capitala Cabul. Programele vor cuprinde muzică, ştiri diverse, conferinţe instructive şi comunicate oficiale.

Până şi Afganistanul să ni-o ia înainte..?

Mijloacele moderne de transport

Mister M. Taylor, un multimilionar american, se afla zilele trecute grav bolnav, pe bordul marelui său yacht „Yolanda", ancorat în portul Cherbourg. Trimise d-rului Hearn, un specialist din Londra, o radiotelegramă, cu următorul text: „Trebue să plec neapărat mâine la New-York, sunt însă bolnav. Vreţi să veniţi imediat cu avionul, la mine?"

Dr. Hearn nu stătu mult la gânduri, ci închirie un aeroplan şi sbură spre Franţa. Aterisă la Montelonnes. De acolo plecă cu un automobil la Cherbourg şi din port cu o barcă-automobil, spre yacht. Ajuns pe bordul „Yolandei" începu imediat tratamentul bolnavului.

In felul acesta ajunsese de la Londra, la Cherbourg, în patru ore de la trimiterea telegramei.

Ceiace e mai frumos, e însă faptul, că Hearn a reuşit să îşi vindece pacientul, aşa încât acesta a putut să plece a doua zi, fără nicio grijă, spre New-York.

Cum se înfăţişează sala de mâncare a avionului uriaş „G. 31" pe drumul Berlin—Paris, fără oprire.

Femina

Sinucidere din cauza tunsoarei à la garçonne

La Iaşi, o bătrână femee s'a sinucis, deoarece nepoata ei, sfidând voinţa bătrânei şi-a sacrificat cosiţele pe altarul Zeiţei Moda şi s'a întors acasă cu căpşorul modernizat à la garçonne.

E ceva tragicomic în această sinucidere într'adevăr neobişnuită, care oglindeşte în acelaş timp mentalitatea unei generaţii. Pentrucă chiar atunci când nu recurg la mijlocul suprem de desnădejde: sinuciderea — o seamă de mătuşi şi bunice din provincie mai ales, sunt profund nenorocite de silueta modernă a urmaşelor lor.

Capul tuns à la garçonne nu reprezintă pentru ele o modă ivorâtă dintr'o necesitate — femeia din ziua de astăzi, care munceşte, ca să'şi agonisească,nu are timp, să stea să'şi împletească cozile un ceas — ci o pervertire. O fată cu părul tuns nu poate avea principii de morală, după părerea acestor bătrâne. Ceafa rasă e o provocare la adresa bărbaţilor, denotă o lipsă de pudoare, de care, ele, femeile vârstnice, crescute în altă epocă cu alte tendinţe, se îngrozesc.

Prăpastia dintre cele două generaţii e înfiorător de adâncă — şi, ce e mai trist, e că nu se poate construi o punte de-asupra acestui abis sufletesc şi intelectual. Bătrânii au o vorbă stereotipă, pe care probabil că şi străbuna Eva a repetat-o stăruitor odraslelor sale, fără să ştie să ţie socoteală de împrejurarea, cum că D-zeu o creiase din coasta lui Adam. Acea formulă e: „Pe vremea mea“... şi „Eu n'aş fi îndrăznit niciodată să răspund astfel mamei mele“... Dar dacă mamele totuşi, cu oarecare bunăvoinţă de o parte şi de alta, mai pot stabili o atmosferă de îngăduinţă reciprocă, între ele şi fiicele lor, bunicele de moda veche se văd în imposibilitatea de a se împăca cu tineretul din ziua de astăzi.

Desigur că e de plâns bătrâna, care şi-a pus capăt zilelor, pentru că nepoata ei şi-a tuns părul (dealtfel probabil că nu aceasta va fi fost motivul de căpetenie al actului disperat, ci doar picătura de apă, care a făcut să se reverse paharul prea plin de amărăciunile vieţei, de antagonismul între zilele de eri şi cele de azi); dar nici soarta tinerei fete nu e de invidiat, care a trebuit să ducă o luptă înverşunată pentru drepturile sale fireşti ale tinereţii.

Şi astfel de drame tăcute, drame care au şi o uşoară notă hazlie tocmai prin Donquixotescul luptelor, se petrec în multe căsuţe umile de mahala, în multe târguşoare retrase.

De partea cui e dreptatea ? Desigur că bătrânii îşi zic: Noi avem şi lor li se dă dreptate... Dar şi această noţiune de drept şi dreptate e atât de clasică, atât de variabilă, în cât nu găseşti răspuns ci doar în fundul sufletului multă compătimire pentru suferinţele amândorora generaţii.

E. MARGHITA

Conflictul dintre regina Angliei şi ginerele ei

Se ştie că, perechea regală engleză nu s'a opus nici la căsătoria singurei lor fiice, prinţesa Mary, nici la aceia a celui de al doilea fiu al ei, cu toate că şi ducele de York şi sora sa, şi-au ales tovarăş de viaţă, primul pe fiica unui lord, a doua pe vicontele Lascelles, deci nu prinţi de sânge.

Regele şi regina Angliei au ratificat în felul acesta, dreptul omului de-a se căsători din înclinare sentimentală.

Şi cele mai cordiale relaţiuni au domnit între regalii socrii şi aleşii copiilor lor, până când într'o zi, prinţesa Mary apăru în faţa mamei sale, cu o rochie... după ultima măsură dictată de modă!

AUSTERA REGINĂ A ANGLIEI

Scandalizată, indignată, bătrâna şi austera „Queen" întrebă imediat pe vicontele Lascelles, cum de a îngăduit această... indecenţă!

(Se ştie că regina Angliei e cea mai înverşunată duşmană a modelor actuale, urmând mereu să se îmbrace aşa, cum a apucat acum vreo patruzeci de ani).

Vicontele Lascelles, se spune că i-ar fi răspuns:

— Vroiţi s'o arate lumea cu degetul, pe Mary? Doar nu degeaba suntem democraţi! Trebuie să ne îmbrăcăm ca toată lumea!'

Fie că sunt adevărate sau nu aceste cuvinte, cert e, că vicontele Lascelles şi prinţesa Mary, nu se duc aşa de des la palatul Buchingham.

Mici sfaturi

Nu trebue

- **să crezi că eşti infailibilă ;**
- **să ceri, ca toată lumea să ţie socoteală de capriciile tale ;**
- **să aştepţi dela ceilalţi, să te crează un înger, să te necăjeşti când cineva nu are incredere absolută în tine ;**
- **să-ţi închipui, că tu eşti singura în măsură să ştii ce trebue făcut ;**
- **să-ţi zici: Intâi de toate vine persoana mea ;**
- **să întrebi: cât câştig cu asta — ci: e oare just să procedez astfel ?;**
- **să procedezi ca şi cum n'ai exista de cât tu pe lume ;**
- **să te superi pentru orice fleac.**

De-ale gospodăriei

GEAMURI CURATE

se obţin, ungându-le cu un amestec de cridă pulverizată şi apă. Apa superfluă se varsă. Apoi se unge sticla cu o cârpă de lână muiată în cridă, iar după ce s'a uscat, se freacă cu o cârpă uscată.

ARSURILE ŞI OPĂRELILE

atât de frequente la bucătărie, se vindecă repede, turnându-se puţin spirt pe locul opărit. Glicerina de-asemenea alină durerea şi împiedică beşicele. Când nu avem la îndemână nici una nici alta, radem puţin săpun, facem un fel de alifie groasă cu apă, ungem o cârpă de olandă cu ea şi o aplicăm pe rană. Această compresă trebue schimbată de câteva ori.

COŞURILE DE RUFE

se strică lesne, mai cu seamă în gospodăriile mici, unde nu există magazii şi cămări spaţioase în care lucrurile ce se întrebuinţează mai rar, să stea comod la locul lor. Spre a preveni aceste stricăciuni, se vopsesc coşurile pe din afară şi fundul dinăuntru cu vopsea de ulei, albă. Coşurile devin astfel foarte rezistente şi au şi o înfaţişare estetică.

O capelă de geishe japoneze, executând un concert, în faţa microfonului staţiunei de emisiune din Tokio.

Obicei gingaş în Coreea

Când soţul pleacă pe mare în călătorie, femeea îl întovărăşeşte până la ţărm. Aci dânsa ia tiparul în nisip, al piciorului celui care pleacă şi acoperindu-l cu o năframă îl duce acasă, amintire pioasă, până la înapoiere.

Intelectualele la bucătărie

Sub conducerea doamnei Mareş, studentele universităţei din Viena urmează un curs de bucătărie. Ilustraţia noastră le înfăţişează în ora de lucrări practice

In extremis!

Pe când, acum vreo doi ani, prinţesa Astrid de Suedia, îşi făcea intrarea solemnă alături de logodnicul ei, prinţul moştenitor al Belgiei, în Bruxel, publicul foarte dornic să-şi vadă cât mai de aproape viitoarea regină, se îngrămădea nebuneşte în dosul cordoanelor de soldaţi, aşezate pe străzile, de-alungul cărora trebuia să treacă regalul cortegiu.

Unul din soldaţii puşi să menţină ordinea, se lupta neîncetat cu un grup de tinere domnişoare, cari vroiau mereu să iasă din rând. Cum vedea că nu se astâmpăr, prinse brusc capul celei mai frumoase dintre fete şi începu să o sărute pe gură. In urma strigătelor ei de ajutor, precum şi în urma hohotelor de râs, al celor de pe margini, un ofiţer veni să vadă ce s'a întâmplat. Somat să se explice, soldatul raportă scurt: „Cel care nu vrea să audă, trebue să simtă"!

Ce ţi-e scris, în frunte ţi-e pus

Aţi examinat vreodată fruntea persoanei cu care vorbiţi? Aţi observat desigur că, fiecare om are, pe frunte, dungi, uneori abia vizibile, alte ori linii adânc săpate — hieroglife scrise de mâna destinului.

V'aţi întrebat dacă aceste linii ale frunţii au vreo legătură cu creerul, care gândeşte şi şi cu inima care simte? Un mare învăţat fisionomist, Vanki, *din Paris, care s'a ocupat ani de-arândul cu studiul liniilor frunţii, susţine că, după aceste semne, se poate cunoaşte caracterul şi destinul omului.*

Din timpurile cele mai vechi, egiptenii şi chaldeenii practicau studiul liniilor frunţii, în acelaş timp cu liniile palmei. Metoposcopia *(dela grecescul metopon=frunte) este aşa dar arta de a cunoaşte după liniile frunţii, caracterul şi destinul oamenilor. Se poate spune, aşa dar, că destinul omului e scris pe frunte.*

Cele mai caracteristice linii ale frunţii se pot studia pe 12 capete, tipuri principale, reproduse pe tabloul de mai jos.

Două linii, de-asupra sprincenelor: primejdia captivităţii.

O linie adâncă, orizontală, având de-asupra una mai mică şi mai subţire: bogăţie şi zgârcenie.

Două linii verticale şi paralele: sărăcie şi infirmitate.

Două linii rotunjite în susul frunţii: fericire în dragoste şi noroc în căsătorie.

Două linii în semi cerc şi două linii în formă de S, în partea de sus, îmbogăţire prin camătă.

Două linii în V, foarte deschise, de-asupra sprâncenelor: pericol de a muri, în urma unor lovituri.

Linie în formă de S, isvorând din sprânceana dreaptă: bogăţie din moştenire sau din loterie.

Două linii în semi cerc, la dreapta frunţii şi între sprincene: pericol de înnec.

Linii în formă de cruce în mijlocul frunţii: aplecare spre furt cu pericol de moarte.

Linie în formă de S, foarte prelungită şi cruce în partea dreaptă: furt şi excrocherie.

Linii verticale şi paralele, în mijlocul frunţii: pericol de a suferi pedepse pentru alţii.

Linii formând un unghiu de-asupra sprincenei drepte: soarta de-a se înălţa de jos, la situaţii înalte şi mare noroc.

Un monument funerar unic

Sfârşitul săpunarului Smith

Soapy Smith, — Smith săpunarul — cum era numit în Statele Unite era prin 1890 cel mai temut *„gangleader"* din Colorados, locul unde — la începutul carierei sale de aventuri — vindea săpun prin târguri şi bâlciuri. Curând îşi făcu reputaţia de om „hotărât" aşa încât foarte mulţi politiciani apelară la ajutorul său. Pretutindeni unde se întâmpla vre-un *„gun-play"* îl găsiai şi pe „săpunarul"; nimeni nu era ager ca dânsul, când era vorba de tras cu revolverul, aşa încât bătrânii din West aveau respect de dânsul, şi arta lui sigură ca moartea de-a ochi drept în ţintă nu îngăduia nici o contrazicere. Dar în cele din urmă se deochiă prea tare în Denver — oraşul lui de reşedinţă şi într'o bună zi, săpunarul Smith dispăru...

In 1898, Smith apăru deodată în orăşelul Wrangel din Alaska, mic, dar important prin industria pescuitului. Dânsul încercă aci aceleaşi metode care-i câştigaseră reputaţia din Colorado. Locuitorii din Wrangel îi demonstrară că orăşelul lor era prea neînsemnat pentru un om talentat ca dânsul şi ca să-şi caute altă reşedinţă.

„Săpunarul" se strămută mai la Nord şi se stabili în cele din urmă la Skagway, punctul de întâlnire al căutătorilor de aur, unde îşi aranjă unul din acele „saloans" (taverne) unde căutătorii de aur şi naivii perdeau mii de dolari în câteva minute. Săpunarul era destul de bine cunoscut ca trişor, şi ca unul care ştie să atragă în cursă pe alţii, dar nimeni nu-i băga vre-o vină despre astea, căci gloanţele sale nu-şi greşiseră niciodată ţinta.

Şi astăzi se mai vede casa de lemn, părăsită, care a fost centru de adunare al tuturor aventurierilor, chiar al acelora cari onorau Skagway cu prezenţa lor, chiar numai câteva ceasuri.

In faţa micei biserice metodiste, pe frontispiciul căreia se citeau cuvintele apostolului: „Voi, acei cari veniţi la mine, nu pierdeţi niciodată speranţa", se găsea „Saloonul" lui Smith cu firma foarte vizibilă: „Voi, acei cari intraţi aci, lăsaţi orice speranţă". Săpunarul avea umor.

Curând Smith fu tot atât de temut aci, ca odinioară în oraşul său natal Denver; el teroriza populaţia şi chiar acei bărbaţi hotărîţi, cari erau obişnuiţi să privească în faţă o mie de pericole pe ceas, tremurau când Smith le poruncia să iasă afară, cu o îndrăsneală nemaipomenită, după ce îşi lăsau în tavernă toată averea agonisită cu greu, prin muncă îndelungată, gologan de gologan.

In cele din urmă se convocă o adunare de cetăţeni care să decidă ce e de făcut spre a îndepărta pe străinul urît.

Smith, care nu se temea de nimic, hotărî să zădărnicească adunarea. Singur dar având la dânsul cele două pistoale de 45 bine încărcate, aventurierul se apropie de locul unde era adunarea. La intrare să găsea bătrânul Frank Reid, al cărui renume de „crack shooter" se dusese până la Yukonul cel de Nord.

Dânsul voi să oprească pe nepoftit să intre. Dela primele cuvinte mâinile se vârîră în cingători şi o clipă ţevile străluciră în razele soarelui de iarnă.

Pe neaşteptate patru pocnete sfâşiară tăcerea şi amândoi căzură morţi pe loc, având fiecare câte două gloanţe în inimă.

In cimitirul din Skagway, locuitorii oraşului au ridicat un monument viteazului Frank Reid, cu inscripţia: „A voit să salveze onoarea Skagway-ului şi a murit". In faţă se ridică însă, făcută din gresie albă, o tigvă de om, mare de doi metri, cu inscripţia *„Soapy Smith"*.

Cine merge la Vancouver, în Columbia britanică, să nu neglijeze de-a face calea scurtă în Alaska de Nord.

In de trei ori 24 de ore ajunge la aşezările de pescari, căutători de aur, vânători şi lemnari în apropierea cărora se găsesc şi satele interesante de indieni. Va găsi printre alte lucruri demne de văzut, în Skagway şi monumentul săpunarului Smith.

OAMENI FAPTE ŞI IDEI

La vot pe targă

Nu e vorba de cei cari vin dela vot, la noi în ţară, ci de germani, cari dorind să-şi facă datoria de cetăţeni — deşi bolnavi, au fost duşi cu targa la localul de votare.

Prima casă sferică din lume, (înălţimea 32 metri).

Baie japoneză

Colibă pentru baie, într'un sat muntos din Japonia.

REGINELE FRUMUSEŢEI, IN CĂLĂTORIE LA CONCURSUL INTERNAŢIONAL: dela stânga la dreapta: Franţa, Anglia, Belgia, Spania, Italia, Luxemburg, Germania, pe bordul vaporului „Cuba" a companiei generale transatlantice, spre Galveston (America).

Dictatorul în leagăn

O fotografie încă nepublicată a lui Mussolini la vârsta de 8 luni. Trăsăturile caracteristice au rămas neschimbate

16.000 km. singură în văzduh

Poeţii obişnuesc să înalţe în văzduh perechi de îndrăgostiţi. Englezoaica Lady Heath a străbătut singură 16.000 de km. cu avionul, dela Capetown la Croydon în Londra, unde a fost primită în triumf

Un însoţitor neobişnuit

O doamnă din elita londoneză, în Hyde-Park cu un gibbon argintiu.

ACTUALITATEA IN ILUSTRAȚIUNI

Catastrofa de gaze ucigătoare din Hamburg

Tancul în care se găsea forgenul (gazul toxic) și al cărui cep a fost rupt prin explozie.

Abatele Zavoral fiind în Severin, a primit drept amintire un monument roman, în miniatură, făcut în atelierele șantierului naval, din lemn luat din piciorul podului Traian, cu o inscripție latină și cu trei monede vechi, țintuite în monument.

Donațiunea a fost făcută de palatul cultural (fondațiunea Th. Costescu).

La Călugăreni

Tinerimea română a fost în pelerinaj la Călugăreni. Fiecare școală a adus de-acasă un săculeț de pământ, pe care în asistența familiei regale l-a vărsat la crucea comemorativă ridicată de soc. „Mormintele Eroilor".

M. S. Regina Maria, însoțită de A. S. R. Principesa Ileana, sunt întâmpinate de primarul din Călugăreni, cu pâine și sare.

Generalul Gorschi, evocând în fața tineretului pe locul istoric, felul cum a decurs luptele lui Mihai Viteazu, cu Sinan Pașa.

ZIUA EROILOR LA CREȚEȘTI-SINTEȘTI: Serviciul religios la monumentul eroilor.

In jurul monumentului eroilor, în timpul serviciului divin.

Mame și soții văduve, cu pomeni la biserică.

PAGINA SPORTIVĂ

Arta pugilistică

Noțiunea „pugilism" nu implică în practică, după cum greșit domină credința, lovirea sălbatecă a unui adversar cu rudimentara armă a pumnului. Boxul, numit de ferventii săi adepți „nobila artă", din motive bine cuvântate, necesită o vastă gamă de mijloace diverse și dibace pentru a atinge înalta accepțiune a termenului cu care este gratificat. Astfel pentru a da replica în mod satisfăcător pe ring, se cere în primul rând cunoașterea scrimei mănușilor. După cum un spadasin nu lovește în mod orb pe adversar cu arma, boxerul luptă după anumite reguli stilistice, perfecționate prin practică îndelungată și prin achiziționarea periodică a unor cunoștințe technice superioare. De aceea nu cel mai robust luptător poate furniza pe învingătorul unui match, ci combatantul mai științific.

Adesea un „poids leger" de circa 60 kgr. poate înfrânge un „poids lourd" viguros de 90 kgr.!

Pentru a susține cu succes reprizele sorocite întâlnirei, 30 sau 45 de minute boxerul necesită deasemenea rezistență. Aceasta se cultivă prin curse regulate de fond, pe distanțe de kilometri, numite în termen de specialitate, „footing" (foot = englezește, picior; deci a merge!) Suflul se apropie și se conservă mai ales prin evitarea oricăror excese cari anemiază constituțiile cele mai solide.

Puterea loviturii, „punch"-ul se obține prin antrenarea la mingea cu nisip, iar varietatea și rapiditatea mișcărei la alte mingi special construite.

Pe ring pentru atenuarea loviturei primite, precum și pentru inducerea în eroare a adversarului, un bun pugilist trebue să posede un neobosit joc de picioare, să „danseze" încontinuu, ascunzând cu șiretenie prin mișcări feline intențiunile sale.

In locul simplei lovituri brutale prin care mulți definesc arta pugilistică vedem deci că se cere un întreg complex de exerciții. Numai mulțumită acestora boxeurii ating nivelul cunoscut de perfecțiune fizică. Aflăm astfel și explicația pentru care medicii recomandă azi multor pacienți practicarea boxei ca mijloc eficace de regenerare fizică.

Lupta primitivă de eri a căpătat consacrarea oficială prin competentul intermediu al emulilor lui Esculap.

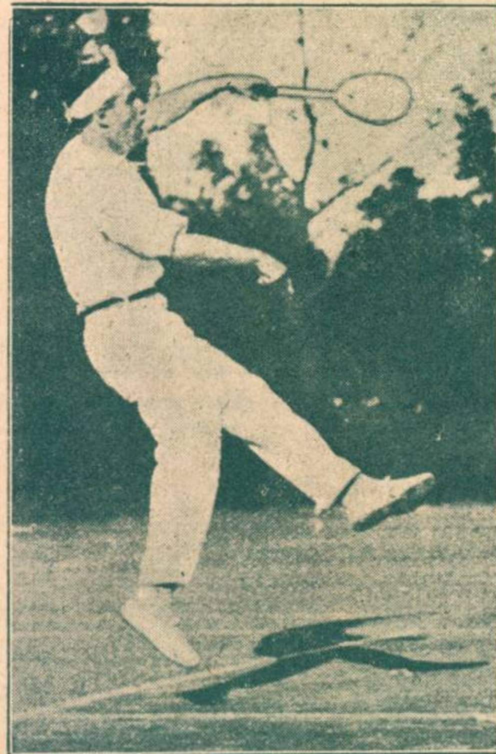
Regele este nemulțumit !...

Regele Suediei, George V, a asistat de curând la probele de tenis pentru cupa Davis, în care Cehoslovacia a învins Suedia cu 5—0.

In ultima zi, când cehii conduceau cu 4—0, cunoscutul jucător, Jan Kozeluh a refuzat să se mai prezinte în fața adversarului său Malmstromm, pretextând o ușoară luxație a umărului.

Regele, care găsește întotdeauna o plăcere deosebită privind evoluțiile campionilor rachetei, neacceptând motivarea invocată, a intervenit pe lângă organizare să se continue partida. Ruga-i rămase fără rezultat.

Pentru a manifesta regala sa nemulțumire, Majestatea Sa părăsi brusc tribuna și turneul fără a pronunța un cuvânt, provocând indignarea suitei contra jucătorului ceh.

Cochet, campionul francez de tenis, a învins în simplu domni.

In automobil de-alungul Asiei

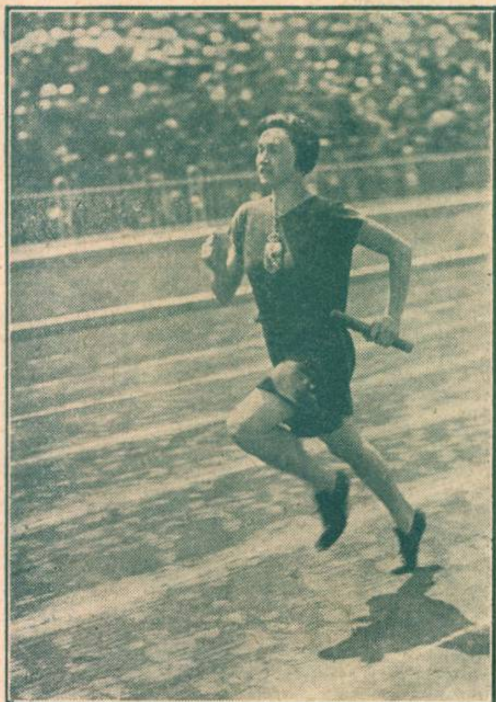
Domnișoara Clairenore Stinnes, fiica faimosului industriaș german, decedat, a întreprins o călătorie în jurul lumei în automobil — din Berlin prin Washington. Bineînțeles că dânsa conduce automobilul și poartă haine bărbătești. Ilustrația noastră înfățișează automobilul luptând cu ghețurile lacului Baikal.

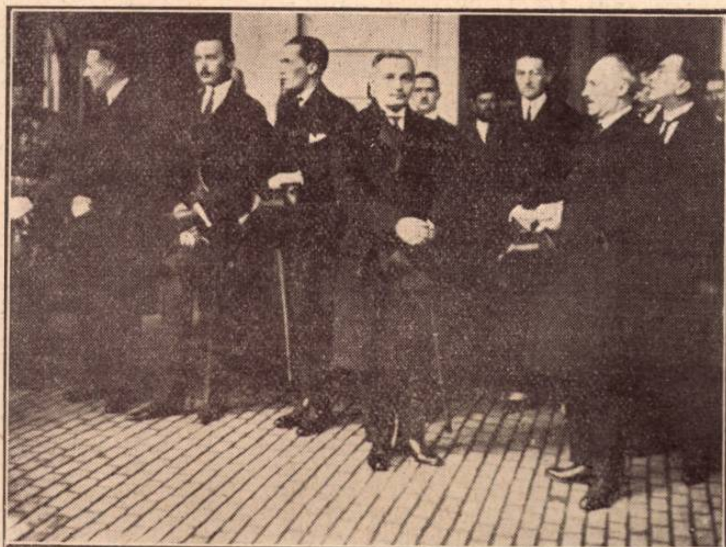
Aviatorii căpitan Wilkins (la stânga) și locotenent Eielson (la dreapta), cari sboară spre polul Nord, au sosit la Oslo, unde au fost primiți cu însuflețire.

Serbarea de fine de an la O. N. E. F.

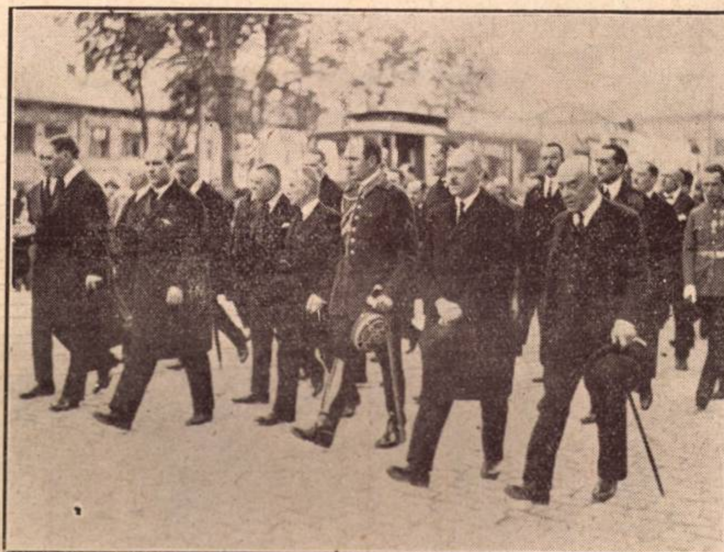

Stafeta studenților, în concursul de alergări dela oficiul național de educație fizică, instituit cu prilejul serbărilor de fine de an.

Inmormântarea ministrului Stârcea

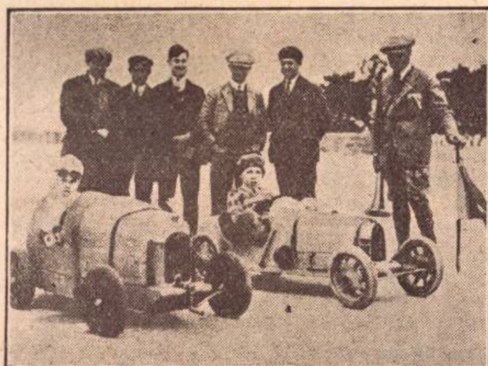
Rămăşiţele pământeşti ale ministrului nostru în Ungaria, colonelul Stârcea, au fost aduse în ţară. Ilustraţia noastră înfăţişează publicul care aşteaptă sosirea vagonului mortuar, în gara de Nord: în mijloc d. Villanyi, ministrul Ungariei la Bucureşti; la dreapta d. I. G. Duca, ministru de interne.

Convoiul după carul mortuar al ministrului Stârcea.

Fost colonel în armată, ministrul Stârcea, la postul său dificil a ştiut să aibe tactul necesar şi să ne reprezinte la Budapesta, cu demnitate.

La Montlhéry: cursa copiilor

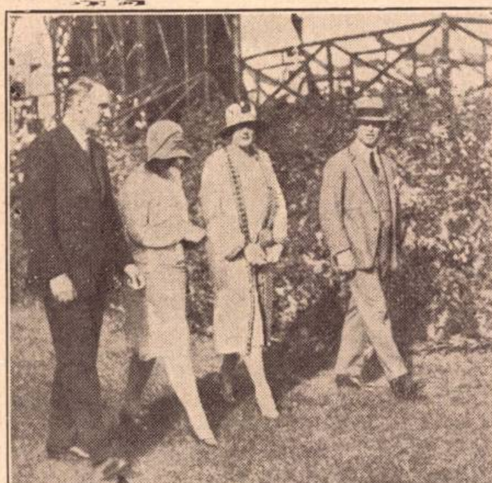
Duminica trecută, pe autodromul din Paris, s'a organizat o cursă de automobile pentru copii. Ilustraţia noastră înfăţişează doi concurenţi.

Primul câine la Pol

Căţeluşa „Titana", e prima, din specia sa, care a călătorit în aeroplan, deasupra Polului.

Regii la plimbare

Dela dreapta la stânga: Ex-regele George al Greciei, regina Enna a Spaniei, ex-regina Greciei şi infantele Alfons de Orlean, în plimbare prin parcul istoric al reşedinţei de vară spaniole.

Inaugurarea liniei ferate Crasna-Huşi

Ilustraţia noastră reprezintă pe oaspeţii cari au participat la banchetul dat cu prilejul inaugurării. Fotografia a fost luată în faţa palatului administrativ din Huşi. In faţă d. dr. Lupu, ministrul muncei.

Lupta pentru cupa Davis

Jucătoarea germană de tennis Cilly Aussem (la dreapta) a învins pe renumita campioană spaniolă Senorita Lili de Alvarez cu 6:3, 7:2.

(27) **J. H. Rosny**

Roman din timpurile preistorice tradus de N. C.

PARTEA III

CAPITOLUL X

Aghoo-cel-Păros

Nam tocmai săria pe câmpie. Atunci, Naoh simţi sufletul său plin de tulburare. Nu ştia dacă trebuia să arunce ghioaca lui Nam sau dacă să-l cheme înapoi. Flăcăul era mai sprinten decât fii Zimbrului, dar, fiindcă aceştia veniau din trei locuri înspre stâncă, dânsul avea să treacă prin bătaia suliţei sau a ţepei... Sovăiala voevodului fu scurtă, dânsul strigă:

— Nu voi arunca ghioaca lui Nam, ea i-ar îngreuna fuga! Să goniască... să meargă să spună Ulhamrilor, că-i aşteptăm aci cu Focul.

Nam se supuse, tremurând tot, căci se ştia slab înaintea fraţilor săi spăimântători, cari — în timpul oprirei sale scurte — câştigaseră teren. După câteva sărituri, se poticni şi trebui să-şi ia iară avânt. Şi Naoh, văzând primejdia crescând, îşi chemă îndărăt tovarăşul.

Păroşii erau deacum aproape. Cel mai sprinten aruncă suliţa. Ea străpunse braţul flăcăului, în clipa în care începu să urce; celălalt, scoţând un strigăt de moarte, năvăli înspre Nam, să-l sfărâme. Naoh veghea. Cu o putere turbată, aruncă o piatră: ea descrise, prin penumbră, un arc şi frânse fluerul năvălitorului, care căzu la pământ.

Inainte ca fiul Leopardului să-şi aleagă alt proiectil, rănitul urlând de furie, dispăru îndărătul unui tufiş...

Apoi, se făcu linişte adâncă. Aghoo se îndreptase către fratele său şi-i cerceta rana. Gaw ajuta pe Nam să vină sus pe podiş; Naoh, în picioare, în îndoita lumină a jarului şi a lunei ,ţinând cu amândouă mâinile, în sus, un bolovan mare de porfir, stătea gata să loviască pe potrivnici. Vocea lui răsună, dintâi.

— Fii Zimbrului nu sunt oare din aceeaş ...ardă cu Naoh, Nam sau Gaw? Pentruce ne atacă dânşii ca pe vrăjmaşi?

Aghoo-cel-Păros se ridică la rândul său. Scoţând strigătul său de războí, răspunse:

— Aghoo vă va trata ca pe prieteni dacă vreţi să-i daţi partea lui de Foc şi ca pe cerbi, dacă i-o refuzaţi.

Fălcile sale se deschideau într'un muget groaznic; pieptul său era atât de larg încât o panteră s'ar fi putut culca pe dânsul.

Fiul Leopardului exclamă:

— Naoh a cucerit Focul dela Mâncătorii de Oameni. Va împărţi Focul dupăce va ajunge la oardă.

— Noi voim Focul acum... Aghoo va lua pe Gammla iar Naoh va primi parte îndoită din vânat şi din pradă.

Fiul Leopardului tremura de înfuriat:

— Pentruce Aghoo să ia pe Gammla? Dânsul n'a putut să cucerească Focul! Oardele şi-au râs de dânsul...

— Aghoo e mai puternic decât Naoh. El vă va spinteca pântecele cu ţeapa şi vă va fărâma oasele cu ghioaca.

— Naoh a ucis Ursul Cenuşiu şi Tigroaica. A doborît zece Mâncători de Oameni şi douăzeci de Pitici Roşii. Naoh e cel care va ucide pe Aghoo!

— Atunci Naoh să se coboare în câmp! ·

— Dacă Aghoo ar fi venit singur, Naoh s'ar fi coborît să se lupte cu dânsul.

Aghoo isbucni într'un râs puternic ca un muget.

— Nici unul dintre voi nu va revedea Mlaştina cea Mare!

Amândoi tăcură. Naoh, cuprins de-un fior, asemenea trupurile puţintele ale lui Nam şi Gaw cu alcătuirea spăimântătoare a fiilor Zimbrului. Cu toate acestea nu era dânsul mai presus? Căci, dacă Nam era rănit, unul dintre cei trei fraţi nu mai era în stare să urmărească un duşman.

Sângele curgea din braţul lui Nam. Voevodul oblojì rana cu cenuşa focului şi o acoperi cu erburi. Apoi, pe când ochii săi veghea, se întreba cum va lupta. Nu putea nădăjdui să înşele luarea-aminte a lui Aghoo şi a fraţilor săi. Simţurile lor erau perfecte, trupurile lor neobosite. Aveau puterea, viclenia, îndemânarea şi sprinteneala; cu puţin mai înceţi decât Nam şi Gaw, îi întreceau în durata răsuflării. Singur, fiul Leopardului, mai iute în primul avânt, le era deopotrivă prin îndurare.

Acestea toate frământau mintea voevodului, pe îndelete şi instinctul lega laolaltă gândurile. Naoh vedea astfel toate peripeţiile luptei şi ale luptei; fierbea de-a începe, pe când stătea încă chircit jos, în lumina arămie. Se ridică în cele din urmă, un zâmbet viclean i se strecură printre pleoape; cu piciorul sgâria pământul, cum face taurul cu copita. Mai întâi trebuia stins focul, pentruca şi de-ar fi fost învingători, Fiii Zimbrului să n'aibe nici pe Gammla, nici răsplata. Naoh svârli în râu tăciunii cei mai mari, omorî Focul apoi cu pământ şi pietre.

Nu păstră vie decât flacăra unei cuşti. Apoi organiză din nou coborîrea. De data aceasta Gaw trebuia să deschidă calea. La două staturi de om avea să se oprească pe un brâu destul de lat ca să poată sta bine în cumpănă şi să se svârle suliţe.

Tânărul Ulhamru se supuse în grabă.

Când ajunse la locul hotărît, scoase un strigăt slab spre a încunoştinţa pe voevod. Fiii Zimbrului erau gata de bătaie. Aghoo stătea cu faţa spre stâncă, cu ţeapa în mână; rănitul în picioare, sprijinit de un copac, îşi ţinea gata armele, iar cel de-al treilea frate, Rukh-cel-cu-Braţele-Roşii, puţin mai departe de ceilalţi, umbla de jur împrejur, de colo, colo... In picioare pe o ieşitură a podişului, Naoh când se pleca spre câmpie, când ameninţa cu suliţa. Alese clipa când Rukh era cel mai aproape spre a svârli arma.

Ea străbătu o depărtare care puse în uimire pe Fiii Zimbrului, dar mai lipseau cinci lungimi de om ca să-l atingă. O piatră, pe care Naoh o svârli apoi căzu la o depărtare şi mai mică. Rukh dete un ţipăt batjocoritor:

— Fiul Leopardului e orb şi prost.

Cu dispreţ, ridică braţul drept, înarmat cu măciuca. Cu o mişcare furişă. Naoh apucă o armă pregătită mai dinainte: era un aruncător dintre acelea de care învăţase să se folosească în oarda Wah-ilor. Il făcu să se rotească iute. Rukh, încredinţat că era o mişcare de ameninţare, începu să umble iar, rânjind. Pentrucă nu mai privea stâncă în faţă, lumina era nesigură, şi nu văzu venind săgeata. Când o văzu, era prea târziu: mâna îi era străpunsă în locul unde degetul cel mare se leagă de celelalte. Cu un strigăt de furie, lăsă să-i cadă ghioaca...

Atunci uimirea cea mai mare cuprinse pe Aghoo şi pe fraţii săi. Bătaia atinsă de Naoh întrecea cu mult prevederea lor. Şi simţind că puterea le e micşorată printr'o viclenie ascunsă, câteşi trei se deteră îndărăt: Rukh nu putu să-şi ridice măciuca decât cu mâna stângă.

Intr'aceasta, Naoh se folosi de zăpăceala lor ca să ajute lui Nam să se coboare; cei şase oameni se găsiră în câmpie, iscodindu-se plini de ură. Pe dată, fiul Leopardului se abătu spre dreapta, pe unde trecerea era mai largă şi mai sigură. Acolo, Aghoo îi aţinea calea.

Ochii lui rotunzi pândeau fiecare mişcare a lui Naoh. Se pricepea minunat de bine să se ferească de bătaia suliţei şi vor irosi cu el, zădarnic, toate proiectilele lor, în vreme ce Rukh sosea în goană.

Dar Naoh se dete îndărăt, făcu o întoarcere a ţepei. Şi înainte, în nădejdea că vrăjmaşii sătură neaşteptată şi ameninţă pe cel de-al treilea frate, care aştepta, sprijinindu-se pe o ţeapă. Această mişcare sili pe Rukh şi Aghoo să se abată spre răsărit; ţinutul se deschidea mai larg; Nam, Gaw şi Naoh năvăliră într'acolo; puteau fugi fără teamă că vor fi înconjuraţi...

— Fiii Zimbrului nu vor avea Focul! strigă voevodul cu glas răsunător... Şi Naoh va lua pe Gammla.

Câteşi trei alergau pe câmpul liber, şi poate c'ar fi putut ajunge până la trib, fără luptă. Dar Naoh înţelegea că trebuia, chiar în noaptea ceea să rişte moartea împotriva morţii. Doi dintre Păroşi erau răniţi. Fugind de luptă însemna să-i lase să se însdrăvenească, şi pericolul renăştea mai cumplit.

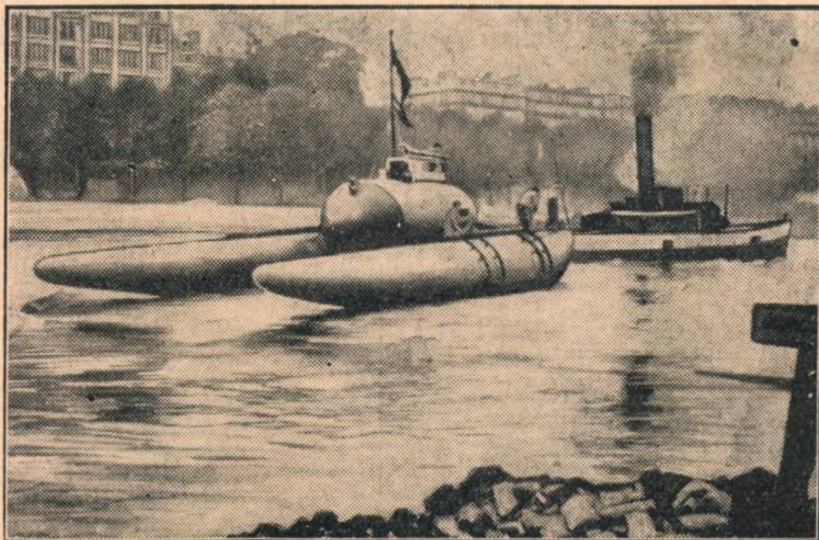
In această primă parte a gonirei, chiar Nam, cu toată rana, îi întrecu. Cei trei tovarăşi câştigară mai bine de o mie de paşi. După aceea, Naoh opri fuga, dete Focul lui Gaw şi spuse:

— Alergaţi fără să vă opriţi către soare-apune... până când vă voi ajunge.

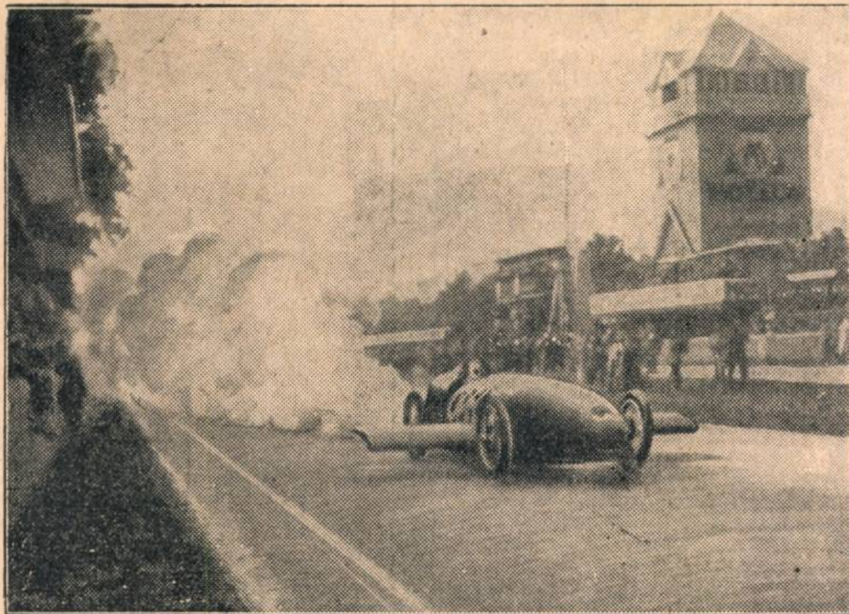
Se supuseră, păstrând iuţeala lor, în vreme ce voevodul îi urma mai domol. Curând, se întoarse, stătu în faţa Păroşilor, ameninţându-i cu aruncătorul. Când socoti că sunt destul de aproape, se abătu spre miază-noapte, trecu la dreapta lor şi o porni în goană spre râu... Aghoo înţelese. Scoase un răcnet de leu şi se avântă cu Rukh în ajutorul rănitului. In desnădejdea lui, atinse o iuţeală egală cu acea a lui Naoh. Dar iuţeala aceasta întrecea alcătuirea lui. Fiul Leopardului, mai potrivit pentru fugă, îl întrecu. Ajunse lângă stâncă, înainte cu trei sute de paşi, se găsea faţă în faţă cu cel de-al treilea frate.

(Citiţi urmarea în numărul viitor)

Mijloace de locomoţie

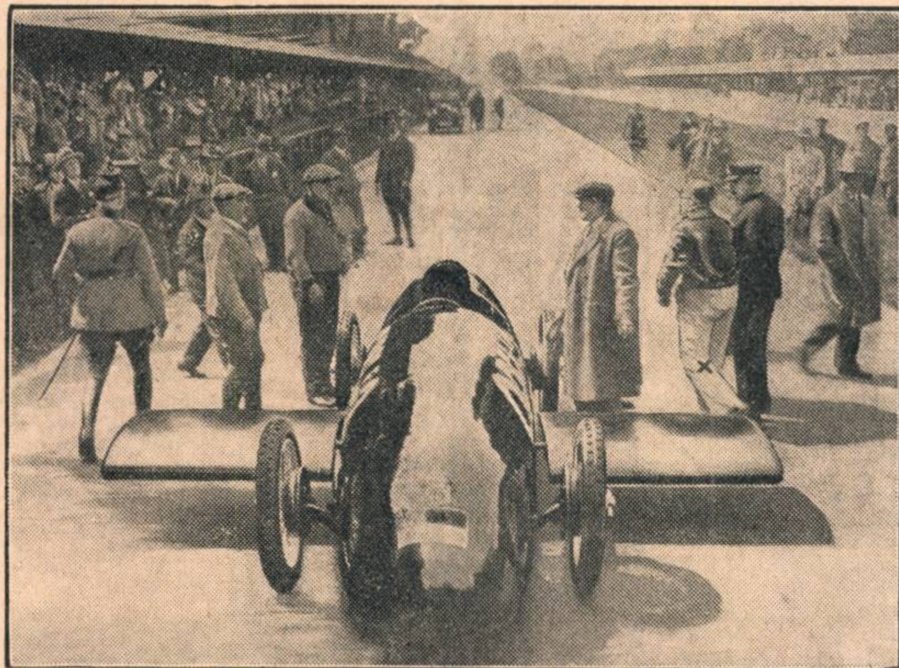
Inginerul francez Remy, a construit un glissor pe ocean, cu ajutorul căruia se poate obţinea o viteză neobişnuită. După cursa de încercare făcută în zilele acestea la Paris, glissorul a fost remorcat pe Sena până la Cherbourg de unde va porni curând, prin Azore, la New-York. Constructorul speră să parcurgă distanţa în 60 de ore...

In ziua de 23 Mai, automobilul rachetă, condus de Fritz von Opel, a făcut — în faţa nenumăraţilor spectatori — o cursă pe autodromul Aires din Berlin.

Se pare că viteza atinsă a fost de 195 km pe oră şi e probabil că acest mijloc de locomoţie se va folosi în viitor.

Ilustraţiile noastre reprezintă automobilul rachetă, în plină cursă, cu nourul de fum lăsat în urma sa.

Automobilul la sosire. Lângă el Fritz von Opel (X).

Primarul din New-York cu strănepotul renumitului general Lee — comandantul suprem al statelor confederate de sud, în războiul civil dintre 1861—1865.

Primarul se duce cu micuţul strănepot îmbrăcat în uniforma istorică la o serbare oficială.

Miss Sylvia Kingsley, — până mai acum câtva timp manechin la un bijutier din al cincilea Avenue, unde prezenta elitei feminine giuvaericale — astăzi pentru frumuseţea ei stea sărbătorită la Folies din New-York — şi-a asigurat umerii impecabili şi braţele admirabile, pentru cazul că s'ar urâţi, — cu suma de 200.000 dolari (32 milioane lei).

Viaţa pe pământ

D. Jean Boccardi, un savant francez, într'un studiu interesant, bazat pe calcule matematice a stabilit că: 1) soarele se va stinge în 50 de milioane ani; 2) viaţa pe pământ va deveni imposibilă în 20 milioane de ani. Atunci omul va dispărea cu totul; 3) pământul se va opri din rotirea sa în 19 miliarde de ani.

Charlie Chaplin, incognito prin cartierele copilăriei sale

Chaplin povesteşte cum dânsul — ca om celebru şi sărbătorit—a revăzut pentru prima dată Londra, oraşul său natal şi sentimentele pe care le-a încercat vizitând iar locul unde şi-a petrecut copilăria.

Pe când mulţimea, în aşteptare, se înghesuie în faţa hotelului, mă strecor printr'o uşe dosnică pe stradă. Nu mai pot îndura şi vreau să fiu singur la ceeace mi-am pus în gând. Spre a o şterge mai în grabă, fac semn unui taxi. Şofeurul nu mă recunoaşte — slavă ţie Doamne! Ii strig: Lambeth! şi mă svârl înăuntru. Dar merge prea repede — după părerea mea — şi deaceea îl rog să mâne mai încet, şi mai încet. Trecem prin Westminster Road. In atâţia ani s'a dărăpănat; sau poate îmi pare astfel numai pentrucă stau în automobil, pe când

Haine al căror stăpân e cunoscut

atunci eram nevoit să mă slujesc de alte mijloace de locomoţiune. Dincolo de podul Westminster, mă cobor. Mai stă aici cerşetorul cel orb, pe dinaintea căruia treceam încă pe vremea când eram copil de cinci ani, şi a cărui privire în gol mă urmărea până şi 'n visele mele. Acelaş chip, adus din spate, acelaş palton şi aceleaşi apărătoare de urechi. Paltonul s'a înverzit şi mai mult şi barba de dedesubtul ochilor goi s'a făcut şi mai sură, încolo totul e ca şi atunci: nu, nu tocmai aşa!

Rogojina mică, murdară de lângă dânsul a dispărut ca şi câinele cu ochii înlăcrimaţi care mesteca pe ea.

Tare aş vrea să ştiu povestea câinelui dispărut. A isprăvit în mod tragic, sau pur şi simplu a murit? Şi ce-a simţit orbul după asta? Tot mai citeşte în biblia lui de orbi, unsuroasă şi ruptă; buzele lui se mişcă, în vreme ce degetele murdare pipăe deasupra foilor. Oare găseşte mângăiere într'asta, şi are oare nevoie de mângăiere? Toate astea îmi par atât de înspăimântătoare, această sărăcie şi adâncă desnădejde e prea înspăimântătoare! Inapoi în automobil.

Iată Baxter Hall, unde-am văzut pentru prima dată cinematograf: răstignirea lui Christos, şi pe lângă asta se mai dădea şi o cafea cu o bucată de cozonac. Trecem prin Brookstreet. Totul e ca şi atunci şi pare totuş străin căci văd acum cu alţi ochi, cu ochii vârstei, care încearcă să privească prin ochii tinereţei. Cu încetul îmi dau seama că am devenit un altul. Stradele se perindă pe dinaintea mea ca într'un vis. Aici e hotelul Kemmington, unde am mas noaptea de atâtea ori. In curte se mai găseşte cada plină de „cucuie" unde ne spălam dimineaţa, aceeaş cadă, doar câteva „cucuie" mai multe. Bat în geam: Opreşte! Vreau să merg pe jos mai departe, prin locurile astea nu se potriveşte un automobil.

Cobor pe Chesterstreet, printre copiii cari se joacă. Poate că odată şi dintre ei vreunul se va întoarce prin aceste locuri şi va privi cu invidie la copiii cari se vor juca atunci pe stradă!

Iată baraca frizerului, unde eu odată săpuneam clienţii. Oare mai locueşte aci bătrânul bărbier de atunci? Nu, e o faţă străină. Ajung în Lambeth Walk şi pătrund în freamătul de oameni. Cât de romantici se înfiţişează, cât de trişti şi de îndurători! Femeile îşi fac cumpărăturile. Se arată aşa cum sunt, fără maniere, sunt ele înşile şi totuş perfect armonic. Eu dimpotrivă fac notă discordantă. Imbrăcămintea mea nu se potriveşte în locurile acestea, şi eu simt cum stârnesc luarea aminte. Privirile care mai întâi trec distrate asupra mea, de sus în jos, rămân apoi atârnate de mine. Cine sunt oare...?

Deodată o femee tânără vine spre mine. Are de bună seamă douăzeci şi opt ani, slabă, cu pieptul îngust şi cu faţa chinuită, dar în ochii ei străluceşte o flacără, care acoperă orce greşeală corporală. Ţine de mână o fetiţă mică.

„Charlie, nu mă mai cunoşti?"

E foarte tulburată şi aproape fără suflare, iar faţa ei e albă ca ceara.

De bună seamă o cunosc. Era servitoare într'un hotel ieftin, unde-am locuit şi eu câtăva vreme. L-a părăsit apoi în împrejurări nenorocite: „căzuse".

In ciuda nenorocirilor, şi-a ţinut capul sus. Ea duce lupta cea mai grea din vremea noastră; fie ca soarta să-i fie ei şi suratelor ei, îndurătoare! Dar noi ne-am ascuns amândoi sentimentele noastre şi am rămas privindu-ne — „ei, cum îţi merge, Charlie?"

„Bine". Arăt fetiţa: „Asta-i fica ta?" „Da!" Asta-i tot. Nici unul dintre noi nu simte vreo nevoie de conversaţie. Ne zâmbim unul altuia şi depănăm între acestea, în gândul nostru, povestea noastră. Din revederea asta isvorăşte multă căldură, şi eu simt c'o cunosc în clipa asta, mai bine decât atunci, în lunile lungi.

In jurul nostru se adună mulţimea; sunt descoperit, şi nu mai e nici o posibilitate să scap. Dau femeii bani, să cumpere ceva copilului, şi mă întorc să plec. Oamenii mă urmează; fără să mă întorc ştiu că, dinapoia mea, e un convoi, nu rămân îndărăt şi nici nu se apropie. Din când în când şoapte vin până la mine: „El e! Ia te uită colo!" Sunt tulburaţi, dar n'au îndrăsneala să strige tare numele meu. Din toate părţile se adaugă alţii la gloata care mă urmăreşte. Mă simt singur şi fără apărare.

Insfârşit dintr'un colţ apare un sergent. Alerg spre dânsul. „Sunt Charlie Chaplin, sunteţi buni să mă întovărăşiţi la un automobil?"

„That's all right, Charlie. Oamenii ăştia nu vă vor face nimic. Ii cunosc de cincisprezece ani, şi sunt cei mai buni din lume". Vorbeşte cu convingere, şi-mi apar mie însu-mi foarte ridicol, ca un copil de şcoală certat. „Ştiu — răspund eu pe şoptite — sunt foarte cumsecade".

Charles Spencer Chaplin junior, demn urmaş al tatălui său.

Intre acestea mulţimea a făcut zid în jurul nostru. Fiindcă văd că am găsit apărare, se înghesuie în mine: „Hallo, Charlie! Cum îţi merge, Charlie? Hai noroc Charlie!" Cu toţii au câte-o vorbă pentru mine: bărbaţi, femei, copii, bătrâni şi salutul lor răsună atât de sincer, încât simt că lacrimi mi se suie în ochi. Când poliţistul şi cu mine mergem mai departe, mulţimea se dă îndărăt. Mă urmează doar, ca şi când aş fi conducătorul ei; numai copiii aleargă din când în când în jurul meu şi mă privesc cu ochii lor mari. Şi eu, în copilăria mea am alergat după celebrităţi pe aceste strade.

Ne oprim apoi, şi mulţimea stă pe loc şi dânsa.

Ruşinat, mă înghesui aproape de poliţist, care încearcă să oprească un automobil. Mă simt mic, umilt şi ca un hoţ prins, asupra faptului. Nimeni nu-mi vorbeşte, sunt mulţumiţi să mă privească. Dac'aş putea ceva pentru ei, dar sunt atât de mulţi, atât de mulţi!

Insfârşit se opreşte un auto şi mă sui în el, prin fereastra deschisă ajung la mine saluturi de adio, iar eu fac semn din cap. Cu încetul maşina porneşte.... iată iară podul Westminster.

Sosim într'altă lume. Aici e hotelul Ritz, hotelul meu. Trebuie să mă schimb pentru cină.

